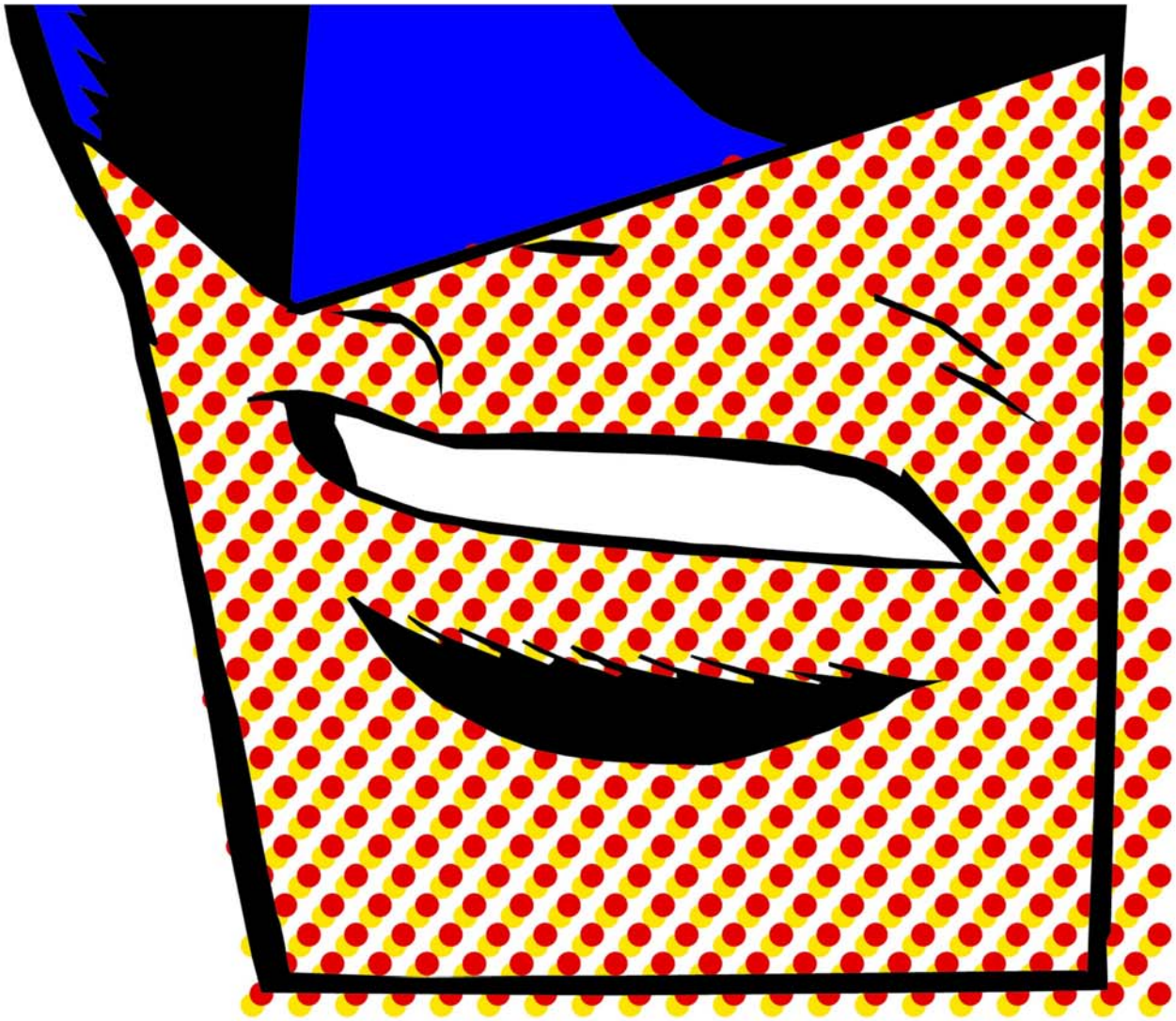

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR
50KR.
31
VINTER
2011
HIMMELSKIBET
MAGASINET FOR FANTASTIK
To.....
From.....

FOUR COLOR COMICS

(Four Color) : A printing process in which all primary colors plus black are used. Also refers to the Four Color series published by Dell.

COMICS
SCIENCE FICTION MANGA
GAMES FANTASY

SURF THE SHOP

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK.DK WWW.FANTASK.DK

HIMMELSKIBET
MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 31, Vinter 2012

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft.

Alle indlæg er © indlæggenes ophavsmænd.

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Kontaktadresse
(bl.a. ved adresseændring):
Thomas Winther
Haydnsvej 1, 1 th
2450 København SV
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:
Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i Amagerbanken 5230 0001514301. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 50 kr./stk.

Layout & montage:
Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Korrektur: Tue Sørensen

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #32: 1/4 2012

Annoncepriser:
Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 200 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

INDHOLD

Forsideillustration: Julealf af Kiri Ø. Leonard

Den fantastiske virkelighed.....4
Af Flemming R.P. Rasch

Hest.....7
Novelle af A. Silvestri

Her finder du de bedste noveller på nettet.....14
Artikel af Lars Ahn Pedersen

Degenereret.....17
Novelle af Sari Therkelsen Arent

ANMELDELSER.....26

Dagens auktion.....37
Tegneseriestribe af Preben Pedersen og Thomas Winther

Interview: A. Silvestri.....38
Interview ved Janus Andersen

Interview: Jonas Wilmann.....40
Interview ved Janus Andersen

Odysseus rejser hjem.....43
Novelle af Jesper Rugård Jensen

Nyt om fantastik.....52
Ved Klaus Æ. Mogensen

SF-Tegneserier: Nexus.....53
Artikel af Tue Sørensen

Nyt fantastik på dansk.....55
Ved Janus Andersen

Kalender.....58

DEN FANTASTISKE VIRKELIGHED

Af Flemming R.P. Rasch

I den sidste halvdel af 2011 kom der nogle ret spændende nyheder fra fysikken, som jeg vil fortælle lidt om. Denne gang er det så nye ting, at det jeg sidder og skriver nu, meget vel kan være forældet, når du læser det. Men jeg starter med lidt grundlæggende teori, som skal bruges til at forklare de andre ting. Begge nyheder har nemlig at gøre med elementarpartikler, og det er blevet et ret meget mere kompliceret emne siden J.J. Thompson opdagede elektronen for ca. 115 år siden. Efter det går vi videre Higgs-partiklen og neutrinoerne, de to meget omtalte partikler i efterårets fysik-nyheder.

De mindste byggesten

I oldtiden forestillede filosofferne sig at man kunne sammensætte alting ved hjælp af nogle enkle byggeklodser. Det kunne for eksempel være jord, ild, vand og luft. Siden viste det sig ikke at være så langt fra sandheden – man kunne opbygge alle kendte stoffer ud fra nogle grundstoffer, som dog viste sig at være langt flere end fire. Men som det ofte sker i naturvidenskaben, så opdagede man at disse grundstoffer var knap så grundlæggende som man hidtil troede. Det bedste billede fysikerne i vore dage har om mindste byggeklodser kaldes for standardmodellen.

Lad os dele elementarpartiklerne op i tre bunker: Atomets kerne består af to forskellige partikler, protoner og neutroner. De viste sig ikke at være helt så elementære, men hver at bestå af kvarker. Kvarker er den ene bunke. Udover kernen består et grundstof af nogle meget mindre partikler, som befinder sig på afstand af kernen, elektroner. Det er den anden bunke. En elementarpartikel, som også blev opdaget ret tidligt, var fotonen, den partikel som lys (og elektromagnetisk stråling) består af. Den smider vi i den tredje bunke.

Bunken med kvarker kaldes bare kvarker. Der er indtil videre to slags, kaldet op og ned, som er dem neutroner og protoner består af. Bunken med elektroner kalder vi for leptoner og bunken med fotoner for bosoner. Der er indtil videre kun en partikel i hver af dem, men lad os udvide bunkerne lidt: Elektronen har en lille sjov fætter kaldet neutrino, mens fotonen har en fætter kaldet gluon, som er partikel for den kraft som holder atomkernerne sammen, den stærke kernekraft, ligesom fotonen er partikel for den elektromagnetiske kraft.

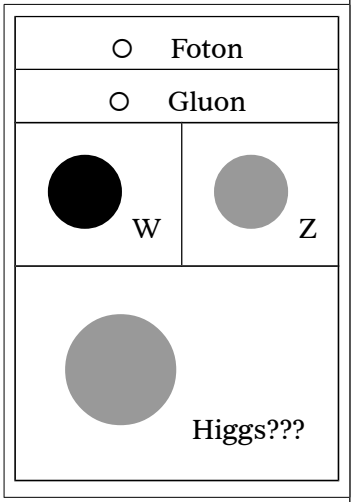
De to bunker med leptoner og kvark kaldes tilsammen for fermioner. Fermioner er partikler i den mere gængse forstand, dvs. det som universet er bygget op af (når man ser bort fra sort stof og sort energi). Den tredje bunke kaldes bosoner og består af partikel-versionenerne af forskellige naturkræfter. Det er meget heldigt for fysikerne at der findes bosoner, for det gør at de kan observere naturkræfterne ved at kigge efter de tilhørende partikler, og ikke bare se efter effekten af naturkræfterne.

Det viser sig at fermionerne optræder i tre forskellige udgaver eller *generationer* – man kan sige de er en slags trillinger, som

Standardmodellens partikler

Fermioner:

Up-kvark	Charm-kvark	Top-kvark
Down-kvark	Strange-kvark	Bottom-kvark
Elektron-neutrino	Muon-neutrino	Tau-neutrino
Elektron	Muon	Tau

Sort = partikler med elektrisk ladning, hvid = masseløse partikler.

har mange af de samme egenskaber, men er forskellig i størrelse. Dvs. de fire hidtil nævnte fermioner, op-kvark, ned-kvark, elektron og neutrino, har hver to større søskende, hvor elektronens f.eks. hedder muon og tau. Der er også to bosoner mere. Ikke fordi der er to naturkræfter mere med i standardmodellen, men fordi den tredje naturkraft, den svage kernekraft har to forskellige partikler, en W og en Z boson. Der findes godt nok en fjerde naturkraft, nemlig tyngdekraften, men den indgår ikke i standardmodellen, selv om mange har prøvet at udvide standardmodellen med den. For at gøre det hele lidt mere indviklet, så har hver partikel også en antipartikel, en elektrons kaldes f.eks. en positron. Så alt i alt er der tolv fermioner og fire bosoner og deres antipartikler, dvs. ca. 30 elementarpartikler i alt (nogle af dem er deres egne antipartikler).

Ved hjælp af standardmodellen og de tilhørende teorier kan man forklare næsten alt hvad der sker i universet nede på kvanteniveau. Enhver partikel kan vises at være enten en af dem fra modellen eller at være bygget op af dem. Bortset fra det lille problem med at få tyngdekraften til at passe ind, og bortset fra at det ikke ser ud til at det sorte stof eller den sorte energi kan forklares ud fra standardmodellen, er der kun en lille ting som mangler, før man kan har fået bekræftet eksistensen af alle byggestenene i standardmodellen: Den lille detalje er opkaldt efter en fysiker ved navn Peter Higgs.

Jagten på Higgs

Fysikere vil gerne have at ting kan reduceres til noget meget enkelt, som der så kan bygges videre på. Ikke fordi fysikere vil eller kan bestemme naturens love, men fordi det hidtil har vist sig muligt og fordi det på en eller anden måde giver mening at naturen ikke blot styres af en bunke af fuldstændig tilfældige og uafhængige love.

Et af de store projekter i fysikken har været den forenede feltteori. Ligesom J.C. Maxwell for 150 år siden fik forklaret magnetisme og elektromagnetisme som den samme kraft, elektromagnetisme, har fysikere forsøgt at få først tyngdekraften og dernæst (fordi de først blev opdaget senere) den stærke og den svage kernekraft til at hænge sammen i en enkelt teori.

Faktisk er det kun lykkedes rigtig godt i et enkelt tilfælde, nemlig hvad angår den svage kernekraft og elektromagnetisme. Ligesom stof begynder at opføre sig anderledes ved høje temperaturer, begynder selve elementarpartiklerne at opføre sig anderledes ved ekstremt høje temperaturer. Ifølge den elektrosvage teori er den svage kernekraft og elektromagnetisme den samme kraft ved temperaturer på omkring 10^{15} Kelvin, en temperatur der er højere end i selv de varmeste sole og supernovaeksplosioner. Forestiller man sig tiden lige efter big bang, hvor universet var ved at køle ned, var den svage kernekraft og elektromagnetismen den samme kraft. Men så skete der noget!

Der skete det, at temperaturen blev lav nok til at der blev dannet et Higgs-felt. Higgs-feltet har været her lige siden og omspænder hele universet. Dets effekt er at udstyre visse partikler med masse. Man kan f.eks. tænke på det som at man går omkring i et tomt bassin, der pludselig bliver fyldt med vand. Dem som nu går rundt nede i vandet, vil føle det som om de er blevet meget tungere, på grund af vandmodstanden. Dem som kan gå på vandet, svarende til de masseløse partikler, vil derimod kunne bevæge sig så hurtigt, som før der kom vand i bassinet. Det der så sker for den elektrosvage kraft, er at partiklerne for den svage kernekraft ”falder i vandet” dvs. får masse, og derved opfører sig anderledes end eletromagnetismen, hvis partikel (fotonen) forbliver masseløs. Også elektronens og kvarkernes masse kan forklares ved hjælp af Higgs-feltet.

Higgs-feltet er lidt specielt i forhold til naturkræfterne, så man har ikke været helt sikker på om den ligesom dem også har sin egen partikel, men de fleste fysikere regner med at der findes en partikel svarende til Higgs-feltet, altså den berømte Higgs-partikel, som regnes for en boson. Nogle teorier siger der kun er én Higgs-partikel, andre at der er flere udgaver af den, som med fermionerne. Kun fremtidige forsøg med partikelacceleratorer vil kunne vise os hvem der har ret eller give spor til hvordan nye teorier kan laves.

Elementarpartikler har nemlig en meget heldig egenskab i forhold til at udforske dem – de er ikke særlig elementære. De forvandler sig rask væk til andre partikler, især når man skyder dem mod hinanden med stor fart. Leder man for eksempel efter en Higgs-partikel, er der flere forskellige måder en sådan partikel kan dannes på, ud fra andre partikler samt tilstrækkeligt meget energi. Som bekendt fandt Einstein ud af at energi kan omsættes til masse og omvendt, og det benytter elementarpartikler sig i høj grad af. Vi kender det jo fra radioaktivitet, hvor et stof bliver forvandlet til et andet stof som er en anelse lettere, og udsender den forsvundne masse som energi. Omvendt kan energi blive til masse, og derved kan man lave meget tunge elementarpartikler, som f.eks. en Higgs, hvis den altså findes.

Måden man så opdager Higgs-partiklen på, er ikke ved at ‘se’ den – dertil er den alt for ustabil – men man kan se tegn på at den har været der, ved at se resterne af den i form af andre partikler den er blevet til. Det er kombinationen af at Higgs-partiklen er meget tung (kræver høje energier i partikelacceleratoren), at den kun kan ses indirekte og at den meget sjældent viser sig, som har gjort at man hidtil har haft store problemer med at finde den, eller konstatere at den ikke findes.

Tænk på det som at man vil finde en prinsesse, hvis skonummer man ikke kender. Men man

kan beregne chancen for at en prinsesse vil komme forbi og prøve en sko, som man stiller på gaden, hvis det er hendes størrelse. Man stiller da en masse sko med et bestemt skonummer op rundt omkring i byen, og forsyner dem med en alarm, så man ved når nogen prøver dem. Nogle af alarmerne er selvfølgelig falske – det er en som ikke er prinsesse, der har aktiveret alarmen. Men på et tidspunkt vil man med meget stor sikkerhed kunne sige at der ikke er en prinsesse i byen med det pågældende skonummer, ved at regne på sandsynlighederne. Så prøver man med et nyt skonummer og så videre. Nu er man på LHC partikelacceleratoren i CERN så nået til nogle af de sidste 'skonumre' hvor Higgs efter standardmodellen burde kunne findes, og sidste nyt fra CERN tyder faktisk på at man har fundet noget. Vi får se!

Neutrinoer på spil igen

I starten af 1930erne søgte Wolfgang Pauli at forklare noget forsvundet energi fra radioaktivt henfald med en usynlig eller neutral partikel, som han kaldte en neutron. Omtrent samtidig opdagede James Chadwick at atomkernen indeholdt en elektrisk neutral partikel, som han også kaldte neutron. Det var tydeligvis ikke den samme partikel, så førstnævnte skiftede navn til neutrino. Ligesom de andre leptoner (elektronen osv.) påvirkes neutrinoer ikke af den stærke kernekraft, men faktisk påvirkes den heller ikke af elektromagnetisme. Undtagen altså i filmen *2012*, som har nogle højest besynderlige neutrinoer på rollelisten, men lad os hurtigt glemme den film igen, i hvert fald hvad fysik og science fiction angår, for de neutrinoer er vist mere i familie med nisser end med virkelighedens neutrinoer.

Det som får stof til at hænge sammen og til kun med besvær at kunne trænge ind i andet stof, er først og fremmest er den elektromagnetiske kraft. Derfor er neutrinoer i stand til at bevæge sig nærmest som om andet stof ikke findes. Det gælder så desværre også måleinstrumenter. Heldigvis påvirkes de stadig af den svage kernekraft, så med en tilstrækkelig stor neutrinodetektor, kan man af og til observere en neutrino. Tænk på det som at en normal detektor er en stor skydeskive, hvor partiklerne rammer tilfældigt ind på ringene og en sjælden gang i centrum, mens en til at opdage neutrinoer er den samme skive, men her er det kun de partikler som rammer eksakt plet man vil opdage. Dem som rammer udenfor centrum, vil gå gennem det tomrum mellem elementarpartiklerne, som vi ikke normalt tænker på som et tomrum, fordi det er for småt til at vi kan se det og fordi den elektromagnetiske kraft fylder det ud.

Neutrinoer har været årsag til en del problemer i fysikken. Et problem som først er blevet løst for nyligt, er at der tilsyneladende ikke laves nær så mange neutrinoer i solen som der burde ud fra hvilke kernereaktioner der foregår der. Og siden neutrinoerne ikke burde kunne stoppes i nogen større grad, var det et mysterium hvorfor det antal neutrinoer man målte fra solen var så lavt. Problemet blev løst ved at man fandt de to andre 'trillinger' til den almindelige neutrino, så man i alt har tre forskellige neutrinoer. Neutrinoer opfører sig, som mange andre ting i kernefysikken, ret sært, fordi de skifter type frem og tilbage mens de bevæger sig. Selv hvis man starter med en bestemt slags neutrino, vil der, når man detekterer den, være en vis chance for at den er enten den ene eller den anden eller den tredje type. Det var det som var gået galt med måling af neutrinoer fra solen, var at man kun havde ledt efter den samme type, som man vidste, blev skabt i solen. Da der er et vist system i hvordan neutrinoerne skifter type, afhængigt af hvad de startede med at være, kan man sige noget om hvor de neutrinoer, man observerer, kommer fra.

En af de kandidater man har til hvad det sorte stof kan bestå af, er faktisk også en neutrino. De tre kendte neutrinoer har vist sig at være alt for lette til at de vil kunne udgøre en så stor del af universets masse som det sorte stof udgør. Men man forestiller sig at der findes en såkaldt steril neutrino, som ikke påvirkes af hverken elektromagnetisme, den stærke kernekraft eller den svage kernekraft. Det vil sige det kun er tyngdekraften den påvirkes af, hvilket gør den meget svær at observere. Men helt umuligt er det ikke. Om den vil kunne forklare det sorte stof, afhænger blandt andet af hvor stor masse den har og selvfølgelig om den findes.

Seneste udskejelse fra neutrinoerne er at de har overtrådt lysets hastighed, i et forsøg (OPERA) hvor man sendte neutrinoer fra CERNS gamle accelerator (SPS) i Schweiz til en detektor ved Gran Sasso i Italien. Hastigheden er kun overskredet med en brøkdel af en promille, så det lyder måske ikke så alvorligt. Men hvis det faktisk viser sig at neutrinoer bevæger sig hurtigere end lyset, kan det vende op og ned på hele fysikken, hvoraf store dele er baseret på Einsteins relativitetsteorier, der har det som noget grundlæggende at lysets hastighed er umulig at overskride for partikler med masse. Faktisk skulle neutrinoer bevæge sig lidt langsommere end lyset, da man har fundet ud af at de har en ganske lille masse, mens lyset (fotonerne) jo er masseløse.

I 1987 observerede man lyset og samtidig neutrinoer fra en supernova i den Store Magellanske Sky, som ligger 'kun' 168.000 lysår væk. Her ankom neutrinoerne ganske vist nogle timer før lyset, men det kan forklares ved at neutrinoerne opstod i starten af eksplosionen og med den hastighedsforskel man målte i ovennævnte forsøg, skulle neutrinoerne have været adskillige år foran! Siden det kun er en enkelt observation – supernovaer tæt nok på er meget sjældne – kan det være et tilfælde, dvs. de ca. 20 neutrinoer man observerede kan være kommet et andet sted fra. På den anden side kan det stadig være at man finder en fejl, eller en måde at forklare sig ud af den tilsyneladende hastighedsovertrædelse, så Einstein kan sove roligt videre. Heldigvis var neutrinoforskning noget af det der allerede var bevilget mange penge til inden 2011, på grund af mulighederne for at observere astronomiske fænomener man ellers ikke vil kunne se, så der går næppe lang tid, før man enten har fået bekræftet eller afkræftet forsøgsresultaterne, eller har gjort det hele endnu mere indviklet.

HEST

Novelle af A. Silvestri

Hest er vinderen af Fantastiks novellekonkurrence 2011. 2011 var et produktivt år for forfatteren, A. Silvestri, med hele to bøger fra to forskellige forlag, romanen *Pandaemonium* (Valeta) og novellesamlingen *Faderens sønner* (Science Fiction Cirklen), og dertil et større antal noveller i forskellige antologier og magasiner. A. Silvestri har tidligere fået trykt flere noveller her i bladet.

---

*

Mikkel blev et øjeblik stående, for at orientere sig. Den mørke skov omgav ham på alle sider, og kun det varme lys fra hytten fortalte ham, at han ikke var strandet i ingenmandsland. Fra hytten tordnede musik ud i den lune sommernat. Hårdt metal, helt sikkert Christians ide. Vennen var på det nærmeste blevet tatoveret med den musiksmag i de sidste år af folkeskolen og havde ikke sluppet den siden. Det gjorde at folk for det meste dømte ham på forhånd. Mikkel havde ikke tal på hvor mange modstandere på fodboldbanen, der hånligt havde kommenteret Christians lange garn for blot derefter at stirre dumt på bolden, der lå i nettet. Christian var god nok, selv om hans musik suttede røv.

De var fire på tur. Gamle kammerater fra netop folkeskolen. Dengang havde de været uadskillelige, men sådan var det ikke længere. Med gymnasiet, der sluttede om to uger, var det blot et spørgsmål om tid før det endelige brud mellem dem skete. Mikkel regnede med at han og Christian ville blive ved med at ses, men Kristoffer og Anders havde han ikke det store til overs for mere. Der skete bare noget, når man kom på forskellige skoler og voksede ud af de lune forstadskvarterer.

Meningen med turen var klar. Lad os drikke hjernen ud, og snakke om fisse, mens vi gamer. Hytten var Christians fars. Han brugte den til at komme væk fra Christians mor, der mildest talt var en harsk strigle. De havde fået lov til at låne den på den betingelse, at de ikke smadrede noget. Det var allerede for sent. Kristoffer havde formået at reducere en jagtplatte fra halvtredserne til porcelænsstøv inden for de første tyve minutter. Nu, seks timer senere, var de alle fulde. Mængden af øldåser på bordet foran X-boxen truede med at skjule billedet, og deres kampe i Tekken var gået fra koordinerede angrebscomboer til febrilsk og skrigende at hamre løs på knapperne.

Mikkel ræbede, og stirrede ud i den sorte nat. Det var utroligt som en skov kunne være mørk. Når han vendte ryggen til hytten, kunne han næsten tro på at han var det eneste menneske i verden. Hvis han så bort fra Christians musik, der med gurglende growlen fortalte om forbandelser, voldtægt og blod. Han drak slubrende af øldåsen, og kylede den fra sig. Så halede han en ny op af lommen. Det var en af deres regler. Altid at have en ekstra genstand på sig.

Svajende betragtede han det nærmeste træ, og åbnede dåsen. Øllen fossede ud over hans hånd, men han tog sig ikke af det. Det var en stor eg, så bred om stammen at han ikke kunne nå om den med begge arme. Han lagde hovedet bagover og stirrede op i kronerne. Hvis månen var fremme, blev den effektivt skjult af det tætte bladhang. Så bøvsede han igen. Det smagte surt i svælget. Måske ville det blive en af de gode aftener, som Kristoffer kaldte dem. Vennens succeskriterier involverede altid kropsfunktioner. Måske derfor han ikke havde en kæreste.

En svag vibration nåede hans nosser, og han så ned ad sig selv. Telefonen ringede. Displayet var tydeligt gennem shortsene. Med besvær fik han hevet den op. Sarahs smukke ansigt kiggede på ham fra touchscreenen. De havde kommet sammen siden 2. g, og Mikkel troede nok, at han elskede hende. Alligevel nåede en undren ham gennem den tykke brandert. De havde aftalt, at hun ikke skulle ringe i den her weekend, hvor han hang ud med drengene. Med et bip tog han den.

"Hej," snøvlede han i røret. Tungen føltes tre gange større end normalt.

"Hej skat. Hygger I jer?" svarede Sarah. Hendes stemme lød ikke begejstret.

"Jaja. Jeg schtår lige udenfor og trækker lidt luft. De andre ryger"

"Og det gør du ikke?" spurgte hun skeptisk. Han rystede hidsigt på hovedet, før det gik op for ham,at Sarah ikke kunne se det.

"Nejnej. Det er jeg schtoppet med. Det ved du godt, schkat," løj han professionelt.

"Det er også lige meget. Der er noget vi bliver nødt til at snakke om," sagde Sarah. Nu trængte hendes tonefald endelig gennem spruttågerne. Hun lød ked af det. Ligesom dengang

hvor Karen havde kysset ham uden at han selv ville det.

"Schkal det være lige nu? Jeg er altschå lidt fuld," sagde han.

"a, det skal være nu."

Et nyt tornadonummer flænsede natten. Det lød for brutalt til at være nyt. Sikkert noget norsk dødsmetal fra halvfemserne som ingen og så Christian havde hørt om.

"Okay, schkat. Jeg går lige lidt længere væk, sjå vi kan schnakke. Christsjan hører noget metallort."

Hans ben begyndte af sig selv at bevæge sig væk fra huset. Under de lette sandaler knasede løv og grene. Verden tippede først til den ene side, og så til den anden, men Mikkel formåede at holde sig oprejst. Han tog en slurk af øllen, og kom så i tanke om at Sarah stadig var i røret.

"Er det bedre nu?" spurgte han. Benene fortsatte med at gå.

"Ja. Nu kan jeg høre mig selv tænke. Skat, kan du huske festen hos Henrik?"

Febrilsk kastede Mikkel sine tanker tre uger tilbage. Henrik fra klassen havde holdt en førlæseferie-fest. Et sted med pool og høj musik og masser af Heineken. Mikkel rørte aldrig sodavandslortet. Kun gode, gamle øl. Desværre gjorde de, at man hele tiden skulle pisse.

"Jo, det kan jeg godt. Christian faldt i poolen. Det var schkideskægt," grinede han.

"Det var ikke det jeg mente. Senere på aftenen," svarede hun.

"Nåehja. Der kneppede vi i Henriks forældres soveværelse," lo han overstadigt.

"Arj altså, Mikkel. Du ved godt jeg hader, når du kalder det det."

"Undschkyld. Vi elschkede," savlede han med et stort smil i hele ansigtet. Sarah var heldigvis ikke så fedtet med sin krop som nogle af de andre tøser han havde været sammen med før i tiden.

"Du er alt for fuld til at man kan snakke med dig," sagde hun surt.

"Nejnejnej schkat. Hvad var det du ville schige," svarede han, og lukkede kort øjnene. En lille hovedpine sneg sig frem af mørket.

"Jeg har ikke fået min menstruation. Den skulle være kommet for fire dage siden."

Det tog et øjeblik, før ordene nåede gennem Carlsberg-panseret. Mikkel stoppede brat.

"Er du gravid?" busede det ud af ham.

"Jeg ved det ikke. Men jeg plejer at være regelmæssig. Det ved du godt."

"Men du tager jo p-piller?" snøvlede han. Chokket havde ikke formået at fordampe alkoholtågerne.

"De er ikke hundred procent sikre. Jeg har fået en tid hos lægen på mandag. Jeg vil gerne have du går med."

"Du er gravid?" spurgte han igen.

"Jeg ved det ikke, Mikkel. Men jeg vil gerne have, at du går med," sagde hun, hendes stemme usikker.

En tung vægt lagde sig på ham, og han svælgede. Hans mave krampede en smule. Han ville sgu ikke være far. Det havde han slet ikke tid til. Der var læseferie, og han skulle virkelig koncentrere sig om spansk. Han havde sjoflet det for at være med her. For at kunne drikke sig fuld og have det skideskægt.

"Schikke noget lort," fløj det ud af ham.

"Det kan du altså ikke være bekendt, Mikkel. Vi var to om at elske, så må vi også være to om det her," sagde hun lavt. Hendes stemme skælvede en smule.

"Okay, okay. Jeg går med. Det er schikkert ikke noget."

Han tav. Anede ikke hvad han ellers skulle sige. Han sparkede til nogle løse grene, der havde samlet sig ved foden af et træ.

"Men så sches vi på mandag, ikke schkat," forsøgte han sig endelig.

"Jo. Vi ses, Mikkel," svarede hun. Inden han kunne svare, lagde hun på. Han stirrede på telefonen, og overvejede at ringe hende op igen. Men han anede stadig ikke hvad han skulle sige. I stedet for tog han en stor slurk af øllen og lænede sig op ad træet. Langsomt døde lyset i telefonen ud.

"Pis, pis, pis," hvislede han.

Det her var noget der skete for alle andre. Det gamle ord med, at for alle andre var han alle andre, groede frem af hans fordrukne hjerne og fæstnede sig i det yderste af hjernebarken. Billeder af Sarah som gravid marcherede ind ved siden af det gamle ord, og han brød sig ikke om hvad han så. Spinkle Sarah udspilet som en kugle, med tydelige årer, der bugtede sig ned over maveskindet. Et flashback til hans progressive biologilærer i folkeskolen maste sig ind på den allerede overfyldte plads og viste ham filmklip af en fødsel, komplet med sprækket mellemkød og udbulende ringmuskel. Så ramte kvalmen ham, et hvidt lys udslettede alle billederne, og i en lang stråle kastede han op i skovbunden. Delvist fordøjede rester af spaghetti med kødsovs blandet med øl plaskede ned mellem skovsyre og egeblade.

Vaklende placerede han en hånd på træstammen, og holdt sig stående. Men der kom ikke mere. Skammen skyllede ind over ham. Hvad var han for et menneske. Lille Sarah, hans elskede Sarah der nu sad alene derhjemme og hverken vidste ud eller ind. Og ham der bare stod og tænkte på hvor klam hun ville blive. Han ville tage hjem allerede i morgen. Overraske hende, og vise at han stod ved hendes side. Det var sådan man gjorde, når man tog ansvar.

Beslutsomt drejede han om på hælen. Fuldskaben, der et glemsomt øjeblik havde fjernet sig fra ham, vendte tilbage med fuld styrke. Hele verden sejlede, og han faldt tungt ind mod træet. Med en metallisk lyd ramte øldåsen skovbunden og rullede ind under nogle buske. Mikkel trak vejret hårdt gennem næsen, og blinkede hurtigt med øjnene. Skoven virkede med et meget mørk, som havde nogen trukket et klæde over stjernerne og gemt dem bort i en stor sæk.

Trætheden truede med at overmande ham, men han tvang øjnene op. Et sted i natten var

der en ugle,der tudede. Først nu gik det op for ham, at han ikke længere kunne se hytten eller høre Christians djævlemusik. Kun den svage kratten fra ukendte dyrepoter forstyrrede sommernatten. En fure gravede sig ud af hans pande. Så længe havde han da ikke gået, havde han? Havde han og Sarah snakket så længe? Han prøvede at finde svarene, men store dele af hans hjerne havde lukket sig selv ned.

"Nåh. Det nytter ikke noget at schtå her," sagde han ud i luften og tog en lungefuld luft. Så begyndte han at gå i den retning, han mente hytten lå.

En halv time, og to pisseture, senere erkendte han, at han var faret vild. En enkelt gang mente han, at han havde skimtet et fjernt lys mellem de brede stammer, men da han kiggede igen, havde der kun været mørke. Flere gange havde han tjekket sin telefon, men ingen havde ringet til ham.

Han overvejede at kapitulere og ringe til Christian. Forklare kammeraten at han var faret vild. Christian var trods alt den der kendte området bedst. Havde vist nok brugt en del af sine barndoms somre i hytten. Men Kristoffer og Anders holdt ham tilbage. Hvis først de fandt ud af han havde flakket om uden at kunne finde hjem, ville de lade ham høre for det de næste hundred år. Desuden var skoven ikke så stor. Der fandtes ikke store skove i Danmark. Jo måske den der Grib Skov, men den var de ikke i nærheden af. Christian havde mest af alt lydt som om at det var en lund, mere end en skov. Men man kunne jo også drukne i en vandpyt.

Mikkel så endnu engang spekulativt på telefonen. Måske skulle han bare æde de andres hån. Tage hvad han egentlig fortjente, og så komme hjem til Sarah i morgen. Han nikkede til ingen, og begyndte at skrive Christians navn på displayet, da han ud af øjenkrogen fangede en lysrefleks. Hurtigt drejede han hovedet. Der var stadig lys. Det var lille, ikke større end et stearinlys' flamme, og flakkede på samme måde. Et tvivlende smil vaklede frem på hans læber. Det måtte være hytten. Måske havde de tændt bål. Især Anders fik nogle åndssvage ideer, når han blev fuld. Det var også på tide af en af kammeratens indfald rent faktisk nyttede.

Hurtigt stak han telefonen i lommen, og begyndte at gå mod lyset. Lavthængende grene strejfede hans kinder og ører, men han værgede ikke engang for sig. Lettelsen var for stor til at han kunne koncentrere sig om noget andet. Om maksimum tyve minutter ville han sidde i den store sofa, og høre på de andres fuldemandssnak. Selv Christians metalgøgl ville han lytte til uden at brokke sig.

Lyset kom langsomt tættere på. Nu var det større end en kerte, og langt bredere. Mod toppen snævrede det ind, så det mere lignede en kugle end end flamme. Farven var heller ikke levende ilds, men mere hvidlig. Det bevægede sig ikke ud af stedet. Kun bølgende ilinger viste, at det måtte være levende lys og ikke elektrisk. Mikkel skuttede sig. Det var blevet koldere. Hans brystvorter skrabede mod indersiden af skjorten. Han skuttede sig, og pustede ud. Foran hans læber dannede ånden em. De havde ellers lovet en ulideligt hed sommer.

Han fortsatte. Det meste af tiden kunne han gå i normalt tempo, men af og til måtte han tage stammerne til hjælp, når han skulle forcere en nedfalden gren. Bag ham ændrede skoven roligt karakter. Hvor den før havde været et resultat af århundreders hugst med lige træer, blev grenene nu mere krogede og bastante. Egetræerne skød stadig mod himlen, men disse nøjedes ikke med række ud. De rørte næsten undersiden af skyerne. Mørket trak sammen om ham, som gjorde det klar til en dyb omfavnelse.

Med et rykkede lyset sig. Ikke organisk, men som om en film blev spolet hurtigt frem. Det kom tættere på. Mikkel stoppede og rynkede brynene. Det han før havde set som strømninger i lyset var noget helt andet. Konturerne af et menneske. Det lignede et lille barn, hovedet delvist skjult i noget, der lignede et langhåret tæppe. Skikkelsen var omgivet af lyset; fanget i midten af det. Han virrede med hovedet. Lige hvad han havde brug for. Det måtte være slut med alle de øl. Hvis han skulle til at være voksen og ansvarlig kunne han ikke længere knalde bajere i metermål. Lyset fortsatte frem. På samme måde som før. I glidende hak.

Så gik der en prås op for Mikkel. Det var selvfølgelig de andre. Sikkert den idiot til Anders der synes det kunne være skideskægt at tage røven på dumme Mikkel, der var faret vild i det der svarede til en overdimensioneret prydhave. Men han måtte indrømme at det var godt lavet. Især den måde, de rykkede sig på. Det var nok bare en ny app. Anders elskede sine gadgets med en styrke, der til tider tendenserede til det erotiske.

"Haha. I er skideskægge," råbte han ud i den mørke skov, hans stemme fyldt med lige dele irritation og lettelse.

Der kom intet svar. Kun endnu et ryk fra lyset. Nu var kroppen i midten af cirklen skarpt aftegnet. Det var et lille barn. Dets ansigt virkede halvt, som var den ene del af det ufærdigt eller ødelagt. Luften knitrede svagt af elektricitet. Det han før havde troet var et tæppe, var i virkeligheden hår. Langt, sort hår, der svøbte barnet i en kokon. Barnet stirrede på ham med det ene øje, han kunne se. Det var ildrødt, uden pupil.

"Stop så det pis, Anders," råbte han, men nu vaklede hans stemme som en aldrende mand på vej op ad et bjerg.

Endnu et hak. Mikkels blik landede på barnets hænder. De var slanke og hvide, men der hørte al lighed også op. Neglene var lange og krogede, sorte som den nat der omgav dem. En hvæsende lyd, som af damp på en kogeplade, nåede hans ører. Barnet havde spærret munden op, og en drypstenshule fyldte det

sorte hul. Tænderne var lige, spidse og sad tæt. De virkede alt for store til mundhulen, men barnets kæber fulgte ikke naturens love.

Det her var ikke en app. Det var ikke en film, og det var helt sikkert ikke Anders. Mikkels hjerte flimrede i brystet som en sjælden, og tilfangetaget natsværmer. Han tog flugten, men nåede kun en meter.

Bag ham var der intet genkendeligt. Træer så store som tiden slyngede sig himmelslugende mod skyerne. Kvaset under hans fødder virkede levende, vridende som var det animeret af en fremmed magt. Med et knald løb han direkte ind i et af træerne, og satte sig prompte på røven.

Så var den over ham. Han fornemmede den før han følte den. En tyk kulde, som fra en åben fryser slog ind i nakken på ham. Det glødede hvidt for hans øjne, da væsnets lys omsluttede ham. Men det jog ikke mørket bort. Tværtimod virkede det som om lyset var en del af mørket, som havde mørket en anden og langt frygteligere side, som mennesket kunne se. Lyset var tomt. Blottet for liv og for følelser. Det var mørkere end selv mørket, essensen af alt hvad der lurer under sengen og bag klædeskabets dør.

Dets hænder lukkede sig om halsen på ham. De føltes som pergament, gamle knogler bundet ind i viden der ikke længere var kendt af noget menneske. Væsnet var stærkt, selv om dets greb var blidt. Det havde ikke brug for at bruge sin styrke mod ham. Advarslen om den var nok. Da bed benede knæ ind i hans flanker. Med en prusten blev han hevet op at stå. Væsnets hår faldt ned over hans ansigt, dækkede det ene øje. Det stank, som indersiden af en kloakrist, som hans mormor udåndinger, lige inden hun døde af strubekræft.

Mikkel prøvede at tale, men kunne ikke. Væsnet pressede ind på hans adamsæble, masserede det til stilhed. Han gjorde sig klar til at møde døden. Det var mærkeligt. Han havde altid troet at han var en som ville kæmpe for sit liv, lige meget hvad. Det slags menneske, der i nødsituationer ville ty til kannibalisme og mord, frem for selv at gå til grunde. Ikke her. Der var ingen udvej. Døden var en sikkerhed, som han fandt hvile i. Den var lige så naturlig og selvfølgelig som hans åndedræt indtil for få sekunder siden havde været.

Slaget kom ikke. I stedet kærtegnede de lange, beskidte negle hans hals, gled langs kæbelinjen og endte ved ørerne. Kort nulrede de dem, som en mor ville ae sit barns. Så skrabede en lang fingernegl indersiden af hans øregang, først i den ene side, så den anden. Kroppen på Mikkels ryg spændtes. En bølge fulgte kroppens buninger, indtil den udmundede i fingerspidserne. Med et ryk jog den til. Hans trommehinder sprængtes som en overmoden byld, og øjnene sejlede rundt i hovedet på ham, da det spidste hornlag kildede hans hjernebark.

Den sorte nat forsvandt. En sol dukkede op på hans himmel, og hver en dråbe af natten blev suget ind i den. Det var hans sol, men ikke den samme sol han havde svedt over for få timer siden. Den virkede yngre, klarere, som spærrede ingen emissioner for dens livgivende lys. Skoven var den samme som den han havde nået at opfatte, inden han væltede omkuld. Ikke civilisationens pæne, tilrettede vækstlag, men den vilde og kaotiske logik naturen kaldte sin egen. Han blinkede. Lyde nåede hans ører. Bag lydene kunne han høre en svag kratten. Han blinkede.

Der var natten igen. Der var det stinkende hår og smerten i ørerne. Hjerteslaget, der truede med at sprænge hans bryst til en billig collage. Med en klynkende strubelyd spærrede han øjnene op. Lyset og dagen vendte tilbage. En ny lyd blandede sig. Hurtigere fodtrin over kvas. Noget der lød som kvindegråd. Han drejede sig på stedet, prøvede at tage et skridt, men han kunne ikke. Nu gik det op for ham, at han slet ikke rørte ved noget. Selv hans fodballer hvilede en centimeter over det tætte morads af mos og nedfaldne grene.

En kvinde brød frem mellem træerne. Hun var ung, ikke mere end sytten år. Alligevel var hun rødmosset. I favnen bar hun en hvidklædt bylt. Hendes mave virkede indfalden, som havde den for kort tid siden indeholdt noget andet og mere end det hun var nu. Hendes lange, lyse hår var i en fletning, der gik ned til livet. På hendes bryst hang et sølvkors. Alligevel genkendte Mikkel hende med det samme. Det var Sarah. En Sarah, der aldrig havde kendt makeup og motionscentre, men stadig Sarah.

Hun løb direkte mod ham. Tårerne sprøjtede fra hendes øjne. Hun hev efter vejret i store hulk. Mikkel rakte ud efter hende, men hun passerede lige igennem ham. Hun stoppede ikke engang. Så sig ikke tilbage. Fortsatte blot med at slalome mellem træerne. Hele Mikkels krop vibrerede, da den af sig selv fulgte efter hende. Han var blot en passager. Det var ikke ham, der kontrollerede noget som helst længere.

Fletningen hoppede og dansede som en slange over Sarahs ryg. Han var to skridt efter hende. Andre lyde blandede sig med hendes gråd. Pludrende klynk fra bylten. Det var et barn. Et øjeblik fik han et glimt af det lille ansigt. Det var stadig sovset ind i blod og fosterfedt. Dets overlæbe var spaltet hele vejen op til næsen, og fik det til at ligne et dyr, mere end et menneske. Men det græd ikke. Stirrede blot på verden med en nysgerrighed, der virkede alt for meget i fokus.

Hvad eller hvem hun løb fra, kunne Mikkel ikke se. Der var ingen efter dem, kun træer og langt oppe en blå himmel. Et sted sang en fugl. Minutterne gik adstadigt forbi, og endelig gjorde hun holdt. Stedet lignede resten af skoven. Træer så høje at verden var lille i forhold til.

Sarah knælede ved et træ, og lagde bylten fra sig ved dets rødder. Den så meget lille ud i for-

hold til den gigantiske vækst. Hun blev siddende på knæ, kroppen nu helt i grådens vold. Hendes smalle ryg gik op og ned, en blæsebælg gemt i kød. Med et begyndte barnet at skrige. Det lød ikke som et normalt barns skrig. Barnets spaltede læbe blafrede op og i, skriget kunne ikke tage nogen endelig form. I stedet blev det en vag efterligning. Mikkel blinkede.

Natten vendte tilbage. Varme strålede ud fra hans ører, og løb ned af halsen. I mørket var der nye lugte. Af blod og svigt. Kroppen på hans ryg var kold, men samtidig sært levende. Som is sat i svingninger.

Dagen kom igen. Sarah havde rejst sig. For første gang siden hun var kommet løbet mod ham, så han hendes ansigt. Kinderne var våde, solen spillede i spyttet på hendes underlæbe. Hun havde vendt ryggen til barnet. Holdt om sig selv. Så begyndte hun at gå. For anden gang gik hun igennem ham, som eksisterede han ikke på det samme plan som hende. Noget var anderledes. Sølvkorset hvilede ikke længere på hendes bryst. Han forsøgte at sige hendes navn, men han kunne lige så vel have været født uden stemmebånd. Ingen lyd kom over hans læber.

Så var hun væk. Dagen løb forbi ham, ting bevægede sig i skovbunden. Det blev nat og dag igen. Den lille bylt var blevet stille. Kun de vidt opspærrede øjne fortalte ham, at barnet stadig levede. Af og til skød trækninger gennem den lille krop. Men det var spærret inde i det samme klæde, som sikrede at det ikke var død af kulde.

Hun havde efterladt det. Lagt det i skoven og gået sin vej. Det ville dø. Endnu en nat gik forbi. Mikkel var naglet til stedet. Det han så var en film, han lige så lidt kunne ændre som hvis den havde været på et lærred i en mørklagt biograf. Da det blev morgen den tredje dag kom ræven.

Først snusede den til barnet. Så åbnede den munden. Barnet skreg, da de spidse rovdyrtænder gennembrød den skrøbelige kindhud og rev til. Med en klæbrig lyd forlod de knapt udviklede muskler knoglen og forsvandt i rævens svælg. Blod fossede ud i skovbunden. Rævens øjne blev store. Al forsigtighed var glemt. Bid for bid åd den barnets ansigt. Det lille svælg holdt først op med at skrige, da dets underlæbe forsvandt.

Mikkel ville ikke se det, men han blev tvunget. Hver en brudt blodåre, hvert et plump fedtlag blev givet til ham. Ræven ruskede i bylten. Sølvkorset faldt ud på jorden. Sarah måtte have givet det til sit barn, inden hun løb. Han blinkede.

Der var helt tyst. En lun vind purrede op i hans hår, men kunne ikke fortrænge kulden fra hans ryg. Han trippede på stedet, beskrev en halvcirkel, og begyndte at gå. Nu var hans øjne åbne. De så ikke længere den dag hvor barnet var dødt. Tilbage var kun natten og kroppen, der hang fra hans hoved og ryg. Et jag af smerte flugtede fra hans sider. Den havde atter jaget knæene ind i hans kød.

Mikkel var en hest. Et ridedyr, der var blevet indfanget. Den styrede ham. Kun hans tanker var hans egne. En kold fornemmelse, som af fisk der glider mellem hænderne, fyldte hans hoved. Langsomt, uendeligt langsomt gled først den ene negl og så den anden ud af hans ører. Selv om væsnet et øjeblik ikke havde fat i ham med hænderne, strejfede tanken om at få den af ryggen ham slet ikke. Det var umuligt. De var ikke længere to adskilte eksistenser, men en organisme.

Han stolprede ind mellem træerne. En gren strejfede hans kind, en følelse af noget flyvende tæt ved hans ansigt. Kort lyste en ugles øjne op i måneskinnet, før den forsvandt videre ind i natten. Væsnet var barnet. Det havde taget ham, men hvorfor vidste han ikke. Mærkelige følelser strålede ud fra det. Det hadede ham ikke. Det var ikke interesseret i ham. Det havde blot taget ham, fordi det havde brug for en levende.

Sarah. Pigen havde været den samme som hans Sarah. En od af savn ramte ham. Hvorfor havde han ikke bare sagt nej til den her åndssvage tur. Han havde alligevel ikke særlig meget til fælles med Anders og Kristoffer. Med et stod det pinligt klart for Mikkel. De to havde ikke rykket sig en millimeter siden folkeskolen. De ting, de sagde og gjorde var nøjagtig de samme ting de havde sagt og gjort i syvende. Det eneste der havde ændret sig, var hvor god opløsningen var i den seneste favoritspil.

Hvorfor spildte han tiden med de idioter, når Sarah manglede ham. Nu hvor han tænkte over det, havde hun set lidt mut ud, da han sagde han skulle på tur. Havde hun ikke rakt mere ud efter ham end hun plejede? Jo hun havde. Hun havde prøvet at vise ham, at hun ikke havde lyst til at han tog af sted, og han store idiot havde bare grinet og pakket flere øl. Han skulle have sagt nej. Så havde han ligget i hendes seng lige nu, og ikke vandret rundt i en skov med et monster på ryggen.

Mørket trængte sig atter på. Tabt som han havde været i tanker, havde han ikke bemærket at skoven ændrede sig. Den var ikke længere så massiv. Det virkede som om væsnet styrede ham mod udkanten. Mikkel tog endnu et skridt. Hans hjerte hamrede i brystet, og sved piblede frem på panden. Mens han havde været væk, var der sket noget med væsnet. Han kunne sværge på at det var blevet tungere. Endnu et skridt. Hans højre knæ protesterede. Den gamle skade fra fodbold.

Langsomt gled hans mund op, og han åndede ud. Små skyer formede sig foran læberne. De drev sløvt mod månen, indtil de opløstes i luften. Det føltes drømmeagtigt, som kunne verden ikke helt bestemme sig for hvad der var virkeligt, og hvad der ikke var.

Nu kunne han mærke væsnets hjerte. Det slog trægt, som havde det ligget stille i mange år, og skulle op i svingninger. Selv

hjerteslaget var koldt. Hans tænder klaprede, mens sveden blev ved med at løbe ned over hans pande. I denne verden var temperatur heller ikke noget man kunne regne med. Hans hoved blev tvunget op, og månen gled i fokus. Den hang lavt, en cirkel plettet i kratere.

Han gik. Tiden blev som temperaturen. Noget, man ikke kunne regne med. Enkelte gange så han atter dagen for længe siden, men kun i korte glimt. Det der udgav sig for natten var der hvor han var. En besynderlig følelse af formål lagde sig over ham. Væsnet ville have ham til at bære sig. Det havde vist ham noget af fortiden, måske så han kunne forstå. Hans skulder knagede i ledet. En skarp smerte. Det rykkede i hans krop, da armen blev forlænget med ti centimeter. Fingerspidserne summede. Endnu et ryk. Den anden arm gled også ud af ledet.

Da så han det. Og forstod.

I en mindre lysning lå en lille firkant af sten. Et stort kors stod tegnet i skarp relief mod nattehimlen. Det var så gammelt, at korsets sider og kanter ikke længere var retvinklede, men nedslidt af vejr og vind. Omkring korset lå gravsteder. Nogle få af dem havde stadig frønnede brædder stående ved hovedenden, men langt de fleste var bukket under for tidens maltrakterende armbevægelser. Et skævt syn hamrede gennem hans øjne. Ved en lille gitterlåge, der var den eneste indgang til stenaflukket, lå en sodavandsdåse. De skarpe, industrielle farver virkede forkerte i den belyste nat. En anakronisme, som en ridder til hest i en hovedgade. På ryggen bevægede væsnet sig. Dets åndedræt var hidsigt mod hans hud, dets hjerte bankede i isslag.

Barndommens lærdom trådte i karakter. Gyserfilm set sammen med Christian, når deres respektive forældre troede de sov. De døde, der ikke kunne finde hvile. Indviet jord, korsets tegn. En gang for længe siden havde han troet på, at ondskaben lurede lige under overfladen. At den fandtes bag døre og under senge, i kister og kældre. Senere havde han lært, at det ikke var sådan. At de døde var døde, og aldrig kom igen. At det eneste onde verden indeholdt, var det man selv forestillede sig. De havde taget fejl. Hans forældre, hans lærere, hans kammerater. Lige bag virkeligheden gemte der sig noget andet og mere grundlæggende. Et sted, hvor tid og naturlove intet betød i forhold til hævn og frelse. De to ting var alt verden byggede på.

Væsnet ønskede ikke hævn. Det ønskede at blive frelst. Medlidenhed strejfede Mikkel. Barnet var død alene, uden at være døbt, rådnet bort i uindviet jord. Men det var ikke forsvundet. Det havde hjemsøgt skovene efter et menneske, der kunne bære det til det sted, hvor det ikke selv kunne træde ind. Og nu var det menneske kommet. Han, Mikkel, var trådt ind på dets enemærker og det havde samlet ham op, som var han en mønt på vejen.

Senerne i hans ben protesterede, da han lod de sidste træer bag sig. Der kunne ikke være mere end tredive meter til kirkegårdsmuren. Med et rynkede hans hjerne panden. Hvorfor lå der en kirkegård ude midt i en skov? Plejede de ikke at blive anlagt ved siden af en kirke, så de døde kunne ligge i skygge af spiret. Så slettede væsnets iver spørgsmålet fra hans sind.

Endnu et skridt. Jorden kom tættere på. Mikkels ryg bøjede sig langsomt, som en gren der bliver spændt til en gammeldags snare. Under hans fødder blev mulden og det nedfaldne kvas presset ned i fodspor. Han løftede besværet benet, og tog endnu et skridt. Det rykkede i hans ben, og sløvt vendte væsnet hans blik ned. Venstre fod sad i en skæv vinkel ud fra benet. Blod piblede sort frem fra huden, hvor en flig af hans knogle var gået igennem. Der var ingen smerte. Kun kulde, der bevægede sig gennem hans lemmer og satte sig i kødet.

Han faldt halvt på knæ, men fortsatte med at bevæge sig frem. Det venstre ben slæbte næsten ubrugeligt efter ham. En viden, der umuligt kunne være hans egen slog ned som et lyn. Barnet var ikke blevet døbt. Ethvert menneske skulle slæbe på sine egne synder, men barnet slæbte på noget andet og langt værre. Det havde aldrig modtaget dåben. Vægten på hans skuldre var arvesynden. Den evige fordømmelse. En dværgagtig del af ham, dybt inde, lo højt og rungende. Han troede ikke engang på Gud. Var kun blevet konfirmeret for at få gaverne. Og nu slæbte han ikke kun på sine egne synder, men også væsnets.

Mikkel slæbte sig endnu en meter frem. Væsnet tyngede ham ned, som var det lavet af bly og beton. Dets bevægelser var ivrige, et barn der ser gaverne under juletræet. Hans lunger vibrerede pivende, søgte efter den luft der hvert sekund kom mindre af. Under hans fingerspidser sprang lange furer i jorden frem, men de havde ingen dybde. Der var ingen styrke tilbage i hans arme. De hang som unødvendige appendikser til et ulæst storværk i flere bind.

Kirkegårdsmuren tårnede sig op over hans hoved. Nu så han hvor gamle stenene var. De var ikke tilvirkede, men ujævne og ru. Smuldrende mørtel og mosagtig bevoksning holdt dem sammen. Der var ingen lyde i hans ører, men alligevel opfangede de iturevne nerver i hans krane fragmenterne af bevægelse. Væsnet hoppede op og ned på ryggen af ham nu. Det han havde følt var et af hans ribben, der var knækket under trykket. Noget gled ud af hans skjortelomme, og hoppede hen over jorden. Telefonen.

Surrealistisk lyste det lille display op. Christian, stod der med gotisk skrift, og under den et billede af kammeraten der lavede propellen med det lange hår. Billedet af vennen fik hans ansigt til ufrivilligt at skære grimasser. Der var en verden på den anden side af mørket og væsnet, der red ham. For første gang prøvede han at stritte

imod. Han ville tilbage til lyset og festen og til Sarah.

Hans modstand var en papirflyver i en orkan. Væsnet styrede ham videre. Telefonen gled ud af hans synsfelt, og han følte dens vibrationer hele vejen over maven og sin pik, før den forsvandt bag ham. Uden styrke rakte han hånden ud. Famlede over løs jord, og endelig strejfede hans fingre de kolde sten. Endnu et knæk brød hans krop. En stærk varme spredte sig ud fra hans ene knæ. Lugten af jern blandede sig med nattens fugt.

Han var en skulptur. Konstrueret af kød og knogler, der dirrede i deres naturlige sammenføjninger. Væsnet spændte ham til bristepunktet, en elastik i en trådopvikler. Han gled langs muren, mod lågen han havde set. Smedejern. Snoet. Lav. Uden hængelås. Der kom aldrig mennesker her. For hans øjne dirrede verden. Mørket var levende. Nogen eller noget betragtede ham.

Med et snørede hans hals sig sammen, og han hostede i kramper. Rødt, der næsten var sort, dækkede jorden i et fintmasket mønster. Hans rygsøjle knagede. Koldt jern rørte hans pande. Som en afbenet edderkop blev han ved med at presse mod lågen. Åndedrættet raspede i hans hals. Så gav lågen sig, og han sled sig langsomt videre.

Da hans hånd rørte indviet jord, lettede tyngden en smule fra hans ryg. Han spændte musklerne i brystet og maven og ormede sig som en slange endnu en nøk frem. En hånd inde. Så den næste. For hver centimeter blev det lettere. Han hostede igen. En kanal af lys åbnede sig i midten af hans hjerne. Det var ham selv, der havde hostet. Ikke væsnet, men ham. Toppen af hans hoved gled ind over tærsklen, fugtig muld faldt ind i hans mund. Det smagte som liv.

Kulden forsvandt fra hans ryg, og med et ryk blev han givet tilbage til sig selv. Væsnet sprang bort fra ham, hang et øjeblik i luften for hans blik. Det lange hår flagrede omkring det, og afslørede hareskåret. Måske smilede det. Han vidste det ikke. Så ramte en skarp blitz natten. Et øjeblik var det dag. Kirkegården blev dækket i et udenjordisk lys, en vind rejste sig og grene føg forbi ham. Men det var ikke længere koldt. En fredfyldt varme fyldte ham, og han blinkede tårer ud af øjnene.

En spalte brød luften. Bag den var der blåt og hvidt. Lys strålede ud. Noget greb fat i væsnet, og sugede det til sig, et barn der endelig kunne vende hjem.

Vinden lagde sig brat.

Tilbage var kun mørket og hans værkende krop. Han hostede igen, og lyden mødte hans ører. Mikkel lo. Højt og raspende. Smerter brød gennem hans mave og bryst, men han var ligeglad. Han var stadig i live. Han havde bragt væsnets dets frelse. På delvist lamme arme kom han op på alle fire. Hver en fiber af hans eksistens værkede.

Med et rykkede månen over himlen, som blev den trukket i en snor. Skinnet badede Mikkels ryg i et køligt skær. En lav, insisterende summen brød natten. Telefonen. Som en olding krabbede han sig frem mod den lille firkant. Et fjoget smil var plastret på hans ansigt. De ledte efter ham, de ville komme efter ham og tage ham med. Han vidste at ingen ville tro på hans historie. Slå det hen som vrangforestillinger eller fuldskab. Mikkel var ligeglad. De måtte tro hvad de ville. Mærkerne på hans krop fortalte ham, at det ikke bare havde været en drøm. Han harkede og spyttede rødt.

Telefonen var varm i hans hånd, da han samlede den om. Med en stønnen lod han sig falde om på ryggen, og trykkede på det grønne telefonikon.

“Hallo,” sagde han med en stemme, han ikke kunne genkende som sin egen.

“Hvor fanden er du henne? Vi har ledt i over en time,” lød Christians velkendte stemme. Selv om vennen lød irriteret, var den underliggende bekymring tydeligere.

“Jeg er i skoven. Et sted. I nærheden af en lille kirkegård,” svarede Mikkel og lo.

“Hvad griner du for. Sarah har også ringet. Siger du ikke svarer på hendes smser.”

Mikkel tog telefonen fra øret, og kiggede på displayet. Fem ulæste beskeder.

“Nej, jeg har ikke haft tid,” sagde han og grinede igen.

“Men jeg skal nok gøre det. Christian, jeg er kommet til skade. Jeg tror jeg har brug for en ambulance.”

“Okay” svarede vennen, al irritation nu forsvundet fra hans stemme.

“Hold din telefon tændt. De må kunne tracke dig. Jeg lægger på nu, og ringer til politiet. Bliv hvor du er. Så ringer jeg tilbage.”

Med et bip forsvandt Christian fra æteren og efterlod Mikkel i skovbunden. Han pustede tungt ud og fæstnede sit blik på stjernerne. De lå som et glitrende tæppe over horisonten. En varm følelse fyldte hans krop. Sarah. Hans elskede Sarah. Snart skulle de være sammen igen. Om der så kom et barn eller ej var han ligeglad med. Så længe de to var et.

Et koldt pust slog ind i hans ansigt. Langsomt løftede han hovedet. Røde øjne stirrede ind i hans blå. Langs randen af lysningen stod de. Ikke en, men på rad og række. Svajende i skumringen, deres lange arme næsten i jordhøjde. Skrabende kløer. Langt, filtret hår der svøbte deres kroppe i skygger. Tiden forrykkede sig. De kom tættere på. Kroppene ludede, som gjorde de klar til spring.

Mikkels hjerte krampede. Han havde frelst den med hareskåret. De andre havde set til. Billeder fra fortiden bombarderede hans optiske nerve. Så mange børn sat ud, af så mange kvinder. Alle de lidelser. Han trak vejret dybt ned i lungerne og kæmpede sig op at stå. Hans arme faldt dinglende ned langs siden. Så begyndte han at græde.

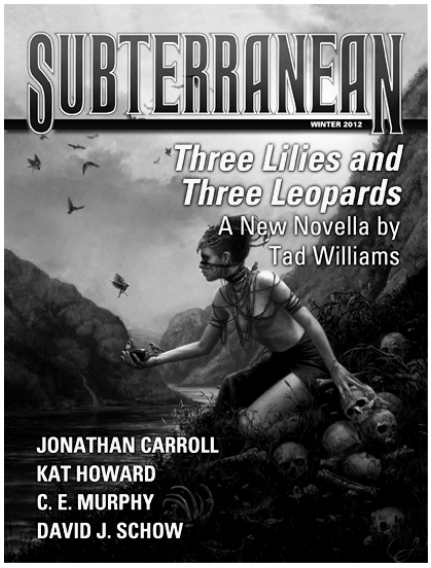
De rykkede sig. Helt tæt. Den første sprang.

Telefonen faldt til jorden, stadig ringende.

HER FINDER DU DE BEDSTE NOVELLER PÅ NETTET

Af Lars Ahn Pedersen

Som dansk læser af de fantastiske genrer har det tidligere været forbundet med visse udfordringer at følge med i, hvad der bliver udgivet af noveller på det engelsksprogede marked.

Engang var man nødt til at abonnere på magasiner som *Asimov's, Fantasy & Science Fiction* og *Analog*, hvilket ikke var helt billigt, eller købe antologier som Gardner Dozois' *The Year's Best Science Fiction*, hvor man så kunne læse historierne med et års forsinkelse.

Sådan er det ikke længere. Internettet har gjort det muligt at få de førnævnte magasiner i e-udgaver, og mange forfattere er begyndt at gøre deres Hugo- eller Nebula-nominerede noveller frit tilgængelige på nettet i afgrænsede perioder for at få folk til at stemme på dem.

Men samtidig er der også opstået en række netmagasiner, hvor man kan læse noveller ganske gratis. Nu vil skeptikerne indvende, at man kun får, hvad man betaler for, men der findes faktisk mængder af frit tilgængeligt fiktion af høj kvalitet på nettet - ofte skrevet af etablerede forfattere inden for science fiction, fantasy og horror.

For eksempel gik Nebula-prisen for bedste *novella* (kortroman/novelle på over 17.500 ord) i 2010 til en historie, der først blev offentliggjort i et netmagasin, og det samme var tilfældet med Hugo-prisen i samme kategori. Et netmagasin har ligeledes vundet en Hugo i kategorien "Bedste Semiprozine" i både 2010 og 2011, og flere af magasinerne betaler rater for deres fiktion, der ifølge organisationen SFWA (Science Fiction and Fantasy Writers of America) kvalificerer dem til at være "professionelle markeder."

Lidt historie

Sådan har det dog ikke altid været. For ti år siden bestod fantastisk litteratur på nettet groft sagt af noveller, som ingen af de trykte magasiner ville købe. Men så begyndte billedet at ændre sig. Det første professionelle digitale science fiction-magasin var *Jim Baen's Universe*, som blev stiftet af forlæggeren og redaktøren Jim Baen fra Baen Books og udkom første gang i 2006.

En anden pioner var redaktøren Ellen Datlow – æresgæst på dette års Fantasticon – som bragte noveller på nettet via *Omni Online, Event Horizon* og *Sci Fiction*. Det var i sidstnævnte, at man kunne læse Karen Joy Fowlers "What I Didn't See" og Jeffrey Fords "The Emperor of Ice Cream", som vandt en Nebula i 2003 for henholdsvis bedste novelle og bedste *novelette* (lang novelle) og gjorde, at folk begyndte at tage fiktion på nettet alvorligt.

Det var dog en svær kamp. Ingen af Datlows netmagasiner overlevede, og *Jim Baen's Universe* lukkede i 2010, fordi det aldrig lykkedes at skaffe nok betalende abonnenter. I mellemtiden var der kommet andre netmagasiner til, men forskellen var, at de alle var gratis, men tilbød noveller af lige så høj kvaliet som *Jim Baen's Universe*.

I dag opererer stort set alle magasiner efter en økonomisk model, hvor de klarer sig ved hjælp af donationer fra læserne, annoncer, salg af e-udgaver m.m. En af de få undtagelser er *Orson Scott Card's InterGalactic Medicine Show*, hvor man skal have abonnement for at få adgang til indholdet.

De øvrige magasiner, som her nævnes, er til gengæld helt og aldeles gratis og kræver blot en computer, adgang til internettet og gode engelsk-kundskaber.

Strange Horizons

Et af de ældste og længstlevende online-magasiner er *Strange Horizons* (SH), som har eksisteret siden 2000. SH bringer hver måned tre noveller, som enten er science fiction, fantasy eller noget midt i mellem. Dertil kommer anmeldelser (tre om ugen), digte, artikler og klummer om emner inden for de fantastiske genrer.

En af SHs styrker er, at deres definition på fantastik er temmelig bred og ikke så konservativ,

som den ellers kan være inden for denne verden. For eksempel har der været bragt musikanmeldelser af albums fra Muse og Coldplay, set med science fiction-briller.

SHs største attraktion er dog novellerne, som ofte befinder sig i den mere eksperimenterende afdeling, hvilket vil være et minus for nogen. Jeg synes derimod, det er forfriskende og udfordrende at se, hvad science fiction og fantasy også kan være, selv om det selvfølgelig ikke er alt, der er lige vellykket. Standarden er dog generelt høj, og SH kan prale med at have bragt historier af mange af de nye forfattere på SF/F-scenen.

Magasinets daværende redaktør Susan Marie Groppi vandt i 2010 en World Fantasy Award for sin indsats.

Clarkesworld

Et af de senere års mest succesrige web-magasiner er *Clarkesworld Magazine*, som har vundet en Hugo for bedste semiprozine i både 2010 og 2011.

Første nummer udkom i oktober 2006, og siden da er der hver måned blevet offentliggjort mindst to noveller, men fra november 2011 blev dette antal forøget til tre.

Lige som *Strange Horizons* bringer *Clarkesworld* både science fiction og fantasy, samt alt det der ligger ind imellem. Forskellen er, at *Clarkesworlds* noveller generelt er længere, og kvaliteten er lidt højere. I det hele taget kan man både med *Strange Horizons* og *Clarkesworld* tale om, at der er en generation af forfattere, som har fået deres gennembrud via online magasinerne. Blandt de navne, som har optrådt mest i *Clarkesworld*, er Jay Lake, Yoon Ha Lee, Cat Rambo, Ekaterina Sedia, Lavie Tidhar og dette års æresgæst på Åcon, Catherynne M. Valente.

I starten bestod *Clarkesworld* kun af fiktion, men efter det første år har man også kunnet læse artikler om diverse genrerelaterede emner. En af magasinets mest markante features er dog dets podcasts, hvor man kan høre månedens noveller læst op af Kate Baker, som efterhånden har fået status som den ukronede dronning af podcasts inden for science fiction og fantasy.

Lightspeed

Lightspeed Magazine må siges at være den nye dreng i klassen, men også lidt af en komet, når det gælder web-magasiner. *Lightspeed* udkom første gang i juni 2010 og har i sin korte levetid allerede opnået en Hugo-nominering for bedste semiprozine, hvor man dog måtte se sig slået af førnævnte *Clarkesworld*. Som navnet antyder, blev *Lightspeed* lanceret som et science fiction-magasin, men ved årsskiftet blev det fusioneret med *Fantasy Magazine*, som bringer … ja, gæt selv. *Fantasy* havde ellers eksisteret siden 2005, først som trykt magasin, men gik i 2007 over til kun at udkomme i elektronisk form.

Lightspeed udgives formelt set en gang om måneden, men i realiteten opdateres hjemmesiden hver uge med to noveller (en science fiction og en fantasy), der er en blanding af ny fiktion og historier, der tidligere har været bragt andetsteds.

Tor.com

Og nu til en af sværvægterne: *Tor.com* – ikke at forveksle med forlaget Tor Books' hjemmeside, selv om der er mange af de samme folk involveret.

I stedet er *Tor.com* hjemsted for alt, hvad der har med science fiction og fantasy at gøre. Her er artikler, anmeldelser, gallerier, tegneserier, blogs, noveller og meget, meget andet leveret af en hær af skribenter, som både tæller professionelle og fans. Det er en ekstremt levende og yderst professionelt udseende side, som man kan bruge adskillige timer på, så nu er I advaret.

Tor.com blev lanceret i sommeren 2008 og er hurtigt blevet en af de mest prominente sider inden for SF/F-verdenen. Mens et online-magasin som *Strange Horizons* drives af frivillige kræfter, kan man godt mærke, at *Tor.com* har flere økonomiske midler at gøre godt med. Prisen for det er, at der gøres en del reklame for Tor Books' udgivelser og forfattere i form af roman-uddrag, men det er for det meste til at leve med, selv om det kan gøre det lidt besværligt at finde frem til den nyskrevne fiktion på siden.

Det kommercielle aspekt er dog ikke ensbetydende med, at entusiasmen er mindre på *Tor.com* end på sider som førnævnte *Strange Horizons* eller *Clarkesworld*. Novellerne på *Tor.com* udvælges af redaktørerne Patrick Nielsen Hayden og Liz Gorinsky, som under deres "submission guidelines" forklarer, at de gør det her ved siden af deres normale fuldtidsarbejde som redaktører hos Tor Books. Det betyder samtidig, at der kan gå helt op til 6-8 måneder, før en forfatter kan forvente at få svar på en indsendt novelle.

De lange responstider har dog ikke forhindret *Tor.com* i at tiltrække en række etablerede forfattere, og kvaliteten af fiktionen er derfor generelt meget høj. Nyere navne er selvfølgelig ikke udelukket fra at deltage, men det er ikke lige her, man skal gå hen, hvis man gerne vil læse noveller af unge, uprøvede talenter.

Subterranean Online

I forhold til de andre magasiner falder *Subterranean* Online en smule udenfor. Magasinet 'udkommer' hvert kvartal, men siden opdateres løbende, så det er aldrig helt til at vide, hvornår der bliver lagt nyt materiale ud. *Subterranean Online* udgives af forlaget Subterranean Press, som blandt andet er blevet kendt for deres lækre (og dyre) specialudgaver af kendte værker inden for de fantastiske genrer (f.eks. har de en særudgave af Dan Simmons' *The Terror* til $500).

Men Subterranean Press hører også til blandt de forlag, der udgiver novellesamlinger med forfattere som Caitlín R. Kiernan og Bruce Sterling – noget de store forlag næsten er holdt op

med. De går heller ikke af vejen for at udgive kortromaner. Et eksempel på dette er Ted Chiangs Hugo-vindende novella "The Lifecycle of Software Objects", som optrådte i magasinets efterårs-udgave i 2010 og siden udkom i bogform på forlaget.

På deres hjemmeside gør Subterranean Press det klart, at de ikke tager imod uopfordrede manuskripter. Med andre ord: hvis de er interesseret i at udgive en forfatter, kontakter de vedkommende og ikke omvendt. Det samme gør sig gældende med *Subterranean Online*, som heller ikke er et magasin, man bare kan sende sine noveller ind til. Det betyder til gengæld, at kvaliteten som regel er uhørt høj, fordi det kun er forfattere med en vis erfaring, der bliver bragt. Så det er lige som Tor.com heller ikke her, man skal søge hen for at finde rå, uprøvede talenter, selv om det er muligt at støde på nogle af de nyere navne, efter at de har bevist deres værd.

Et andet særkende ved *Subterranean Online* er, at historierne som oftest er meget lange. Faktisk er det mere reglen end undtagelsen, at de overskrider de 10.000 ord. Ulempen ved det er, at det ikke er altid, at jeg får læst dem, fordi det føles mere overkommeligt at kaste sig over et par korte noveller hos *Strange Horizons* eller *Lightspeed*. Omvendt plejer det at være anstrengelserne værd, og *Subterranean Online* er et af de få steder på nettet, hvor man kan læse kortromaner, selv om det også forekommer hos *Tor.com* og *Clarkesworld*.

Der findes faktisk også en bladudgave, kaldet *Subterranean Magazine*, som udkommer en gang om året og har et helt andet indhold end *Subterranean Online*, men det har jeg aldrig læst.

Tilbage er blot at ønske god læselyst på nettet. Der er mere derude, end du tror.

Links

Clarkesworld
clarkesworldmagazine.com

Lightspeed
www.lightspeedmagazine.com

Strange Horizons
www.strangehorizons.com

Subterranean Online
subterraneanpress.com/magazine

Tor.com
www.tor.com

Andre netmagasiner

Abyss & Apex
www.abyssapexzine.com
Magasin for "spekulativ fiktion", udkommer hvert kvartal.

Apex Magazine
apex-magazine.com
Science fiction, fantasy og horror-magasin, som udkommer hver måned.

Beneath Ceaseless Skies
beneath-ceaseless-skies.com
Fantasy-magasin som bringer mindst to nye noveller hver 14. dag.

Daily Science Fiction
dailysciencefiction.com
Hvor vanvittigt det end lyder, så er det her muligt at læse en ny science fiction- eller fantasynovelle på alle hverdage, dvs. minus weekend- og helligdage. Hovedparten af historierne er ret korte, og kvaliteten er selvsagt svingende, men det er muligt at finde værker af kendte navne som James Patrick Kelly, Nina Kiriki Hoffmann og Robert Reed.

10 gode net-noveller

Ted Chiang: "The Lifecycle of Software Objects" (Subterranean, efterår 2010) – Hugo for bedste novella 2010.

Theodora Goss: "The Mad Scientist's Daughter" (Strange Horizons, januar 2010)

Kat Howard: "Choose Your Own Adventure" (Fantasy Magazine, april 2011)

Kij Johnson: "Spar" (Clarkesworld, oktober 2009) – Nebula for bedste novelle 2009.

K.J. Parker: "A Small Price to Pay for Birdsong" (Subterranean, vinter 2011)

Robert Reed: "Woman Leaves Room" (Lightspeed, marts 2011)

Ken Scholes: "Making My Entrance Again With My Usual Flair" (Tor.com, januar 2011)

Michael Swanwick: "The Dala Horse" (Tor.com, juli 2011)

Rachel Swirsky: "The Lady Who Plucked Red Flowers beneath the Queen's Window" (Subterranean, sommer 2010) – Nebula for bedste novella 2010.

Peter Watts: "The Things" (Clarkesworld, januar 2010)

Andre nyttige links

Locus Online
www.locusmag.com
Hvis man vil danne sig et overblik over, hvad der findes af noveller på nettet, så er internetudgaven af *Locus Magazine* det bedste sted at gå hen. Her huserer anmelderen Lois Tilton, som tilsyneladende har sat sig for at læse alt, hvad der udgives af kort fiktion på markedet. Tre gange om måneden bliver der lagt en ny bunke anmeldelser ud, og hun er ikke let at stille tilfreds, hvilket måske ikke er så underligt med den store mængde noveller, hun kommer igennem i løbet af et år. Bemærk at man kun kan læse hendes anmeldelser på hjemmesiden og ikke i den trykte udgave af *Locus*, hvor det er Gardner Dozois og Rich Horton, som har tjansen.

Tangent Online
www.tangentonline.com
Udfylder en lignende funktion som Lois Tilton, men er bare væsentligt flere anmeldere om opgaven. Magasinets rødder går helt tilbage til 70erne, men har siden 1997 været på nettet.

SF Signal
www.sfsignal.com
En blog med daglige nyheder om alt inden for science fiction, fantasy, horror og dens afarter. De er blandt andet gode til at fortælle, hvornår de forskellige online magasiner har lagt nye noveller ud, hvilket gør det lettere at bevare overblikket.

DEGENERERET

Af Sari Therkelsen Arent

"Degenereret" er vinderen af ungdomskonkurrencen i Fantastiks novellekonkurrence 2011. Sari Therkelsen Arent har tidligere fået udgivet novellen "Rendestenstoner" i antologien *Bag Adonais spejl* (Kandor, 2011).

Jeg tror ikke på, at der findes magiske væsener i skoven.

Jeg er bange for, jeg en dag slår rødder, så jeg ikke kan handle mere aktivt end træerne omkring mig, der spærrer mig inde i mit nye fængsel som tusindvis af tremmer. Jeg vil aldrig lænkes til jorden som et træ, der blot kan betragte livet glide forbi i en hurtig strøm. Det, *ikke de formodede væsener, er min største frygt, og det er derfor, dette pergament udelukkende har en begrænset levetid. Når pennen engang er trøt og mangler inspiration til at danse, vil jeg brænde alle mine ord.*

Jeg er blevet placeret her, så Magi ikke laver mere ravage, end hun allerede har gjort. Det vil sige: i alle andres øjne er jeg blevet placeret her, så jeg *ikke laver mere ravage. De fleste mennesker tror ikke på, hvad de ikke kan se, og desværre for mig er Magi usynlig. Hun ville forklare sig med, at hun blot ikke er i en form, som mennesket kan se med det blotte øje. Ja, Magi har altid en god forklaring på alting, og derfor tror folk, at det er* mig, *der er klog. Ikke at den formodning er helt ved siden af.*

Jeg tror ikke på, at der findes magiske væsener i skoven, fordi der ikke er anden magi til i verden end Magi. Jeg kan ikke lade være med at le over ironien i min situation.

Her sidder jeg, spærret inde på et sted, der i princippet får unge kvinder som jeg selv til at skælve af frygt og fortryde vores oprør mod magthaverne – for inderst inde banker jo vores uskyldige hjerter, og de ved, at de høje herrer altid har ret. Så snart de skræmmende omgivelser får hjertet til at pumpe hurtigere, vil denne åbenlyse indsigt ramme os som lyn fra en klar himmel. Vores spinkle skikkelser vil krybe tilbage og bede om nåde, og vores penne vil aldrig igen turde danse ude af takt.

"Frøken Lemonius!" Lyden af en hård næve mod en trædør afbrød den skriblende rytme i det lille kammer. Pennens skriblen blev hurtigt erstattet af lyden af sammenkrøllet pergament, en stol, der skrabede over gulvet, faste skridt mod selv samme gulv og til sidst den knitrende ild, der grådigt fortærede delikat, tør føde.

"Frøken Lemonius!" Endnu engang lyden af et hårdt stykke menneskekød mod massivt træ. Med en fast kvindestemme annoncerede ejeren af hånden og pennen et køligt "ja!".

Som på kommando hørtes lyden af en nøgle i en lås. På trætte hængsler svang døren op, og vagten, en herre ved navn Braktoft, trådte ind.

"Det er tid til Deres tjek," annoncerede han. Kvinden sendte ham et strålende smil.

"Det havde jeg en fornemmelse af."

"Frøken Griselda Lemonius," konstaterede manden bag skrivebordet, da døren til værelset svang op. Griselda Lemonius nejede kort til hilsen, en høflig gestus, som doktoren tilsyneladende overså.

"Vær venlig at tage plads." Han nikkede kort mod en briks i venstre side af rummet. Griselda samlede sine skørter om sig og forsøgte værdigt at lægge sig på briksen. På trods af omstændighederne, tænkte Griselda, kunne man ligeså godt opføre sig som en dame. Fra briksen så Griselda ikke andet end det mørke træloft mange meter over sit hoved. Mens hun hørte doktoren finde forskellige remedier frem fra skabe rundt omkring i rummet, filosoferede den unge kvinde over indretningen. Hun kunne ikke lade være med at spørge sig selv, om arkitekterne bevidst havde forsøgt at flytte skoven så tæt som muligt på de indsatte. I den lille samling bygninger, der udgjorde Arresten, var stort set alt af tungt træ, der afspejlede de mange stammer uden for vinduerne. Hvis Griselda havde ret i, at det var et psykologisk trick, havde det ingen virkning på hende.

Hun troede jo ikke på anden magi end Magi. Under andre omstændigheder ville hun måske endda have nydt de grønne

omgivelser. Doktorens rolige men faste skridt afbrød Griseldas tankegang.

"Hvis De vil være så venlig at række Deres hænder frem?" spurgte han. Ordvalget var høfligt, men stemmen afslørede tydeligt hans optik på situationen. Griselda kunne lægge sig nok så elegant på briksen, uden at det ændrede ved det faktum, at hun blot var et målingsobjekt. Og endda et kriminelt ét af slagsen. Om begge Griseldas håndled placerede doktoren to stramme metalringe. Via ledninger var ringene koblet til et større apparat med en masse lysende knapper.

"Lad Deres hoved hvile på briksen." Doktor Nikbahkt smurte en anelse kølende creme på hendes pande og fastgjorde noget, der kunne minde om et omslag, om hendes hoved. Også dette omslag var forbundet med det hidsigt blinkende apparat.

Doktoren behøvede ikke at fortælle Griselda, at hun skulle lukke øjnene og prøve at slappe af. Efter tre målinger sad øvelsen fast i hende. Da stødet kom, var hun forberedt på smerten. Hun var forberedt på fornemmelsen af tusind nåle i sine håndled og følelsen af at få klemt hovedet fra begge sider af to sten. Det var på ingen måde uudholdeligt. Griselda havde oplevet langt værre. Desuden skulle hun da ikke stille sig i vejen for, at videnskabsfolkene, med alt deres smarte legetøj, fik lov til at opleve en illusion af indsigt. Når alt kom til alt, kunne det vel ikke skade at give andre mennesker følelsen af at opnå resultater.

"Jeg kan se, De ikke har haft de store udsving på det seneste," proklamerede Doktor Nikbahkt. Han hævede et spørgende øjenbryn. "Kan det stemme, at De på intet tidspunkt inden for den seneste uge har haft … kontakt med Deres særlige evner?"

Griselda sendte ham et uigennemskueligt smil.

"Jeg har ingen *særlige evner*," svarede hun.

Ved de ord sukkede doktoren kort, lænede sig tilbage i stolen og samlede hænderne.

"Frøken, vi har vist allerede berørt dette emne…" begyndte han i en tone, som var han en opgivende skolelærer, der adresserede en dumstædig elev.

"Det har vi meget rigtigt," afbrød Griselda. "Vi har netop blot *berørt* emnet, men jeg mener ikke, vi endnu har nået en konklusion. De må være enig med mig, siden De fremturer med Deres målinger. Målinger, der øjensynligt ikke giver det formodede resultat."

"Frøken Lemonius," begynde doktoren i en tålmodig tone. "Jeg er videnskabsmand. De må forstå, at jeg stoler på målinger – ikke på ord. Og hvis jeg må være så fri, da særligt ikke ord fra en indsat. For min skyld kan De skrive ligeså mange artikler om denne form for Magi, De tror på, så længe De er opmærksom på, at ord ikke kan danne bro over videnskabens love."

"De er en dygtig retoriker, doktor. Må jeg foreslå, De lægger deres legetøj til side –" Griselda gjorde et hovedkast mod måleapparaterne langs væggen. "– og i stedet møder mig i en skriftlig debat, når jeg er tilbage i byen?"

Doktoren betragtede kvinden overfor sig med uudgrundelige øjne.

"Jeg ser mig nødt til at pointere, at Deres stædighed og manglende situationsfornemmelse er upassende, frøken Lemonius."

"Stædighed har placeret mig her, doktor. Stædighed vil få mig ud igen," var Griseldas eneste var.

Den officielle årsag til den tvungne spadseretur en gang om dagen var, at det var nødvendigt for de indsatte at bevæge sig og få frisk luft. Den uofficielle årsag var ikke svær at regne ud.

I skoven var magien stærk. I træernes mørke skygger vrimlede det med udyr, og det var almen viden, at mennesker intet kunne stille op mod magisk energi. Den formodning, tænkte Griselda, var langt fra ved siden af. Intet kunne stille sig i vejen for Magi, når hun havde besluttet sig for noget.

"Jeg vil bede Dem om ikke at stoppe op." Griselda kastede et blik over skulderen for at betragte vagten Braktoft, der stædigt var fortsat ad den anlagte sti. I hvert fald indtil han havde indset, at frygten for skovens skygger ikke var nok til at få Griselda til at følge med.

Den unge kvinde rakte roligt en slank hånd frem og lod den hvile mod træstammen. Bleg hud mod arret bark. Hun lukkede øjnene og følte blodet pumpe i sine årer i samme takt som træet pumpede af liv. Den velkendte energi sitrede i hende, og Griselda vidste med ét, at hun var nødt til at bevæge sig ind af skovstien ved siden af træet. Den, der førte længere ind i ukendt terræn.

Uden at advare Braktoft, samlede Griselda sit skørt om sig og bevægede sig ud på den smalle sti. Braktofts stemme nåede hende først, da Griseldas hæle havde nået at synke flere gange ned i den dybe muld, og fremstikkende grene bogstaveligt talt havde grebet chancen for at ødelægge hendes skørter.

"Frøken Lemonius! Jeg kan virkelig ikke tillade…"

Resten af sætningen hørte kun de tavse stammer, for Griselda førte nu en ganske anden samtale. Magi havde gjort sin entré i hendes tanker. Fremmede impulser gik gennem hendes krop, og da hun hørte Braktoft tromle sig vej igennem skovbunden, satte hendes ben sig automatisk i hurtig bevægelse. Griselda havde ingen indflydelse. Alt, hun kunne gøre, var at holde på sin lille hat, mens græsstrå strejfede benene og krogede stammer passerede hendes blik i hurtigt rækkefølge.

Så pludselig var det overstået. Griseldas ben var ophørt med at bevæge sig, og hun var det eneste menneske i en lille lysning. Den unge kvinde var opfyldt af den boblende varme fra Magi, og fra hende modtog Griselda forstærkede sanseindtryk. Naturens farvenuancer stod klart frem, hver en tone fra naturen

blandede sig til musik i hendes ører. I sig fornemmede hun en susen, der afspejlede sig i omgivelserne. Det var netop fra disse omgivelser, at Griselda mærkede en voksende opmærksomhed. I modsætning til mange af sine medborgere, stolede Griselda på sin sunde fornuft. Derfor var hun med det samme klar over, at opmærksomheden ikke kunne komme fra andet end selve naturen. Magi trivedes her.

Lige nu var Magi i forbindelse med Griseldas sind og fik derfor den unge kvinde til at registrere den væske, der løb fra træernes ar. Hun trådte ud til træcirklens periferi og lod roligt sin bløde håndflade glide ned ad en af stammerne. Den gyldenrøde harpiks klistrede til hendes fingre, og den øjensynligt harmløse væske fik en ilning til at løbe langs Griseldas rygrad.

"Træerne bløder," mumlede hun, og ordene fremprovokerede en række fremmede billeder i hendes sind. Menneskehud, der var så brudt og arret som træernes bark. Blod, der flød som tyk harpiks fra åbne sår. En mangel på energi til at handle, ligesom træerne umuligt kunne rive deres rødder op og agere på lige fod med mennesker.

Impulser fik Griselda til langsomt at bevæge sig bort fra det sårede træ, ud mellem skovens ru søjler og ind blandt skyggerne. Hun standsede, da hendes skosnuder rørte noget fremmed, og fornemmelsen af væde under skosålerne fik hende til at kigge ned.

Den unge kvinde sansede ikke lyden af knækkede grene og tunge, hurtige skridt mod skovbunden. Hendes ører var døve for den dårligt artikulerede mandsstemme bag sig, hvis heftige ordvalg afslørede, at Griselda nu var reduceret fra frøken under opsyn til undvegen kriminel.

Det eneste, hun registrerede, var det maltrakterede lig for sine fødder.

Jeg må have set skrœmmende ud. Paralyseret og med et nœsten manisk udtryk i ansigtet havde jeg slået rødder i jorden og stirrede på et dødt legeme. En menneskekrop, der var reduceret til et stykke flået kød, som havde løver efterladt et halvspist måltid. Jeg fandt på ingen måde synet afskyvœkkende. Måske var det på grund af Magi, der stadig ulmede i mig. Når Magi viser mig verden gennem sine øjne, er både liv og død vidunderligt smukke. Og på en måde indeholdt synet foran mig begge elementer, for ansigtet var intakt. Ansigtet repræsenterede den levende mand, der havde eksisteret. Lod man synet af hans ødelagte krop vige for hans ansigt, blev døden erstattet af sin tvilling – søvnen. For ansigtet, med furer og panderynken over de lukkede øjne udtrykte livets bakkede landskab. Måske var det voldsomme syn årsag til, at jeg for en kort stund lod Magi overtage styringen over min krop. Jeg kan i hvert fald ikke finde nogen anden forklaring på, hvorfor jeg bøjede mig ned og kort berørte den døde mands pande. Den kolde følelse er stadig let at genkalde sig. I det første sekund var det som at røre ved marmor. Det første sekund inden den velkendte fornemmelse af Magi, der brød ud gennem min krops hylster, overvældede mig. Magi, der pulserede fra min hånd og flød ind gennem ligets pande – eller flød magien i lige så høj grad fra ham til mig?

Vagten Braktoft var et forstyrrende element. Jeg hørte ham tømme sin mavesæk bag mig, og i det øjeblik fik mine forstærkede sanser mig til at hade ham af hele mit væsen. Hans reaktion var menneskelig, og når jeg tænker tilbage, var den langt mere naturlig end min egen. Ikke desto mindre følte jeg i det øjeblik større afsky for ham end den opsprættede, røde krop i den blodtilsølede skovbund. Jeg kunne mærke, hvordan det gibbede i Magi efter at udlade sin kræft mod ham. I bitre øjeblikke tænker jeg, at hun må lade sin energi på samme måde, som vi mennesker må lade vandet, og jeg føler mig forbandet for at være hendes personlige latrin.

Nej, jeg gjorde ikke skade på Braktoft. Jeg ved ikke, hvordan det lykkedes mig, men hvis jeg virkelig vil, kan jeg åbenbart vælge at holde Magi indespærret i mig selv. Jeg ville ønske, jeg havde været klar over det tidligere. Til gengæld er jeg ikke sikker på, at Magi ville have ladet mig overleve min egen modstand flere gange. Jeg glemmer aldrig følelsen af hendes brændende raseri i mine blodårer. Følelsen af at blive kogt indefra.

Kære, ukendte læser. Jeg ved ikke, hvorfor jeg bliver ved med at skrive til dig, for alt det blæk, pennen har formet til bogstaver, ender som føde for flammerne. I modsætning til de fleste andre, tror jeg ikke på ilddæmoner. Og da slet ikke de litterære af slagsen. Derfor må konklusion være, at du, min læser, ikke eksisterer, og at ord skrevet i fangenskab er dømt til samme skæbne som den evigt indespærrede. At smuldre til aske i ensomhed.

Hvordan liget var endt i skovbunden, var et spørgsmål, der ikke umiddelbart lod sig besvare. Da Braktoft endelig var kommet til sig selv, greb han hårdhændet fat i Griseldas arm og trak hende tilbage mod Arresten. Væk var facaden af gode manerer, der lagde et tyndt slør over det faktum, at de civiliserede damer ikke var andet end forbrydere. Det var tydeligt, at det ikke kun var den kendsgerning, at Griselda var stukket af, der påvirkede vagten, men derimod også den scene, han lige havde været vidne til. Som hun bevægede sig længere væk fra gerningsstedet, kunne Griselda mærke Magi trække sig tilbage, og hendes eget sind overtog igen styringen. Hun betragtede den hånd, der havde berørt ligets pande. Ikke den mindste dråbe blod var at finde, og alligevel tørrede hun den uvilkårligt af i sit skørt.

Før Griselda vidste af det, havde Braktoft trukket hende med sig ind på bestyrerens kontor. Vagten havde tydeligvis ikke

overvejet, at han burde følge Griselda til sit kammer snarere end med ind på kontoret. Han begyndte hektisk at forklare bestyreren om hændelsen i skoven. Det næsten hysteriske tonefald fik Griselda til at spekulere over, hvem der mon havde ansat ham til at være vagt på en arrest for kvinder, der enten var mentalt forstyrrede, kriminelle eller begge ting på én gang. Måske den samme person, der havde udtænkt logikken i at skræmme kvinderne fra vid og sans blandt skovens mørke væsener. "Må jeg høre Deres version af historien, frøken Lemonius?" Det gav et gib af overraskelse i Griselda over at blive tiltalt af den aldrende bestyrer.

"Min version?" gentog hun forundret. Bestyreren samlede de krogede hænder og nikkede opfordrende.

"Hr. Braktoft har netop beskrevet Deres pludselige flugt ned ad en skovsti, fundet af et maltrakteret lig og Deres mistænkelige optræden i forhold til førnævnte."

Griselda stirrede et øjeblik på bestyreren og blinkede en gang med øjnene, før hun vendte et hastigt blik mod Braktoft. Noget mørkt og håbløst gled gennem hendes krop. Ikke desto mindre var Griselda klar over, at det ikke var tidspunktet at tabe fatningen.

"Det var Magi," svarede hun roligt bestyrerens blege øjne. Han hævede et øjenbryn.

"Den samme Magi, De tidligere har omtalt?"

Griselda nikkede fattet.

"Hun viste mig vej til liget. Hun førte mine ben af sted over skovstien."

"Jeg så Dem *røre* ved mandens ansigt!" udbrød Braktoft.

"Stemmer det, frøken Lemonius?" spurgte bestyreren.

"Ja. Magi fik mig til at bøje mig og røre ved mandens pande, lige som jeg fornemmede tilstedeværelsen af hr. Bræktoft … Åh, undskyld, jeg mener selvfølgelig hr. Braktoft." Vagtens irritation ved påmindelsen om sin reaktion var tydelig. Griselda måtte holde et smil tilbage. Tilskyndelsen til at smile forsvandt hurtigt, da bestyrerens øjenbryn gled i vejret.

"Jeg må minde Dem om, kære frøken Lemonius, at indtil doktor Nikbakht finder noget målbart bevis for eksistensen af denne Magi, kan jeg ikke acceptere … fænomenet som en gyldig grund for Deres handlinger. Er De klar over, hvilken situation De har bragt Dem selv i ved Deres adfærd her til eftermiddag?"

Griselda sørgede for ikke at lade den kolde klump i sin mave komme til udtryk i sit ansigtsudtryk. Det lykkedes hende endda at fremtvinge et selvsikkert smil.

"De har misforstået den grundlæggende omstændighed, at jeg ikke selv har bragt mig i denne situation," svarede hun. Bestyrerens rolige tonefald afspejlede Griseldas eget.

"Hvis De fremturer i en teori uden beviser, vil diskussionen om denne Magis eksistens i den nærmeste fremtid blive overladt til en domstol. Jeg nærer ingen tvivl om, at en sådan retssag kan få svært ubehagelige konsekvenser for Dem selv, frøken Lemonius."

Griselda mærkede en strøm af energi løbe fra fødderne til fingerspidserne.

"Mit eneste mål er at blotlægge sandheden," svarede hun.

Jeg kan høre hende banke inde ved siden af. Væggene mellem vores værelser kunne ligeså godt være af glas, for lyden får mig til at se, at hun banker hovedet mod væggen i en gentagen rytme. En gang imellem kan jeg høre et støn af smerte, og Braktoft er da også kommet forbi for at se, hvad der foregår. Mon hun bløder endnu? Dump, dump, dump som var en tømrer i gang med at hamre væggen sammen. Lige nu er kvinden, der bor ved siden af mig, ved at hamre sit hoved fra hinanden, så hun ikke behøver at forholde sig til virkeligheden. Astrid Halling, hedder hun. Det siges, at hun er her, fordi hun opfandt en maskine, der udskifter menneskehjerner med kyllingehjerner. Den brugte hun (efter sigende) på sin mand. Hvilken slags hjerne, han startede med, fortæller historien ikke. Desværre er hun endnu ikke i min oplyste situation, jeg, der er klar over, at skovens væsener blot er fantasi, så jeg ved ikke, om det er gruen for skoven eller for sine fremtidsudsigter, der driver hende til at hamre sig selv til bevidstløshed. Måske, ukendte, usynlige læser, er disse breve skabt til det helt modsatte formål. Med dem hamrer jeg bevidstheden fast til min indre pandeskal. Jeg kan dermed blive ved mine fulde fem, mens jeg erklærer Magis eksistens for alle, der har blot en smule sund fornuft tilbage.

Griselda lagde pennen fra sig i samme øjeblik, som stilheden sænkede sig i naboværelset. Var det endelig lykkes Astrid Halling at banke sig selv til bevidstløshed? Griselda rejste sig fra sin plads ved skrivebordet. Månen stod højt på himlen og jo længere væk, Griselda trådte fra ildstedet orange hede, jo koldere blev det lysskær, der faldt på hendes blege pande.

Synet af månen sendte en kold flamme gennem Griseldas krop, og hun kunne mærke Magis tilstedeværelse.

"Har du ikke snart tænkt dig at gøre noget ved det?"

Med en hurtig bevægelse drejede Griselda rundt på hælen. Ved synet af manden i hjørnet stivnede hun som den kolde marmorstøtte, månelyset fik hende til at ligne. Hans ansigt var ligeså blegt som i skoven, men en bred hætte skyggelagde mange af de ansigtstræk, Griselda én gang før havde betragtet. Griseldas første indskydelse var taknemmelighed for mandens lange kappe, der dækkede hans dødelige skavanker. Indskydelsen blev hurtigt og hånligt forkastet af den næste, stråleklare indsigt.

"Du er død!" konkluderede hun.

"Hvordan kan jeg være død, når jeg står her, lyslevende, og taler til dig?"

Griselda rynkede brynene og

kom med et lille suk, som prøvede hun endnu engang at forklare sagens rette sammenhæng for den tungnemme Nikbahkt.

"Jeg synes, jeg har gjort en indsats for at holde fast på min forstand, og alligevel bilder mit sind mig ind, at jeg står og taler med en død mand."

Omtalte mand rystede kort på hovedet og slog kappen til side. Hans overkrop var bar og uden antydningen af det maltrakterede kød, Griselda havde set i skoven. På trods af det næsten sygelige skær, månen kastede på hans hud, så han tværtimod ualmindeligt sund ud.

"Ligner jeg en død?"

Griselda rynkede brynene, men for en gangs skyld var der ingen ord, der meldte deres ankomst. Hun bed sig i læben, en vane, hun ellers for længst havde vænnet sig af med, mens hun overvejede, hvem der kunne tænkes at have 'krydret' hendes mad lidt rigeligt. Hverken Nikbahkt eller Braktoft brød sig om hende, sidstnævnte måske med god grund. Griselda havde hørt, at visse giftstoffer fremprovokerede vrangforestillinger, før de for altid ødelagde kroppen.

Manden lod igen kappen indhylle sig i en sort skygge.

"Som sagt: Har du ikke tænkt dig at gøre noget ved det?"

Griselda løftede blikket mod den fremmede og glemte helt at sende ham det honningsøde smil, hun reserverede til folk, der gik hende på nerverne. Denne mand var et produkt af hendes eget sind, og var der noget, Griselda afskyede, var det manglende kontrol over sig selv og sit liv.

"Gøre noget ved hvad?" spurgte hun, og manden slog ud med hænderne og lod blikket glide rundt langs væggene.

"Ved dette sted! Du fortjener bedre end at være indespærret, og det ved jeg, du selv er klar over."

Griselda lukkede øjnene et øjeblik. Hvornår mon giften for alvor ville sætte ind? Hvornår mon hun ville falde død om på stedet for? Hun åbnede øjnene igen og betragtede manden foran sig. Han så afventende på hende, og Griselda følte sig nødt til at sige *noget*.

"Du er ikke en del af min fantasi, er du?"

Manden hævede et øjenbryn.

"Det er et godt tegn, at du ikke stoler på nogens første udsagn. Ikke desto mindre burde du måske lære at gemme din mistænkelighed og bruge den med omhu."

Griselda havde svært ved at skabe en konkret mening af mandens ord. Hun bed blot mærke i, at tonefaldet lød sært velkendt.

"Hvad venter du på?" Manden trådte langsomt et par skridt frem mod Griselda, men denne gang veg hun ikke tilbage. Denne gang stod hun fast, som havde hun rødder så forankrede som træerne uden for vinduet. Hun lod ikke blikket vige fra hans, og intensiteten i hans øjne forplantede sig igennem hendes nerver. Selv ikke da han rakte ud for at gribe Griseldas hænder, veg hun tilbage, og gennem disse hænder følte hun det velkendte brus af energi, hun kendte alt for godt. Griselda lagde nakken tilbage, og i takt med, at hun følte huden brænde og blodet koge, lod hun en hæs lyd slippe ud gennem sine læber. En lyd der steg og udviklede sig til et skrig. Med skriget slap Griselda sit indre kaos løs.

Griselda, nu skal du få svar på alle dine breve. Breve, der ikke er skrevet forgæves. Jeg er din læser, usynlig, ja, men betvivl ikke min eksistens. Hør på mig, Griselda, for det er kun gennem mig, at du kan vinde din frihed tilbage. Følg dit hjerte og stol på de, der kommer til dig.

Du vil aldrig blive bundet til jorden med lange rødder, for du kan svæve, Griselda, hvis du slipper dig løs. Hvis du slipper os *løs. Hver gang, de prøver at binde dig fastere, skal du kæmpe imod med fordoblet styrke.*

Høresansen var det første, der kom til hende. Hurtige skridt, rullen af hjul over gulvet og stemmer, der talte i en alvorlig tone. Det næste, Griselda sansede, var en strammende fornemmelse om armene. Instinktivt prøvede hun at frigøre sig, mens panikken fik rig mulighed for at udfolde sig i hendes forvirrede sind. Hvor var hun? Hvad havde de gjort ved hende?

"Rolig nu." Det gav et gib i Griselda, da en hånd lagde sig på skulderen af hende, og hun prøvede at åbne øjnene for at se, hvem hun havde med at gøre. Det tog et par glip med øjnene, før et slør af tåge løftede sig, og hun klart og tydeligt kunne skelne omgivelserne.

Kvinden foran hende smilede venligt. "Velkommen tilbage, frøken Lemonius. Jeg må hellere løsne dem her."

Hun rakte en hånd ind over Griselda og trak lidt i de stramme lagner, der var skyld i den unge kvindes tidligere panik. Griselda følte sig øjeblikkeligt til grin. Havde hun forventet at vågne op i en spændetrøje? Nok skrev hun artikler, der mishagede regeringen, men hun havde vel ikke krydset grænsen mellem kriminel og sindsforvirret?

Sygeplejersken begyndte at forklare, inden Griselda nåede at stille spørgsmål. "De har været med i en brand, frøken Lemonius. Vi fandt Dem under nogle nedstyrtede brædder, men De blev hurtig taget i behandling, så der er ingen brandskader. De har været heldig nok til ikke at få andet end en forstuvet fod, en lille hjernerystelse og en håndfuld blå mærker. De burde være på toppen igen om en måneds tid."

Igen sendte den ældre kvinde hende et smil. "Det er ikke en ufarlig situation, De har været i. De må have en særlig skytsengel."

Griselda studsede lidt. Det med skytsenglen gav en vag genklang i hendes sind, men branden havde hun ingen erindring om.

Sygeplejersken måtte have bemærket hendes undrende ansigtsudtryk. "Hjernerystelsen har sikkert gjort Dem ude af stand til at huske branden. Bare

rolig, det skal nok komme tilbage til Dem efter et par dage."

Om end det skyldtes hjernerystelsen eller mentale eftervirkninger af den voldsomme oplevelse, fandt Griselda det svært at samle tankerne. Hun gned sig i tindingen.

"De sagde, der ville gå en måned, inden jeg er frisk?" spurgte hun endelig den rare sygeplejerske, der stadig betragtede patienten.

Hun nikkede. "Ja. Det er vigtigt, De bliver i sengen og slapper af det næste stykke tid. Hvis De har lyst, kan jeg bringe Dem bøger, blæk og pergament."

Griselda sendte hende et smil, der for en gang skyld rummede både taknemmelighed og ægte varme. "Det må De meget gerne." Hvis hun i det mindste kunne skrive, gik Griselda ud fra, at tiden ville gå hurtigere. Blot måtte hun finde en måde at tilintetgøre sine ord på, så snart de var prentet.

"Sover du Griselda? Det havde jeg ikke forventet."

Griselda blev vækket ved lyden af en lavmælt mandstemme. I mørket tog det hende lidt tid at få øje på en skikkelse for enden af sengen. Bagest i hendes hukommelses støvede afkroge rørte noget på sig, men Griselda var afgjort for træt til at prøve at gribe erindringen.

"Lad mig sove…" kvækkede hun, vendte sig rundt og lukkede øjnene. Skridt over gulvet, flagren af en kappe. Griselda mærkede et let tag i sine skuldre.

"Den går ikke," insisterede den fremmede, stadig i et lavt toneleje. Griselda overvejede at lade som om, hun igen var faldet i søvn, men bare fornemmelsen af den fremmedes ventende øjne på sig, gjorde det umuligt at spille komedie. Hun lod igen øjenlågene glide op og betragtede søvndrukkent manden foran sig. Dump, dump, dump… Hun havde skrevet om lydene fra fru Hallings værelse. Han havde stået i skyggen og ventet. Han havde taget hendes hænder… Ild.

"Dig," konstaterede Griselda tørt. Gennem mørket skimtede hun, at han trak mundvigen ud i den ene side. Det lignede næsten et smil.

"Hvem startede branden? Var det dig, mig eller Magi?" spurgte hun.

"Os alle," svarede han kryptisk. "Jeg havde ikke forventet, at du blot ville sove efter sådan en bedrift."

Griselda fnøs. "Efter at have forstuvet foden og fået en hjernerystelse, ser jeg ikke det store mysterium i at have brug for søvn."

Manden lagde hovedet på skrå. "Hvorfor sove den tid væk, du kan bruge på at føre din gerning til dørs?"

Griselda rynkede brynene. "Jeg startede en brand. Der er ikke noget at føre til dørs. Nu vil jeg gerne have min søvn, så jeg kan komme op af sygesengen så hurtigt som muligt."

"Har du aldrig overvejet, at Magis kræfter kan gøre dig i stand til at række ud over en handlingslammet krop?"

Griselda sukkede. "Jeg ved ikke, hvem du er, eller hvordan det kan gå til, at du tror på Magi. Lige nu er jeg også ligeglad. Jeg ønsker bare at sove."

Manden hævede øjenbrynene. "Jeg troede, du var stærk nok til kæmpe for din frihed. Men hvis du hellere vil binde dig til denne seng, passiv og rodfæstet, skal du for min skyld have lov til det."

"Frøken Lemonius?" Griselda drejede uvilkårligt hovedet mod sengen til venstre. Hun havde glemt, at der lå andre patienter omkring hende. Stemmen kunne hun identificere som tilhørende sin nabo, Astrid Halling. Fru Halling måtte også være kommet til skade under branden. "Hvem taler De med?"

Griselda vendte sig mod enden af sin seng. Manden var smeltet bort i de skygger, han i så høj grad lignede.

Astrid Halling havde trukket sit hvide forhæng til side og betragtede Griselda. Det var ikke så tit, at Griselda Lemonius var mundlam, men blandingen af træthed og hjernerystelse gjorde ordene glatte og uhåndterlige som ål. "Jeg…" begyndte hun, men ved Griseldas tøven sendte Fru Halling hende et varmt smil.

"Det er i orden. Jeg hører dem også nogle gange."

Griselda hævede et øjenbryn i undren. "Hører hvem?"

Fru Halling sendte et blik rundt omkring sig, som var værelset fyldt med usynlige væsener. "Stemmerne."

Den anden kvinde var tydeligvis ikke rigtig klog. Det tog et par akavede sekunder, før Griselda fandt på noget at sige.

"Er De her også på grund af branden?" spurgte hun endelig, ivrig efter at lade samtalen tage en stor drejning rundt om alt, hvad der berørte emner som 'stemmer' og 'usynlige mænd'.

"Ja," svarede Fru Halling. "Jeg husker blot, at et stort stød sendte mig direkte ind bagvæggen, lige som jeg var i gang med at…" Hun sænkede konspiratorisk stemmen og lænede sig tættere mod Griseldas seng. "Lige som jeg var i gang med at banke mig vej gennem nogle løse brædder i væggen ud til skoven." Griselda spærrede uvilkårligt øjnene op. Astrid Halling havde ikke prøvet at slå sig selv til bevidstløshed, hun havde prøvet at finde en flugtvej.

"Er De ikke bange for skoven?" spurgte hun overrasket.

Astrid sendte hende et skævt smil. "Er De?"

Jeg er ikke længere sikker på, du er så udflydende og substansløs, kære læser, for jeg tror, jeg hørte dig forleden. Du talte til mig, opfordrede mig til at stole på de, der kom til mig. Og du har ret. Astrid er en stærk kvinde. Muligvis hører hun stemmer, men det må være den slags, der kommer med gode idéer snarere end tvinger hende til at udføre de dårlige. Jeg ser tydeligt, at hendes spirende sindsforvirring kommer fra dette sted, og at årsagen til hendes anbringelse her er den samme som min. Hun lader sine tanker dreje frit uden at tage hensyn til samfundets normer.

Løsgængere er farlige for fællesskabet. Løsgængere er i fare.

Det ser han. Han kommer til mig ofte, han beder mig om at handle. Men hvad ved han om min fastlåste situation, han, som burde være død og nu blot består af skygger? Hvem er han? Jeg vil ikke tillade mig den tanke, at han er et magisk væsen, for jeg tror på Magi. Magi trækker i mig, Magi dominerer mig og lader mig ikke et sekund betvivle sin eksistens. Han kender hende, mon hun kender ham?

"Hvad skriver du?"

Griselda udstødte et lille gisp af overraskelse, men hun nåede ikke at tilintetgøre pergamentet, før han havde grebet det og fulgte ordene med øjnene. Skyggemanden, som hun havde døbt ham, hævede øjenbrynene og rakte pergamentet tilbage til Griselda. Hun sendte ham et isnende smil. "Har du aldrig lært, at det er uhøfligt at læse andre menneskers breve?"

"Breve, frøken Griselda, er oftest noget, man skriver til nogen. Jeg kan ikke se noget navn på din modtager. Da jeg er den første, der ser dig skrive dette, kan jeg jo passende overtage rollen. Du gør dig i øvrigt nogle interessante iagttagelser."

Griselda sukkede, men nåede ikke at komme med et passende svar, inden han fortsatte.

"Med Magis hjælp kan du få svar på dine spørgsmål. Føler du ingen trang til at udlade den massive kraft, der bor i dig?"

"Der bor ingen kraft i mig. Magi låner mig sin styrke." Griselda mødte roligt hans sorte øjne, og hun så ham ryste på hovedet.

"Du tager fejl. Det er din egen energi, dit temperament og din vilje til at gå efter *dit* hoved i stedet for at følge samfundet, der gør det muligt for Magi at sende sine kræfter gennem dig. Det er derfor, hun har valgt dig."

"Hvorfra ved du så meget om Magi?" spurgte Griselda.

"Fordi jeg er hendes budbringer," svarede Skyggemanden. "Derfor ved jeg også, at hvis du ikke handler, får det alvorlige konsekvenser for din kære veninde." Han gjorde et kast med hovedet mod Astrids seng. "Hendes dom bliver snart afgjort. Et klogt hoved som du har nok indset, at hjerneombytningsmaskinen er en myte. Men at hun gjorde dødelig skade på sin ægtemand, er den skære sandhed."

Griselda tog en dyb indånding, og kontrolleret som hun var, lykkedes det hende at afholde sig fra at lyde febrilsk. "Men hvordan vil du have, at jeg skal…"

Skyggemanden tog blot hendes hænder. Griselda følte en intensitet, som blev hendes krop gennemløbet af elektricitet, videnskabsfolkenes elskede kraft. For et øjeblik forsvandt alt i lys, og da Griselda igen var i stand til at se, var Skyggemanden gået i ét med sine artsfæller.

"Jeg har et par spørgsmål til Dem, frøken Lemonius." Griselda gengældte med knusende ro doktor Nikbahkts blik. På bedste doktor-vis havde han sat sin pincenez langt ud på næsen og betragtede hende nu undersøgende over brillekanten.

"Sig frem, hr. doktor. Jeg er lydhør."

"Har De den seneste tid følt Dem chikaneret af personalet her i Arresten?"

"Hvis De mener chikaneret i højere grad end den daglige chikane, hr. Braktoft udsætter mig for med sit mangelfulde ordforråd og sin dårlige artikulation, nej."

Doktor Nikbahkt hævede øjenbrynene, men kom ikke med andet svar end en hovedrysten. Når alt kom til alt, tænkte Griselda, måtte vel også han lade sig irritere af Braktofts mangelfulde sprog.

"Har De på det seneste følt en voksende modvilje eller aggression mod personalet?"

Nu var det Griseldas tur til at løfte et øjenbryn. "Ser jeg aggressiv ud, doktor?"

Han sendte hende et opgivende blik. "Mit indtryk af Dem er sagen uvedkommende, frøken Lemonius. Hvis De vil være så venlig at besvare mit spørgsmål?"

"Svaret er nej."

"En modvilje mod omgivelserne?" fiskede doktoren. Griselda sendte ham et overbærende smil.

"Nej, jeg nyder at være afskåret fra at udbrede mine videnskabelige teorier og desuden blive holdt indespærret langt fra mit hjem."

"Jeg vil bede Dem om at være seriøs, frøken Lemonius," bemærkede doktoren tørt. "Denne modvilje er altså baseret på en følelse af uretfærdighed over Deres situation?"

"Det kan De tro," svarede Griselda i en gravalvorlig tone, idet hun forbarmede sig over den stakkels doktor. Han burde vel også have lidt spillerum.

"De mener altså, at samfundet har dømt Dem forkert?" spurgte doktoren, der åbenbart havde fået nyt mod.

"Det har jeg aldrig sagt…" begyndte Griselda, men blev, mod forventning, afbrudt af en nu næsten ivrig doktor. Griselda havde aldrig troet, hun skulle møde et mere gråt, støvet og tørt menneske end Nikbahkt. Dog var hun ikke sikker på, forandringen til ivrig detektiv klædte ham bedre.

"Men de mener, at De, på trods af at have skrevet samfunds- og fællesskabsskadelige artikler, ikke burde være idømt straf?"

"Jeg har aldrig skrevet noget, der er direkte skadeligt for hverken samfundet eller fællesskabet. Jeg forsøger blot at oplyse folk om sandheden."

Nikbahkt skriblede hurtigt og energisk noget ned i en lille, læderindbunden notesbog. "Til sidst vil jeg gerne høre Deres ærlige svar på, om De forårsage-

de branden for tre uger siden?"

Griselda vidste ikke noget bedre, end når folk selv stillede spørgsmål, der gjorde det muligt at vige uden om det eftertragtede svar. Griselda var langt fra årsag – hun var blot redskab for Magis vilje.

Hun prøvede at lade være med at se tilfreds ud, mens hun formulerede ordet "Nej".

"Var han hård ved dig?" Astrid betragtede hende over afstanden mellem deres senge. Fornemmelsen af Astrids varme energi mindede Griselda om nogen, hun kendte – måske hendes for længst afdøde mor?

Griselda rystede på hovedet. "Nej. Jeg snoede mig uden om de svar, han gerne ville have." Inden Griselda nåede at uddybe, tog Astrid hul på et nyt emne.

"Når lægerne dømmer mig rask, er det ikke sikkert, jeg skal være her meget længere," sagde hun. Griselda sendte hende et sideblik. "Min sag skal for retten snart, og for at være helt ærlig, tror jeg ikke, jeg slipper derfra med en lovede fremtid…"

Griselda afbrød den ældre kvinde. Havde hun været i stand til at rejse sig fra sin seng og tage venindens hænder, havde hun gjort det. Men mellem de to kvinder havde ord indtil videre gjort det ud for alle de opmuntrende kram, som to i en håbløs situation har behov for at give og modtage.

"Jeg ved det," sagde Griselda blot, og først efter, at ordene var sluppet ud af hendes mund, kom hun i tanke om, at de nødvendigvis måtte lede til afsløringer. Men når alt kom til, havde Skyggemanden så ikke allerede fået Griselda til at tage et valg?

Astrid spærrede øjnene op. "Hvem har fortalt dig det?" spurgte hun som forventet.

Griselda smilede. "Du har hørt mig tale med ham hver aften. Har jeg nogensinde fortalt dig om Magi, Astrid?"

I samme øjeblik gik dørene til hospitalsfløjen op, og vagten Braktoft bevægede sig med stålsatte skridt mod Griseldas seng.

"Griselda Lemonius," hilste han, og til sin stigende uro syntes Griselda at kunne spore en tilfredshed i hans ansigt.

"Er De kommet for at stille blomster ved min seng og ønske mig god bedring, hr. Braktoft?" spurgte Griselda. På trods af de kandiserede ord, bevægede en kulde sig gennem hendes krop og rykkede ubehageligt i hendes mavesæk.

"De er under anklage for mordbrand. Jeg er kommet for at transportere Dem til en sikrere forvaring, indtil Deres sag kommer for en domstol."

Griseldas smil stivnede. Ikke nu. Ikke når hun var så tæt på at redde både sig selv og Astrid. Den forhadte vagt voksede sig stor og altdominerende for Griseldas blik. Hun væmmedes ved hans stensind, udhugget af regeringen, der ikke tålte de, der tænkte anderledes end fællesskabet. De, som ikke nødvendigvis havde positive ting at sige om *enheden*. Hun væmmedes ved hans manglende kontakt til naturen. Skoven, hvor mennesket engang havde søgt ly og tilflugt, var blevet en trussel i sig selv. Braktoft repræsenterede en degenereret menneskehed, der havde ødelagt sig selv med teknologiske opfindelser.

Griselda var ikke længere sikker på, disse tanker blot var hendes egne, for velkendte, magiske impulser gennemløb hendes sind. "*Det er din egen energi, dit temperament og din vilje til at gå efter dit hoved i stedet for at følge samfundet, der gør det muligt for Magi at sende sine kræfter gennem dig.*" Griselda indså, at Skyggemanden havde ret. Det var gennem følelser, at Magi fik næring, og denne nye viden gav Griselda større indflydelse på Magis evner. Det eneste, der var nødvendigt, var en lille smule væmmelse, en lille smule frygt, en lille smule desperation.

Intensiteten fra Skyggemandens øjne og varmen fra Astas blik blandede sig med energien i Griseldas blod.

Hun betragtede Braktoft foran sig. I et kort sekund stod verden stille.

Først da lod Griselda energien brøle.

Efter alt var blevet opløst i lys, syntes der at gå en rum tid, før Griselda igen kunne åbne øjnene og betragte verden omkring sig. Hun lå på en briks. Hendes arme og fødder var fastspændte. Griselda lod panikslagent hovedet dreje fra side til side i et forsøg på at tage sine lænker i øjesyn. Rummet, hun befandt sig i, var mørkelagt, så det eneste, hun kunne skimte, var skikkelsen for enden af briksen.

"Du må hellere forberede dig, Griselda," sagde Skyggemanden. Selvom hans stemme var rolig, kunne Griselda spore en ildevarslende triumf hos ham.

"Forberede mig på hvad?" Hun prøvede at få sin stemme til at afspejle Skyggemandens ro, men denne gang ville utrygheden ikke lade sig tøjle.

"Forberede dig på sandheden." En ny skikkelse, tættere ved hendes hovedgærde. Griselda kunne knapt skelne kvindens ansigtstræk.

"Astrid?"

Veninden mødte hendes chokerede ansigtsudtryk med et smil. Et smil, der ikke indeholdt den betryggende varme, Griselda så desperat havde brug for. Var det blot Griseldas nerver, der spillede hende et pus, eller udstrålede Astrid et lys? Også Skyggemanden syntes at træde tydeligere frem, end han plejede.

"Astrid, hvad er der sket?" spurgte Griselda. Hun ville ønske, hun havde haft mulighed for at række hånden ud og røre sin veninde på skulderen. Ikke blot på grund af kontaktens beroligende virkning, men også fordi, Griselda havde en pludselig trang til at sikre sig, at veninden virkelig var til stede.

"Du har udført min vilje, Griselda. Det er, hvad der er sket," svarede Astrid.

"For det takker jeg dig," supplerede Skyggemanden. Griselda kiggede fra den ene til den anden, mens tråde af information i hendes sind begyndte at røre på sig og samle sig til indsigt.

"Ma…" begyndte Griselda, in-

den et skarpt lys gennemflænsede rummet og blændede hende.

"Mine damer og herrer!" bekendtgjorde en gennemtrængende røst for enden af det smertefulde lys. Nogen skubbede til Griseldas briks og rullede den længere ind i lyset.

"Lad mig præsentere, Griselda Lemonius!" Ekkoet af mange, klappende hænder fortalte Griselda, at hun befandt sig i en stor, menneskefyldt sal. Langsomt begyndte hendes øjne at vænne sig til lyset, og hun blegnede i panik ved synet af øjnene på sig. Damer og herrer i deres fine klæder var placeret i et enormt auditorium, og alle havde fokus på hende og manden, der stod ved Griseldas side. Doktor Nikbahkt. Han vendte sig og betragtede hende kort, men det eneste, Griselda læste i hans ansigt, var den samme, professionelle indifference, som når han foretog sine målinger.

"Frøken Lemonius er vores seneste eksperiment," fortsatte doktoren, igen med ansigtet vendt mod sine mange tilhørere. "Hun er beviset på den degeneration, vi mennesker har pådraget os."

"Hjælp mig!" Griselda talte til Astrid, der stadig stod ved hendes hovedgærde. "Hjælp mig ligesom jeg prøvede at hjælpe dig." Veninden smilede stadig og strøg hende kort over panden.

"Du har været en god pige og har gjort det, du skulle. Jeg er stolt af dig," svarede hun blot.

Griselda vendte sig mod Skyggemanden. "Hjælp mig!" gentog hun.

Skyggemanden rystede på hovedet. "Du har jo regnet sammenhængen ud, kære Griselda. Hvorfor så bede mig om hjælp? Efter alle de år, troede jeg, du kendte mig. Jeg bruger menneskene til at udføre min vilje. Jeg vil aldrig lade et menneske komme før mine planer, for jeg beskytter naturen. Naturen er forudsætningen for liv."

Griselda følte en kulde gennemløbe sin krop, og hun vidste, hun aldrig igen skulle føle Magis berusende og altødelæggende hede gennemstrømme sit blod.

"Mennesket har i de seneste år haft en stærkt voksende teknologi og industri, der har gjort det muligt for os at forme vores miljø. Denne magt over miljøet har sat den naturlige selektion ud af funktion og forårsaget, at syge gener er blevet videregivet. Gener, der har ført til den slags degenererede individer, I ser foran jer." Doktor Nikbahkt gjorde en håndbevægelse mod Griselda. Det strejfede hende, at hun, iført hvid underkjole og med den viltre manke i uorden, var billedet på en indsat fra en sindssygeanstalt. *De skal ikke få mig. Det skal ikke lykkes dem at gøre mig til mindre, end jeg er. Det skal ikke lykkes dem at omforme og ydmyge mig.* Griselda bed hårdt kæberne sammen, mens hun prøvede at holde ansigtet i beslutsomme og fornuftige folder. Hendes ansigt føltes som en klump dej, nogen havde æltet til en deform masse. Der var ingen her, der betragtede hende som en dame. De ønskede, hun skulle være deform og forkert. For første gang i sit liv følte Griselda, at hun ikke havde viljestyrke nok til at påvirke andre menneskers opfattelse af sig.

"Hjælp mig, Magi" hviskede hun og betragtede Astrid og Skyggemanden. Jo mere, hun indså sandheden, jo mere smeltede illusionen om deres skikkelser væk.

"Jeg har hjulpet dig til at hjælpe naturen, Griselda. Med din hjælp vil menneskene langt om længe indse deres fejltagelser. Jeg lader dem forstå, at deres teknologiske udvikling ikke blot går ud over naturen. Med dig som eksempel, lader jeg dem indse, at deres videnskabelige udvikling har konsekvenser for deres egen art. Først da vil de reagere."

Astrid og Skyggemanden var nu blot en kraft, og stemmen lød så tæt ved Griseldas øre, at hun ikke var sikker på, om Magi nu talte igennem hendes sind.

"Med hjælp fra skuespillere og kulisser er det lykkes os at skabe et miljø, hvor Griselda Lemonius' genetiske og psykologiske degeneration kunne komme til udtryk. Som forventet har det vist sig, at hun er deformeret i en sådan grad, at hendes indre natur strider imod fællesskabet," forklarede Nikbahkt. "Hun har gentagende gange forsøgt at nedbryde vores samfund ved at prøve at så tvivl og splid blandt os med sine usande teorier. Med magisk energi har hun dræbt en vagt ved navn Braktoft. Lemonius påstår at være styret af en form for guddom, som hun kalder Magi. Som det er bevist, eksisterer ingen guder. Det eneste, der eksisterer, er kræfter."

"Hør den kære doktor. Jeg har serveret en smule af sandheden for ham, nu tror han, han er alvidende. Sådan er mennesket! Engang var jeg selv og Den Høje Herre beskyttere af henholdsvis natur og kultur. Det er ikke mindre end nogle hundrede år siden, menneskene stadig skar alting ud i sort og hvidt ved at kalde os Gud og Satan. Nu er de gået i den anden grøft og har reduceret os til partiløse kræfter. Ja, mennesket er tydeligvis en uopprettelig fejl fra Den Høje Herres side."

Griselda hørte ikke længere efter. Hun var flygtet til den dybeste afkrog af sit sind, hvor selv ikke Magi kunne nå hende.

Jeg troede, jeg havde en vilje. Jeg troede, jeg havde mulighed for at påvirke verden. Er det ikke det, menneskene drømmer om? Er det ikke det, der er menneskets evige dilemma? På den ene side vil vi bestemme selv, på den anden side frygter vi den anarkistiske verden mere end noget andet. Derfor tilbeder vi guder. Derfor opfinder vi samfund.

Nu ved jeg, at jeg, som træerne, altid har haft dybe rødder, og at aktiv og fri handling blot er en illusion. Livet er et fængsel. Skoven viser mig sandheden, for her er jeg spærret inde af de tusindvis af stammer, jeg i så høj grad ligner. Jeg har altid været lænket til jorden som et træ, der blot kan betragte livet glide forbi i en hurtig strøm. Min største frygt er min egen realitet, og derfor har disse ord blot en begrænset levetid.

ANMELDELSER

I dette nummer:

Film:
- Smølferne
- Make-Out with Violence
- Primal
- Love
- Arriettys hemmelige verden
- Mask Maker
- Cold Fish
- Attack the Block

Bøger
- Pandaemonium
- Bunker 137
- Københavnske Fabeldyr
- Smukke Anna
- Dystre Danmark 2
- Diget
- Laya
- Glasborgen
- Nilrems rejse

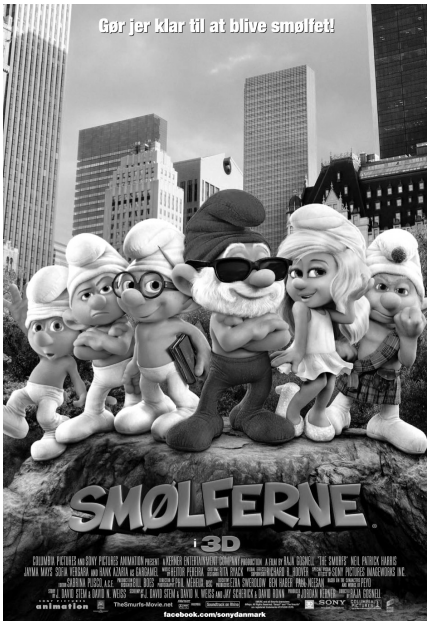
Tegneserier
- The Walking Dead
- Yoko Tsuno nr. 25: Lucifers tjenerinde

www.fantastik.dk/anmeldelser

himmelskibet.dk/anmelderblog

Smølferne

Film, USA, 2011, 103 min.
Instruktion: Raja Gosnell
Medvirkende: Hank Azaria (Gargamel), Neil Patrick Harris (Patrick Winslow), Jayma Mays (Grace Winslow)

Den belgiske tegner Pierre Culliford (1928-1992), der tegnede under pseudonymet Peyo, har skabt flere tegneserier, bl.a. *Benny Bomstærk, Henrik og Hagbart* og *Smølferne*. Smølferne optrådte første gang i *Henrik og Hagbart*-albummet "Den fortryllede fløjte" i en birolle, men fik senere deres egen serie. Efter Peyos død har andre tegnere fortsat at tegne smølferne. Der er også i 1990'erne produceret tegnefilm om smølferne. Og nu er der så kommet en spillefilm med smølferne. Filmen er rimelig trofast overfor smølferne som figurer, men de er efter min mening mere naive i filmen end i tegneserien.

Filmen adskiller sig fra tegneserien i hvert fald i et henseende. Smølferne bor i tegneserien i et fjernt sted, Det glemte land, som er besværligt at rejse til, men er dog et konkret sted og en del af verden. Man kan i *Henrik og Hagbart*-albummet "Det glemte land" læse om deres besværlige rejse til smølfernes land. Og den verden smølferne er en del af, er Henrik og Hagbarts, der er en karikeret middelalder, hvor trolddom og magi er en del af verden.

I filmen er smølfernes land ikke en rigtig del af verden, men fuldstændig afsondret fra den. Smølferne kommer til verden gennem en portal eller vortex som åbner sig i et vandfald som de kommer til ved en tilfældighed, da de bliver jaget af deres ærkefjende Gargamel. Og når portalen lukker sig, kan de ikke vende tilbage.

I filmen kommer smølferne så til nutidens New York City. Handlingen i filmen er enkel. Smølfernes ærkefjende, troldmanden Gargamel, og hans trofaste kat Azrael er ude efter dem. Han vil bruge dem til at producere et magisk ekstrakt, så han kan forstærke sine magiske kræfter. Smølferne har et problem, da de skal bruge magi for at åbne portalen igen, eftersom magi som bekendt ikke er så naturlig i New York City. De støder på reklamemanden Patrick Winslow, der så hjælper dem. Resten af filmen går ud på finde en løsning til at åbne portalen, så smølferne kan vende tilbage til deres land. Hvordan det går, vil jeg ikke afsløre her.

Ligesom i kunsten i det 20 århundrede (blandt andre Jackson Pollock med hans *action painting* og William Bourroughs med hans 'cut up' teknik), spiller tilfældigheden i skikkelse af Klodsesmølf en stor rolle i filmen og driver handlingen fremad. Kontrolleret indgriben i verden som magi kontra tilfældighedens rolle spiller en central rolle i filmen.

Humoren i filmen svinger fra det irriterende fjollede til ganske gode ideer som er morsomme. Eksempel på gode ideer er når smølferne lander på taget af en taxa, hvor der er en reklame for The Blue Man Group. Eller når de er i en legetøjsbutik og Smølfine ser nogle legetøjs-enhjørninger og udbryder: Nå, det var dér alle enhjørningerne blev af.

Beskrivelsen af reklamemandens arbejdsliv er for fjollet, og Hank Azaria, der spiller Gargamel, overspiller alt for meget. Instruktøren Raja Gosnell har for-

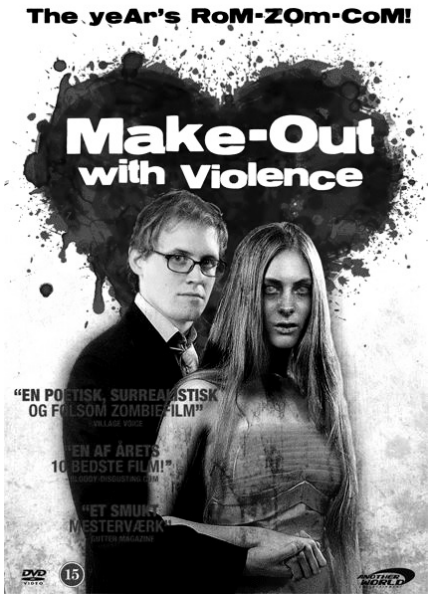
søgt at lave en film som børn og voksne kan se sammen ved at handlingen foregår i nutidens New York i stedet for middelalderen, og resultatet er ganske godt efter min mening.

Karakter: 6 ud af 10

Jóannes á Stykki

Make-Out with Violence

Film, USA, 2008, 105 min.
Instr.: Deagol Brothers
Medv.: Erik Lehning, Cody DeVos, Leah High, Brett Miller
På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Den er ikke nem, den unge kærlighed. Patrick har kastet sin på Wendy, men hun ser ham kun som en ven og vil hellere have den mere rå Brian. Patricks aparte tvillingebror (med det for en dreng lige så aparte navn) Carol sværmer for Wendys veninde Addy, som til gengæld snarere fatter interesse for Brian. Imens forsøger Anne Haran til stadighed og altid lige forgæves at kapre Carol. Rody er tilsyneladende for cool til at tage del i cirkuset, og så er der Patrick og Carols lillebror og historiens fortæller, Beetle, der er tilpas ung til at ryste på hovedet af det hele fra en sikker afstand.

For at gøre hele kærlighedsbøvlet ekstra kompliceret og vanvittigt, går Wendy hen og forsvinder for aldrig mere at blive set i live. Efter længere tid indstilles eftersøgningen, og der holdes en symbolsk begravelse, så de efterladte kan komme videre. Alle i det lille lokalsamfund er på hver deres måde berørte af sagen og tackler den forskelligt, og der er bestemt dem, som har sværere end andre ved at lade Wendy hvile i fred.

Efter Wendys begravelse finder Cody og Beetle til deres forskrækkelse den forsvundne pige bundet fast mellem et par træer i et nærliggende buskads. Hun er hverken død eller levende, og rådvilde smugler de to brødre hende i ly af nattens mulm og mørke hjem i en sovepose. Da fundet går op for Patrick, udvikler han hurtigt en lidet sund besættelse af zombie-Wendy. Kunne hun ikke blive hans i live, kan hun i det mindste blive det i … hvad hun så er nu. Han passer hund og hus for Rody, der er taget bort en tid for at få Wendys død på afstand, og udnytter dette til at arrangere et opholdssted, hvor de tre brødre kan pleje Wendy, uden andre opdager det.

Hans største problem er nu ikke længere at få kvinden i sit liv, men at undgå hun slipper fri og æder ham!

Alle disse unge kærlighedskvaler mellem både de levende og en enkelt levende død er der blevet en skæv og begavet indiefilm ud af. En film om, hvor svært det kan være at finde hinanden, men især om hvor svært det kan være at håndtere sorg, give slip og komme videre. At begrave de døde og lade dem ligge, så at sige. Resultatet, om end ikke udelt vellykket, er interessant og langt hen ad vejen underholdende.

Trods sin bund af vemodighed, godt hjulpet på vej af Beetle som fortæller (og endnu for ung til at tage del i kærlighedsræset, hvilket giver ham et vist køligt overblik), har filmen en del underspillet morsomme øjeblikke. Ikke mindst den herligt akavede Carol med det store hjerte og den knap så store forstand er garant for disse, som da Anne Haran håbefuldt inviterer ham på middag hos sin familie og han så selv medbringer en milkshake, som han sidder og drikker ved bordet. Eller da Patrick og Carol fodrer Wendy med en levende rotte, som fortæres på svinsk og blodig vis efterfulgt af en bøvs, og Patrick tydeligt frastødt, men også påfaldende tørt, kommenterer: "That is so gross …"

Make-Out with Violence er en zombiefilm med både hjerne og hjerte – altså billedligt talt. Og netop sidstnævnte er både filmens styrke og svaghed. Zombien udgør skam en interessant metafor, men den får bare aldrig rigtig yderligere berettigelse i historien end sin symbolværdi. Af samme grund går filmen trods en række gode tiltag og sjove indslag i sidste ende hen og bliver lidt lang i spyttet. Når man har smidt en zombiefilm i afspilleren, skal den hovedsagelige spilletid nødig være opfyldt af akavede finurligheder, håbløse forelskelser og klemte følelser.

Det er ærgerligt, når genren nu rummer rigeligt med eksempler på levende døde, der fint formår at balancere mellem allegorier og zombieudfoldelser. Ville Deagol-brødrene have zombiefolket med på vognen, måtte der i hvert fald gerne prædikes en smule mere for de omvendte. Wendy hæver sig ikke over følelsen af koncept, når hun udelukkende bruges til at illustrere Patricks problem med at give slip. Det kan måske indvendes, at zombien i den glimrende *Deadgirl*, Another World Entertainment udsendte tidligere på året, bare ligger fastspændt til et bord det meste af filmen igennem. Her var zombiekvinden dog i centrum for plottet, hvilket hævede karakteren fra død til levende død – gjorde hende organisk – og tilførte en fornemmelse af dynamik, selv i en enkel historie med få karakterer.

I *Make-Out with Violence* holder brødrene Wendy isoleret fra omverdenen og dermed de øvrige handlingsforløb og karaktersammenspil, hvilket for zombien til at forsvinde en smule i mængden. Dermed bejler filmen i hø-

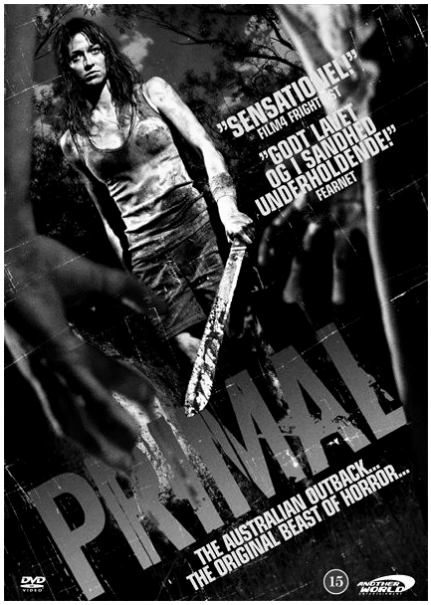
jere grad til et ikke-zombiepublikum. Hvordan dette vil forholde sig til filmens levende døde element, er så et godt spørgsmål. Filmen vil formentlig have svært ved at ramme nogen bredere målgruppe, men dét er vel nu engang også indie-produktionernes natur…

Karakter: 6/10

Ruben Greis

Primal

Film, Australien, 2010, 90 min.
Instr.: Josh Reed
Medv.: Krew Boylan, Ch'aska Cuba de Reed, Santiago Cuba de Reed m.fl.
På DVD fra Another World Entertainment, 2011

Engang for længe siden i det land, vi nu kender som Australien, var et urmenneske for optaget af at male på en klippevæg til at opdage den truende skikkelse, der sneg sig ind på ham. Havde han anet uråd, ville han måske have vendt sig, inden han endte som monsterføde, og være blevet mødt af et ejendommeligt syn: Mens den fremmede nærmede sig, forsvandt mere og mere af dennes hoved i den blå luft, nærmest som overtapetseret af de naturrige omgivelser.

Vi springer 12.000 år frem – til nutiden, hvor horror-opfindsomheden er i højsædet. En gruppe unge med ringe selvopholdelsesdrift begiver sig ud i midten af ingenting for at finde førnævnte hulemaleri. I spidsen for disse står en antropologistuderende, der med hulemaleriet ser muligheden for at score sig en doktorgrad, noget der tilsyneladende ligger ham mere på sinde end vennernes ve og vel. For selvfølgelig er der ugler, undskyld, igler i mosen, men når man ikke tager en aggressiv kanin med hugtænder som første tegn på, at noget er grueligt galt, er man også selv ude om resten!

Urmandens maleri viser sig nemlig at være en advarsel, der er omtrent så nyttig som et skilt med påskriften 'miner' midt i et minefelt. Man ved, man skal træde varsomt, men havde sådan set haft mere nytte af informationen, inden man vadede ud i suppedasen. Ud over altædende insekter og mutationsrisiko, gemmer stedet på endnu en graverende hemmelighed. Egentlig synes der bare ikke at være nogen større sammenhæng mellem egnens forskellige farer, men med Australien som skueplads behøver den rundhåndede tilstedeværelse af dødbringende livsformer vel næsten heller ikke yderligere forklaring.

Selvfølgelig følger et af gruppens medlemmer snart i kaninens fodspor som hugtandet og hårdhudet monster, og de øvrige bliver ude af den, uvenner og er akkurat de idioter og skiderikker, som man kan forvente det af horror-metervare. Det er lige så selvfølgeligt, at vi fra starten kan regne ud, hvem af de seks, vi skal holde med, hvis nogen.

Opgøret tilfører et par nye problemer, som formentlig ville have været mere interessante end gruppemedlemmernes blodtørstige forvandling, men det er alt, alt for sent i handlingen, og afviklingen bliver i stedet klodset og tåbelig. Hysteriske triumferingsudbrud og en uopfindsom og uelegant afrunding hjælper ikke på sagen. Ej heller pivringe CGI-effekter – et problem billige produktioner har det med at brække kæben på, når de absolut vil gabe over et eller andet spektakulært i klimakset.

Åh ja, kom det til at lyde, som om monstret i indledningen benytter sig af en sej predatoragtig camoufleringseffekt?? Det var absolut ikke meningen; skikkelsens gradvise forsvinden skyldes desværre en meget iøjnefaldende CGI-svipser – mindre end to minutter inde i filmen! Kan der siges noget som helst positivt om sådan en start, kan den måske have den præventive funktion, at folk allerede her hiver skiven ud af afspilleren og bruger den efterfølgende halvanden time på mere kvalificeret underholdning.

Karakter: 2-3/10

Ruben Greis

Love

Film, USA 2011, 90 min.
Instr.: William Eubank
Medv.: Gunner Wright, Corey Richardson, Bradley Horne, Nancy Stelle.

Året er 2039. Astronauten Lee Miller er alene på den internationale rumstation, og efter kort tid afskæres han fra al kontakt med Jorden. En pludselig krig har udryddet menneskeheden. Miller kan ikke komme ned; han sidder og koger i seks år, før han beslutter at smide sig ned gennem atmosfæren i en rumdragt (dvs. begå selvmord), men han gennemfører det ikke. Efter adskillige yderligere år i rumstationen, hvor Miller muligvis er blevet sindssyg, dukker der et stort firkantet rumskib op, som tager ham med. Rumskibet er tilsyne-

ladende udsendt af en fremmed race for at optage menneskehedens historie og har været på Jorden i århundreder, hvor en gruppe mennesker har hjulpet den med sit projekt.

Love er en meget underlig film som bevæger sig meget langsomt. Den handler om at forbindelserne mellem mennesker (/væsner) er det vigtigste i livet, og hvad der sker når krig og ensomhed ødelægger det hele for os. Det er en lav-budget produktion, som ikke desto mindre er super-ambitiøs; den lægger sig klart op ad film som *Rumrejsen År 2001* og *Moon*, med en del inspiration fra Carl Sagan, men fortællestilen er overdrevet uklar og mystisk, og store dele af handlingen har en decideret kedsommelig effekt. Det er en ganske interessant film at analysere; der er bare det problem at man meget let falder i søvn undervejs…

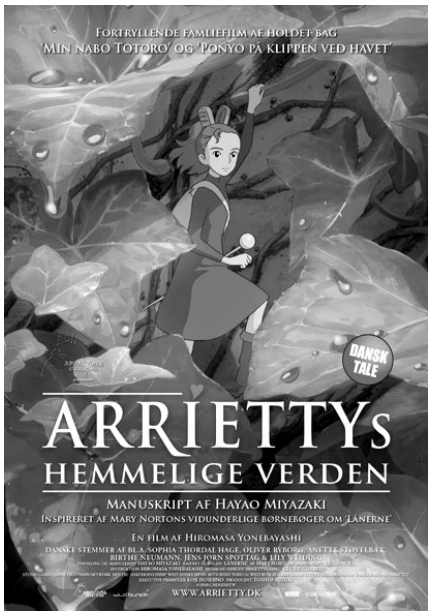
Karakter: 5 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Arriettys hemmelige verden

Tegnefilm, Japan 2010
94 min., dansk tale
Studio Ghibli 2011
Manus: Hayao Miyazaki
Instr.: Hiromasa Yonebayashi

Arrietty er en ny japansk tegnefilm (netop *tegne*) om pigen Arietty, der er 10 centimeter høj og

bor under gulvbrædderne i et gammelt hus i Japan langt ude på landet. Filmen bygger på Mary Nortons bøger om Lånerne (*The Borrowers*). Filmen er instrueret af Hiromasa Yonebayashi og med manuskript af Hayao Miyazaki og Keiko Niwa.

Jeg er stor fan af Studio Ghibli, selvfølgelig mest på grund af Miyazaki, og jeg har læst *Lånerne* igen og igen som barn, så da jeg så at *Arietty* blev vist i Palads, så var det afsted til centrum, og den ikke alt for charmerende biograf.

Filmen er, som nævnt ovenfor, opdateret til at foregå i et moderne Japan, og dette fungerer faktisk rigtigt godt. Den føles nutidig (eller snarere tidløs, som så ofte med Ghibli-film), samtidig med at den har beholdt meget af stemningen fra bøgerne – et af mine absolutte favoritøjeblik var, da jeg fangede busten, lånerne har i deres gang, en springer fra et skakspil. Men også den måde vand fungerer på i lånernes verden, er bemærkelsesværdig – f.eks. er vands overfladespænding af større betydning, når de hælder te op fra deres miniature-tekander.

Det er en udmærket film, der er fint i tråd med de oprindelige bøger, men også tilføjer dem noget nyt og opdaterer dem på en nænsom måde til nutiden.

Jeg synes, at der er to store problemer i filmen, nemlig de to steder, hvor den slår over i et prædikende tonefald – det ene, hvor klimaproblemer og lånernes forsvinden nærmest slås sammen, og det andet, hvor Arietty og drengen siger farvel. Begge scener er dialogmæssigt så tynde, at jeg sad og krummede tæer, samtidig med, at jeg overvejede om det kunne være oversættelserne, det var galt med. Jeg kunne simpelthen ikke få mig selv til at tro, at scenerne var så firkantede oprindeligt.

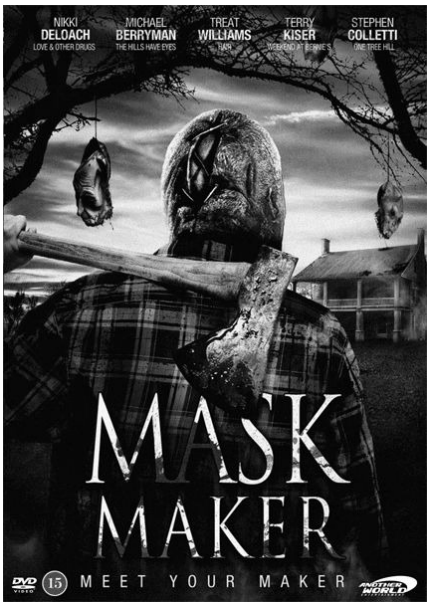
En anden svaghed ved filmen, eller rettere noget jeg savner fra bøgerne, er hele fornemmelsen af isolationisme. De lånere, man møder i bogen, er indelukkede, mistænksomme og bange for resten af verden, og det er en af de kampe Arrietty kæmper og som har stor betydning for hende. Jeg husker det som om, hun faktisk aldrig har været uden for deres gemmested, og derfor virker det dobbelt stærkt for hende at komme både ud i huset og ud i det fri.

Men ud over disse klager, så er jeg meget mere positiv end negativ. Det er en smuk film, og den rammer i høj grad den stemning, jeg husker fra mine gennemlæsninger af bøgerne. Langt mere end f.eks. filmen fra 1997 med John Goodman(som jeg synes var sjov, men en meget fri fortolkning). Samtidig er forholdet mellem Arrietty og drengen fint tegnet, og både Arriettys far og mor er godt skitseret. Jeg glæder mig til at se den med de japanske stemmer (eller nok snarere høre dem), da de danske ditto var noget flade i det. Og endnu mere positivt, filmen har fået mig til at bestille de engelske udgaver af Lånerne, inklusive de senere som jeg aldrig fik læst på dansk.

Jesper Rugård Jensen

Mask Maker

(Maskerade)
Film, USA 2010, 86 min.
Instruktion: Griff Furst
Medv.: Nikki Deloach, Stephen Colletti, Terry Kiser, Michael Berryman, Treat William m.fl.
På DVD fra Another World Entertainment, 2011.

Det kunne have været meget værre, men også en hel del bedre. Nogenlunde sådan er følelsen efter at have set *Mask Maker*, der er et eksempel på, at der stadig bliver lavet *slashere* af den gode, gammeldaws slags.

Udgangspunktet kunne næsten ikke være mere klassisk: ungt par køber en gammel gård langt ude på landet, men finder først bagefter ud af, hvorfor den var så billig.

Det er nemlig en gård med en blodig fortid, men det forhindrer dem nu ikke i at gå i gang med at restaurere stedet sammen med deres venner. Projektet får dog ikke en lang levetid, og det gør de unge heller ikke, for snart begynder en af husets tidligere beboere i skikkelse af en ansigtsløs galning at myrde løs til højre og venstre med økser, høtyve, og hvad der ellers lige er for hånden.

Så langt, så forudsigeligt, og det ville være rart at kunne skrive, at *Mask Maker* bryder med formlen og tilføjer noget nyt til slasher-genren, men det gør den ikke.

Dialogen er dog bemærkelsesværdig sexfikseret og ikke helt uden evner, og der er også et par sexscener, som for at understrege, hvorfor alle er dømt til at dø.

Mordscenerne er tilpas blodige uden at være udpenslede, og der klippes for det meste væk, inden vi havner ovre i splatter- og *torture porn*-afdelingen.

Den korte spilletid sørger for at holde spændingen nogenlunde i kog, og selv om man på intet tidspunkt sidder og bider negle, er man heller ikke ved at falde i søvn, fordi der trods alt sker noget hele tiden.

Nikki Deloach yder en habil indsats som filmens heltinde, så man får sympati for hende, mens de obligatoriske 'kendte navne' i birollerne udfyldes af Treat William, Terry Kiser (Bernie fra *Weekend med Bernie*) og Michael Berryman fra *The Hills Have Eyes* (som en butiksejer, hvis butik hedder – in-joke alarm – Pluto's World of Goods).

Og sådan er det hele vejen igennem. Det er ikke helt skidt, men heller ikke helt godt, og for hver scene hvor man tænker, at den er ok lavet, er der også en, hvor man har lyst til at spørge instruktøren, om den behøvede at være så forudsigelig.

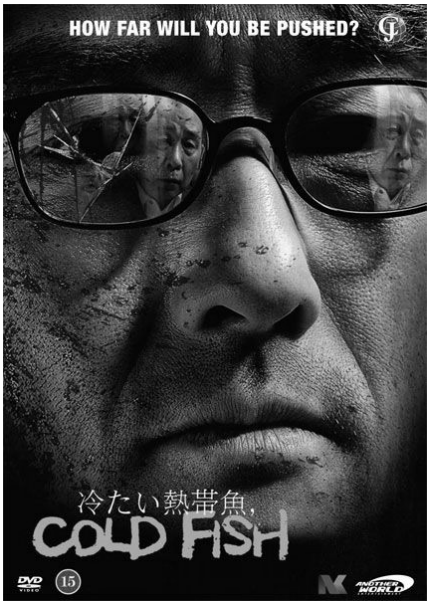
Det eneste tidspunkt, hvor *Mask Maker* rent faktisk overrasker bare lidt, er i slutscenen, og selv om den langt fra redder filmen, betyder det også, at man trods alt ikke sidder med fornemmelsen af at have spildt halvanden time af sit liv.

Karakter: 5 ud af 10.

Lars Ahn Pedersen

Cold Fish

(Tsumetai nettaigyo)
Film, Japan 2010, 140 min.
Instruktion: Sion Sono
Medv.: Mitsuru Fukikoshi, Denden, Megumi Kagurazaka, Asuka Kurosawa, Hikari Kajiwara m.fl.
På DVD fra Another World Entertainment, 2011.

De er skøre, de japanere. Det er i hvert fald ofte det indtryk, man får, når man ser genrefilm fra Japan, og *Cold Fish* er ingen undtagelse.

Suicide Clubs instruktør Sion Sono har i dette tilfælde mikset en cocktail sammen bestående af tropefisk, sex og spandevis af blod og indvolde, og det er bogstavelig talt en smagssag, om man kan sluge resultatet.

Inspirationen er en historie fra det virkelige liv om et seriemorder-par, der ejede en hundekennel, men her er handlingen omplantet til tropefisk-branchen, som tilsyneladende er fyldt med lyssky elementer.

Hovedpersonen er dog den omvandrende dørmåtte Shamoto, der hverken har succes med arbejdet eller familien. Han ejer en beskeden butik med akvariefisk, og familieidyllen belastes af, at hans teenagedatter ikke kan udstå hans nye kone, og at han ikke nyder den store respekt hos nogen af dem.

Alt det ændrer sig, da han møder den lokale tropefisk-konge Murata, som tager Shamoto under sine vinger. Med ét tegner fremtiden igen lys for den lille familie, men det varer kun indtil, det går op for Shamato, at hans nye ven har en bibeskæftigelse som seriemorder sammen med sin lige så vanvittige hustru.

Inden længe er den forsagte hovedperson kommet ud, hvor han ikke kan bunde, da han bliver tvunget til at hjælpe med at skaffe ligene af vejen, og Sion Sono viger ikke tilbage fra at vise i detaljer, hvordan den slags foregår.

Der kan stilles spørgsmålstegn ved, om en i grunden så simpel historie virkelig bør tage to timer og tyve minutter at fortælle, men omvendt føles filmen aldrig kedelig, og man må endnu en gang undres over, hvad japanske skuespillere er villige til at udsætte sig selv for i kunstens navn.

Med på dvd'en fra Another World Entertainment følger en timelang dokumentar, der giver et interessant indblik i, hvordan filmen blev til. Utroligt nok tog selve optagelserne kun 17 dage, hvilket lod sig gøre ved hjælp af et rasende arbejdstempo og Sion Sonos metode med at lade kameraet køre uafbrudt under scenerne.

De er skøre, de japanere, men de er også dygtige og uhyre effektive.

Karakter: 7 ud af 10.

Lars Ahn Pedersen

Attack the Block

Film, UK, 2011, 88 min.
Instr.: Joe Cornish
Medv.: John Boyega, Jodie Whittaker, Nick Frost, Luke Treadaway, m.fl.

En af det forgangne års absolut bedste science fiction-film hedder *Attack the Block*. En boligblok bliver inficeret af nogle glubske natsorte aliens med selvlysende tænder – og 'inficeret' er det rette ord, for det her er ikke intelligensvæsner, men en slags dyr der sender sporer ud i universet. Og når de lander på en planet, så er det parringstid – der er én hun, med en hær af feromon-berusede hanner efter sig. Rent tilfældigt lander disse aliens i et fattigt boligkvarter i syd-London nytårsaften, hvilket ingen lægger mærke til pga. det generelle skyderi – undtagen den lokale ungdomsbande, som kommer til at blande sig lidt for grundigt i det hele, og snart må løbe for livet med monstrene efter sig. De hårdkogte, halvkriminelle teenagere giver imidlertid ikke op så let, men tager kampen op med diverse improviserede våben, inkl. et udvalg af fyrværkeri.

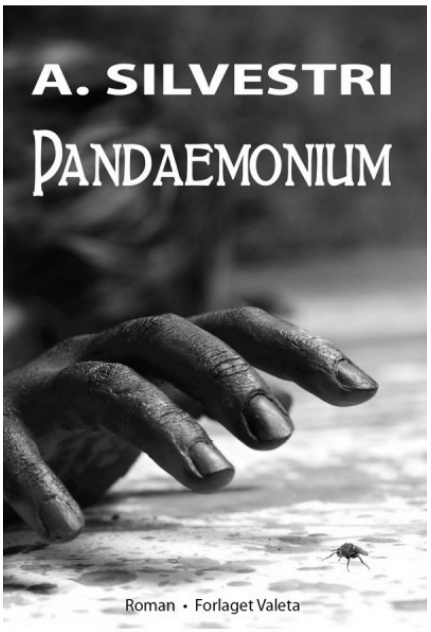
Der er mange grunde til at det er en fed film. Den foregår på et grundlag af samfundskritisk socialrealisme, idet den i høj grad ses fra de multietniske unges perspektiv. Selvom den er seriøs, er den også humoristisk, og dét at de her aliens er fuldstændig natsorte (så man stort set ikke kan se dem, selv når man lyser på dem), og i øvrigt ikke er intelligente, gør at de ikke stjæler seerens opmærksomhed fra de menneskelige aktører og deres intense skuespil. Desuden er filmens soundtrack hammer-sejt; ikke hørt bedre siden *TRON: Legacy*. Lydsporet er domineret af næsten lige dele nye synthesizer-numre og klassisk hiphop og reggae (ofte blandet sammen), og det giver en fantastisk stemningsfuld effekt. Attack the Block er fuld af autentisk street attitude og får en varm anbefaling herfra.

Karakter: 9 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Pandaemonium

Roman af A. Silvestri
Forlaget Valeta, 2011, 780 sider

Silvestri er en yderst produktiv forfatter der i de sidste par år har haft noveller med i flere antologier og magasiner, samt han har bl.a. vundet i 2 af Fantastiks novellekonkurrencer. Sidste år kom hans første novellesamling *Køtere dør om vinteren* på gaden, og i år er der så kommet samlingen *Faderens sønner* udgivet af Science Fiction Cirklen. Ud over SFC udgivelsen så er der yderligere en udgivelse fra Silvestri i år; zombie-romanen *Pandaemonium*. Meget passende for hans store produktivitet så er romanen næsten på 800 sider, og rygtet vil at dette først blev sidetallet efter han havde skåret i manuskriptet.

Gammel mytologi fortæller at der en dag vil blive født et barn som vil underlægge sig verden og gøre mennesket til slaver. Denne mytologi er bestående af både dele af den ældste kristendom, samt af den ægyptiske mytologi.

Denne mytologi er dog glemt i det moderne København hvor folk stresser rundt, og prøver at få deres hverdag til at hænge sammen. Der er dog ting der ikke er som normalt. Fluer i tusindvis har samlet sig i en kæmpe sværm, en sværm som virker til at have udset sig ofre som den falder over. Når fluerne angriber trænger de ind i kroppen på folk af alle de åbninger de kan komme ind af. I denne proces dør mennesket, men fluerne spreder sig i kroppen, og spreder en smitte der får kroppen til at vågne igen. Befolkningstallet falder hurtigt, og de få overlevende prøver at holde stand overfor hæren af zombier.

Zombierne i denne bog er ikke kødædende monstre der dræber for at få menneskekød at spise. De er en hær af udøde som hærger verden, styret af en magt for hvem mennesket intet betyder. Det er også denne magt der styrer hæren af uddøde i jagten på de overlevende, både for at forøge hærens styrke, men også da de levende udgør en trussel imod ønsket om verdensherredømmet.

Nogle af de overlevende er meget hurtige til at vende sig til ideen om at de døde vender tilbage som zombier. Denne hurtige tilvending er med til at sikre deres overlevelse da de hurtigt tager kampen op.

Den flok overlevende vi følger er af forskellige veje blevet samlet fra hele landet. Der er bl.a. den jyske politibetjent fra Københavns politi, den gravide kvinde, den retarderede mand med et sind som et barn, hvis tøjkat taler til ham og giver gode råd til hvordan gruppen skal klare sig, og ikke mindst i forhold til hvad der kommer til at ske. Den lille flok bliver gradvist mindre, men mere sammentømret, men selv da det lader til at flokken har fundet et sted de kan forskanse sig, ved de at det er en

stakket frist, og de er nødt til at tage kampen op imod den magt der står bag denne epidemi.

Ud over de klassiske zombieklicher som hører genren til, er der masser af fantasifulde og beskrivende måder hvormed kampen imod zombierne tages op. Blandt klassikerne er selvfølgelig motorsaven og et hav af forskellige skydevåben. Blandt de mere sjældent sete er spyd, golfkøller, bøger, en dåse Jakabov og masser af molotovcocktails.

En stor del af bogen har samme stemning som Romeros *Dawn of the Dead*. Flokken har forskanset sig, og har faktisk alt det de har brug for. Der er adgang til mad, strøm, og sågar adgang til Internettet (selvom det er flere måneder siden at zombiepesten brød ud). De har forskanset sig et sted som er til at forsvarer, de ved dog at det ikke kan vare ved og de vil være nødt til at drage derfra.

Bogen er ikke blot splat fra ende til anden, den er også en god fortælling om sammenhold. På nogle punkter går det dog lidt for let for flokken; de er aldrig presset på ressourcer, og de bliver hele tiden hjulpet af en udefra kommende magt der taler til dem via en tøjkat og guider dem i kampen imod zombierne. Men fjenden er stor og har sat sig for at udrydde dem, så det hele kan kun ende i en kæmpe konfrontation.

Bogen er som nævnt fyldt med de klicher, som høre sig genren til, men er også fyldt med nye ideer. Den er spændende og de 800 sider er hurtigt læst, da man hele tiden lige læser et kapitel mere.

Thomas Winther

Bunker 137

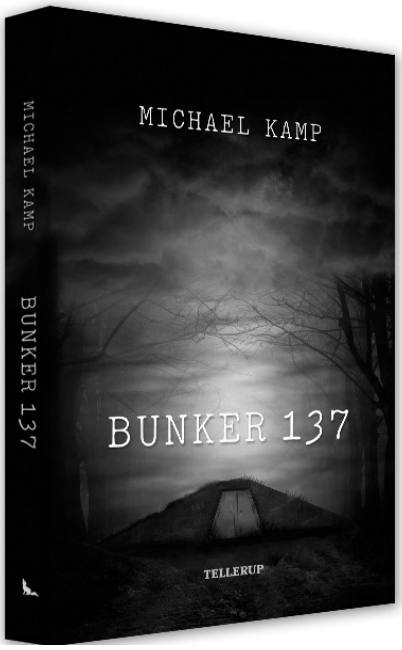
Roman af Michael Kamp
Tellerup, 2011, 201 sider

Vi er i den sidste periode af anden verdenskrig, og de tyske tropper er trængt på deres egen jord. De allierede styrker rykker frem på den ene side, og russerne trænger så på fra den anden. Der er dog tyske styrker der holder ud, og som ikke vil give sig, noget der specielt gør sig gældende for Waffen-SS. En gruppe af disse falder i en fælde og deres konvoj bliver angrebet af amerikanske kampvogne. Nogle få tyske tropper slipper væk, men da de bliver jagtet igennem skoven finder de en forladt bunker, hvor de forskanser sig.

Det viser sig dog hurtigt at ikke alt er som det skal være ved denne bunker, første hint er at bunkeren er blevet barrikaderet fra ydersiden. Andet hint er da den samme amerikanske soldat bliver ved med at angribe, selvom de skyder ham flere gange. Hans lig bliver blot trukket ud i skoven igen inden næste angreb. Inde i bunkeren sker der også foruroligende ting. Soldaterne høre hver i sær lyde, og ser syner af døde familiemedlemmer.

I gennemsøgningen af bunkeren viser det sig at stedet har lagt grund til eksperimenter der både var grusomme over for de personer der ufrivillige blev brugt som forsøgskaniner, men også at eksperimenterne ikke kunne styres, og at den brist i virkeligheden som det har afsløret nu er ved at brede sig, og at krigens rædsler ikke er noget i forhold til hvad der ellers måtte befinde sig på den anden side af virkeligheden.

Bogen gør meget i at lade personerne få forskellige syn der driver dem til vanvid, og som gør at de har svært ved at forholde sig til hvad der sker omkring dem. Denne forvirring rammer også en som læser, hvilket også skyldes at mange af synerne ikke med til at skabe en stemning, mere end de fortæller om hvad det er der lægger til grund for hændelserne. Der er masser af forundring og stemning i bogen. Der er dog flere gange hvor jeg ikke kunne lade være med at tænke at Kamp for nyligt må have set filmene *From Beyond* og *Event Horiso*n, da den mange syner, samt grunden til dem minder meget om elementer i disse film.

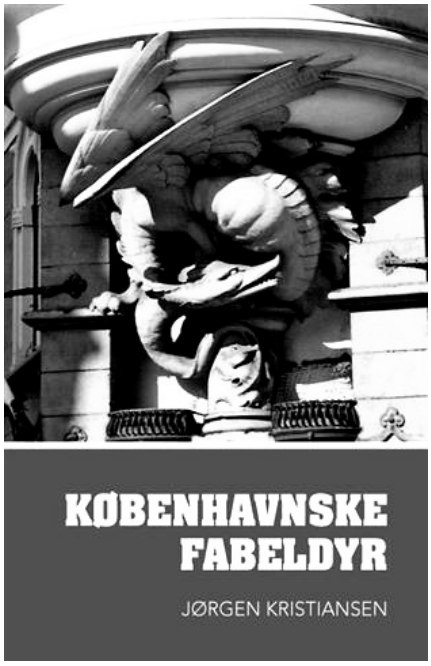
Tellerup har inden for de sidste par år taget mange nye danske forfatter ind, herunder Michael Kamp. Fælles for de forfatter som Tellerup har taget til sig er at de skriver i de fantastiske genrer, men også at bøgerne passer ind i forlagets målgruppe som er Dennis-Klubben (Dennis Jürgensens fanklub). Der har ofte været den opfattelse omkring udgivelserne fra Tellerup at de kun er rettet imod det yngre segment, men dette er også *forlaget der gav os zombiebogen Kadavermarch*, og jeg har svært ved at forstille mig at jeg er den eneste medlem af Dennis-Klubben for hvem det snart er længe siden at jeg blev regnet som en del af ungdomsbogs-segmentet. Michael Kamps bøger er på samme måde som flere af Dennis Jürgensens bøger, nogle som vil gøre sig godt i forhold til Dennis-klubbens medlemmer, men som bestemt ikke begrænser sig til dem, og den voksne horrorlæser bør også sørge for at få Kamps bøger med på listen over bøger der skal læses.

Thomas Winther

Københavnske Fabeldyr

Bog af Jørgen Kristiansen
Selvudgivelse i kommission hos Forlaget Underskoven, 2009, 94 sider

Jeg har efterhånden boet i København i lidt over ti år, og har bevæget mig igennem byen et

utal af gange, når jeg har skullet fra det ene sted til det andet. Når jeg på turene endeligt har set mig omkring har det været på butiksvinduer eller gadeskilte. Alt for sjældent får jeg kigget på bygningerne, og de udsmykninger der måtte være, men ofte har jeg ærgret mig over ikke at have givet mig selv tiden til at lægge mærke til tingene på min vej.

Jeg kunne derfor ikke stå for bogen *Københavnske Fabeldyr*, for her er en der har gjort det som jeg har gjort for lidt i. Jørgen Kristiansen har bevæget sig igennem København og lagt mærke til alle de udsmykninger der har rod i fabler om dyr og væsner. Det er basilisker og dragerne ved rådhuset, havfolk og pegasuser på ornamenter og udsmykninger til gelændere med griffer.

Bogen er rigt illustreret, og de fabeldyr som forfatteren har kunnet placerer i mytologier er beskrevet ud fra disse. Flere figurer har ikke kunnet placeres i mytologier, men grundsubstansen kunne lige såvel være fra fabler.

Bogen påstår ikke at være fyldestgørende i forhold til hvad man vil kunne finde på Københavns bygninger, men ud over at give forslag til vandreruter opfordre den også til at man selv lægger mærke til hvad der er at finde rundt i byen.

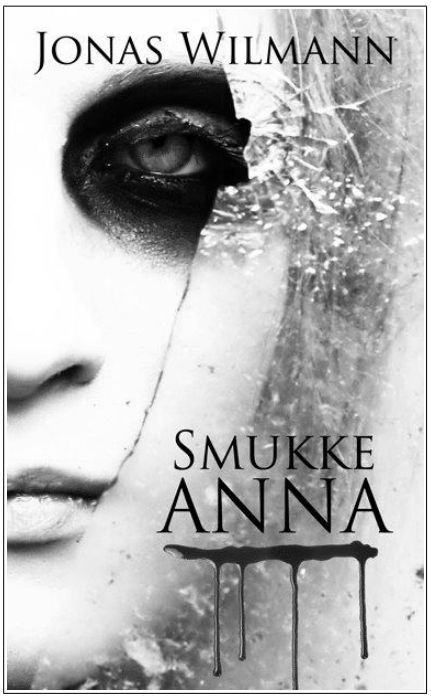
Thomas Winther

Smukke Anna

Roman af Jonas Wilmann
Forlaget KAOS 2011, 198 sider

Anna er en fattig romapige der bor i Prags slum. Hun er dog gudesmuk, hvilket gør at alle lægger mærke til hende. Selvom hun stadig er meget ung så er drenge for alvor begyndt at lægge mærke til hende, en opmærksomhed som det kriminelle miljø også begynder at give hende. Hendes far prøver at beskytte hende, men da han klipper hendes hår og sender hende til at arbejde på et nedslidt plejehjem, får hun nok af ham og stikker af. Hun ender desværre hurtigt blandt de forkerte mennesker, og hun bliver bortført og solgt til prostitution. Det lykkedes hende at stikke af, og i et drømmesyn bliver hun budt af gudinden Kali at hævne den uret der er sket hende og andre i hendes situation. Hun drager nu ud på et blodigt togt.

Tingene går stærkt i bogen. Der går ikke langt tid fra hun som en ung uskyldig pige stikker af hjemmefra, til hun er en iskold morder. Det er lige før at det sker for hurtigt. Bogen vil mange ting, men bruger ikke helt tid nok på alle de ting der sker, noget der også var lidt et problem i Wilmanns bog *Mutagen*. Der lægges bl.a. op til at en række spøgelser fra tidligere forurettede piger ville blande sig i Annas togt, noget der ikke rigtig vendes tilbage til. Dette skal dog ikke stå i vejen for at det er en velskrevet og spændende bog, men den vil have haft godt af at der blev brugt noget mere plads på at binde det hele sammen.

Thomas Winther

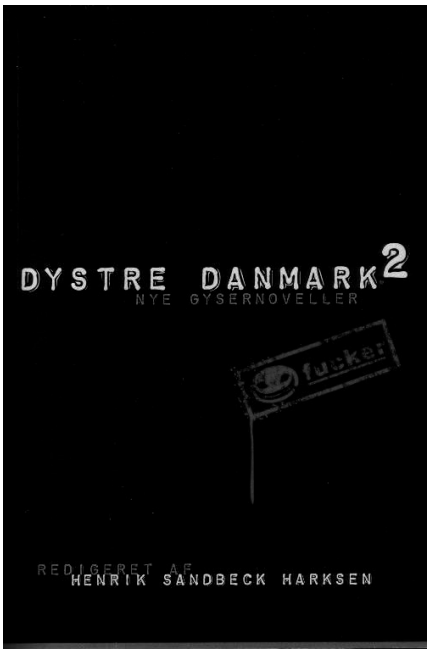
Dystre Danmark 2

Antologi redigeret af Henrik Sandbeck Harksen
H. Harksen Productions 2011, 220 sider

I 2009 udgav Henrik Harksen gyser antologien *Dystre Danmark*. Nu er næste binde i serien klar. De 14 dystre historier i denne samling spænder vidt, fra makabre hjemmerøverier, over historier om kannibalisme til historier der høre hjemme under weird fiction.

I Patrick Leis' "Babyalarm" er Irena sendt ud af et bureau for at være barnepige hos et velhavende par. Der er dog noget helt galt i huset, parret virker overraskede over at se hende, og i kældrene ligger to mishandlede mennesker.

"Portræt af dukke og dreng" af Bjarke Schjødt Larsen prøver en maler at få et bestemt udtryk frem i et billede af en dreng. Billedet bliver dog ved med at tage magten og motivet, men også

over de der er i nærheden af det.

Lars Ahn Pedersen og A. Silvestri deler ofte sejrene i novelle konkurrencer imellem sig, og i denne samling er det også de to der har de bedste bidrag med.

Lars Ahn Pedersens "Blomstervanding" gør det en god, dyster historie skal. Den tager udgangspunkt i dagligdagen og giver den så et tvist, eller antydning af at der er noget galt. Denne historie er en tragisk historie om en mand der går i hundene og som ender med at gøre noget utilgiveligt. Der ender historien dog ikke, for for de berørte er det ikke ovre endnu. Historien er skrevet som Facebook opdateringer, et noget anderledes format for en horror-novelle, men det fungerer faktisk rigtigt godt, og dette er en af de bedste noveller i samlingen.

Silvestris novelle "Jacobs stige" er et mareridts besøg i et cirkus, der viser at det ikke kun er klovne der kan være skræmmende ved et cirkus., og at nogle mareridts kan man ikke vågne op fra. Silvestri viser med denne novelle endnu engang at han er formidabel til at beskrive handling og stemninger.

De mange antologier med fantastisk litteratur der udkommer for tiden viser at der både er en del forfattere der skriver i genrerne, men også at der er et marked for at disse bøger bliver udgivet og læst. Selvom der er mange navne der begynder at gå igen i de forskellige antologier, så er der også hver gang nye navne med. Dette gør at nye forfattere får muligheden for at komme på tryk, og derved kan få styrket interessen for at skrive, samtidig med at der også er velkendte navne med som kan hjælpe med at sælge bøgerne. For horrorfans er H. Harksens Production dog et kvalitetsstempel i sig selv, og man kan kun håbe han fortsætter med udgivelser som denne.

Thomas Winther

Diget

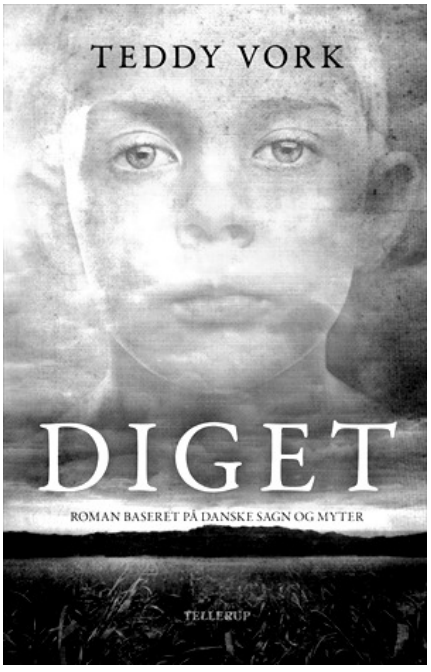
Roman af Teddy Vork
Tellerup 2010, 184 sider

Teddy Vorks novellesamling *Hvor Skyggen Falder* fra 2008 fandt jeg værende rigtig god. Selvom jeg godt kunne lide hans første bog, så fik jeg dog ikke læst hans næste, romanen *Diget*, da den udkom, heller ikke selvom den fik rigtigt gode anmeldelser.

Da Tellerup på årets bogmesse i forum kørte tilbuddet 99 kr. pr. bog, fik jeg købt en del af de af deres udgivelser som manglede i min samling, heriblandt *Diget*.

Knud lever i en lille landsby ved vadehavet, hvor høsten har slået fejl da havet har været brudt igennem digerne. Knud har en livlig fantasi og har lyttet til alle de historier, sagn og myter han er blevet fortalt. Selvom præsten prædiker om kristendommen, så lever de gamle sagn godt i lokalsamfundet. De gamle traditioner bliver også holdt i hævd.

Præsten havde egentligt fået stoppet menneskeofringerne til havet, men da havet bryder igennem digerne bliver det besluttet at der igen skal ofres en dreng til diget. Knud taber lodtrækningen og bliver spærret inde i et lille rum inde i diget. Vi følger nu Knud der sidder i det lille rum og venter på sin skæbne mens

han tænker på alle de sagn han har hørt og spekulere på om det er de underjordiske, en genganger eller slattenpatten der kommer og tager ham, for han er mere og mere overbevist om han ikke er alene i mørket.

Bogen refererer flere danske sagn, og fletter dem sammen med Knuds skæbne, da han sidder i mørket og genkalder sig de historier han har fået hørt. På forsiden står teksten "Roman baseret på danske sagn og myter", så man kunne have en frygt for at der blot ville være tale om en tynd historier der skulle flette disse sagn og myter sammen. Der er dog tale om en rigtigt solid, spændende og skræmmende historie der benytter fortidens frygt for naturen over det overnaturlige, samlet med en ung drengs frygtelig skæbne som det er svært at se nogen god udgang på.

Thomas Winther

Laya

Roman af Jon Brændsgaard Toft
Mellemgaard 2011, 242 sider

Laya er datter af en troldmand, hvilket har givet hende magiske evner. Det er ikke alle der har magiske evner, og blandt de der har, er der nogle som mener at der skal være streng kontrol

med hvordan evnerne bruges. Dette gælder ordenen *Dem som Bringer Orden*, som gør hvad de kan for at forhindre 'forkert' brug af magi. Det er en magtfuld orden, som ikke går at vejen for at bortfører og indespærrer troldmænd der har forbrudt sig imod deres love. Det er kommet Laya for øre at ordenen er på vej for at tage hendes far, og sammen med hendes kat drager hun af sted for at advarer sin far. Det der har gjort at ordenen er efter hendes far er at han har udviklet en magi der gør at man kan rejse imellem parallelverdner. Laya falder ved et uheld igennem portalen og ender i vores verden. Hun skal nu klare sig i her, mens hun søger efter sin moder, som for år tilbage også var draget igennem portalen, og som måske ved hvordan man kommer tilbage. Ved hjælp af magi lære Laya hurtigt sproget og kommer i kontakt med drengen Benjamin, der sætter sig for at hjælpe hende. For Layas kat Fritz er det dog sværere er at falde til i vores verden, for da han både er intelligent og kan tale, er det svært at vænne sig til hvor dyriske dyrene er i vores verden.

Bogen er en letlæst ungdoms fantasy, som handler om venskab og om at drage ud i verden og finde eventyret. Livets barske realiteter når man kastes ud i en uvant verden er der dog ikke meget af i bogen, da tingene går ret let for hovedpersonerne, men der er jo heller ingen der siger at fantasy skal være mørk og dyster.

Thomas Winther

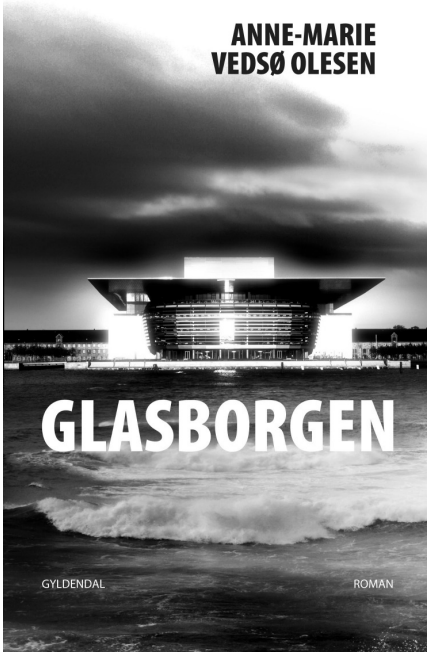
Glasborgen

Roman af Anne-Marie Vedsø Olesen
Gyldendal 2012, 280 sider

Operasangerinden Judith er spærret inde og er tvunget til at fortælle sin historie til en tavs mikrofon som er placeret i mørket. Hendes historie omhandler primært de sidste måneder af hendes liv, en periode hvor hun var tilknyttet den Københavnske opera, hvor hun har hovedrollen i stykket *Isabella*. Operaen omhandler en kvindes forfald ned i vanvid. Oprindelig var Judith ikke førstevalget til at skulle have den store rolle, men da den oprindelige sanger omkommer i en drukneulykke, bliver rollen Judiths. Der var dog allerede inden ulykken en udbred enighed om at Judith ville være det perfekte valg til rollen.

Judith har indledt et forhold til stykkets forfatter og komponist Rolf Bergström, og hun er meget fascineret af hans dygtighed og den kunst han frembringer. Hun er dog utryg ved hans samarbejdspartner Vilgot, som virker til at have en meget stor indflydelse på Rolf. Hendes utryghed bliver ikke mindre da hun får på fornemmelsen at Vilgot er indblandet i drukneulykken. De virker til at Vilgot har en kontrol over mennesker omkring ham, og han virker mindre og mindre som et menneske. Hun bliver også mere og mere utryg ved Rolf, specielt da hun finder ud af at stykkets hovedperson Isabella ikke er en fiktiv person, men at hun var Rolfs ekskone og at den smerte som, stykkets hovedperson udtrykker var en virkelig smerte.

Vedsø Olesen har tidligere opbygget sine historier omkring kunstværker. I hendes trilogi om kaosguden Seth var det både klassiske musikværker samt malerier der spillede centrale roller i historierne. I hendes bidrag til Poe-jubilæumsantologien *Poe – 4 Makabre hyldester* var det også operaen der var omdrejningspunktet. Den novelle er ved at blive sat op på Den Fynske Opera, og man kunne antage at har været medvirkende til at inspirerer til *Glasborgen*.

Judiths historie som hun fortæller fra sit fangenskab, er fangende og man bliver indrullet i det bedrag som hun også har været udsat for, og som hende, prøver man at finde ud af hvad det er Vilgot er og hvilke planer han har.

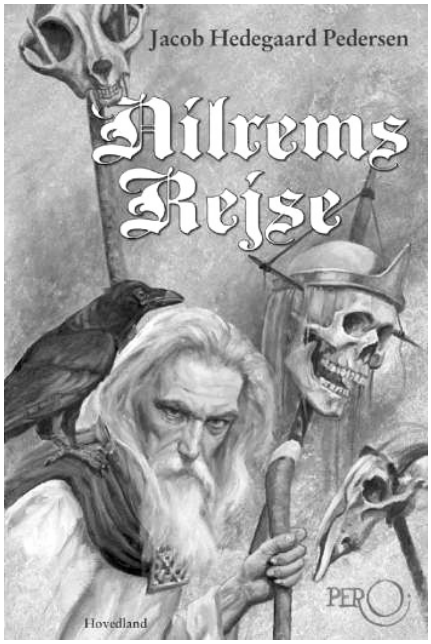
Thomas Winther

Nilrems rejse

Roman af Jacob Hedegaard Pedersen
Hovedland 2008, 152 sider

For utallige år side var der en krig imellem guderne og mennesket. Selvom guderne rådede over en mægtigere magi end mennesket, så ønsker de heller ikke at blodsudgydelserne skal fortsætte. Som en del af fredsforhandlingerne tilbyder guderne at mennesket vil få del i gudernes magi. Der er dog den betingelse at det kun er få mennesker der vil blive tildelt denne viden, og disse mennesker skal vogte på den og sikre at den ikke bliver udbredt. Dette medføre naturligvis en masse intriger og rænkespil i at finde ud af hvem denne magt skal tilfalde Dette rænkespil fortsætter for selvom historien om de bøger der indeholder denne mægtige magi går hen og bliver en legende, så er der folk der tror på den, og vil søge den.

Nilrem underviser på magiskolen i Moseby. Her ville han gerne vise sig over for sine elever ved at vise at han kan genoplive de døde. For at have et friskt lig så kommer det til at gå ud over en frivillig af eleverne. Nilrem får via magi genoplivet eleven, men da hans magi ikke er så god så er der den bivirk-

ning at hvis eleven i fremtiden skulle komme i nærheden af en der kaster en renselsesbesværgelse så vil den magi der holder ham i live forsvinde og han vil dø. Nilrem kommer selvsagt i problemer efter sin opvisning, og falder i unåde på skolen. Han bliver nu sendt ud for at lokalisere *Den Store Bog*, en af bøgerne der indeholder gudernes magi og som er mægtig nok til permanent at rede elevens liv. Nilrem bliver således indblandet i rænkespillet om den magt som guderne i sin tid gav til mennesket. Han må også sande at nogen vil gøre alt for at få fadt i denne viden, og at ikke alle vil bruge den til gode ting.

Bogen er en god fantasy-historie, som primært af rettet til de unge læsere, men den voksne fantasy-læser der har lyst til at læse en fantasy-historie der ikke partout skal være spredt over 3 bind på 600 sider hver, så vil denne bog være et fint valg.

Thomas Winther

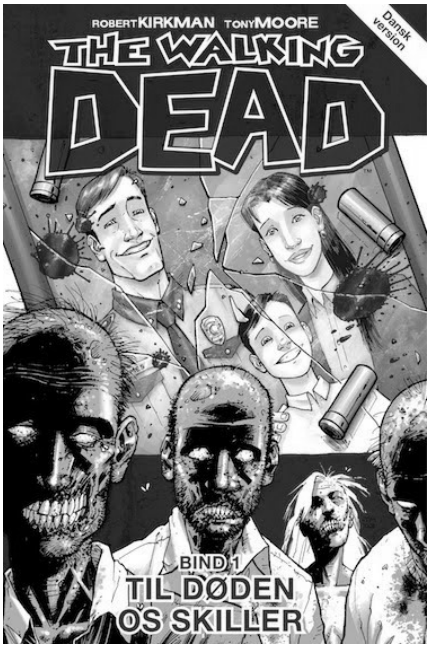
The Walking Dead

Bind 1 Til døden os skiller
Tegneserier af Robert Kirkman (forfatter) Tony Moore (tegner)
Fahrenheit 2011, 136 sider

Tegneserieforfatteren Robert Kirkman stødte jeg første gang på i forbindelse med hans projekt med at gøre Marvels superhelte til menneskeædende monstre. De første *Marvel Zombies* var rigtigt fede, og ikke blot fordi det var zombier, men fordi de også var rigtigt godt skrevet (*Marvel Zombies* faldt drastisk i kvalitet da Kirkman ikke længere var en del af projektet). Efter at have læst disse tegneserier, fandt jeg ud af at Kirkman havde sin egen zombieserie, en serie der var rost alle steder man læste om den, så jeg måtte straks ud og opsøge den. Jeg havde ikke læst meget i bind 1 før at jeg var solgt til denne serie. Den gør det som Romeros zombiefilm (eller i hvert fald de første tre) også gør rigtigt godt. Den bygger på solide historier, og har fokus på personerne og hvordan de håndtere presset af at være i en verden hvor zombier tager mere og mere over. Bind 1 af denne serie er nu udkommet på dansk.

Rick vågner på et hospital hvor han har lagt i koma. Han er politibejent og var blevet indlagt efter han var blevet skudt. Der er ikke noget personale på hospitalet, men da han har vandret i de tomme gange støder han på de første af de uddøde. Rick slipper med nød og næppe væk, og må nu prøve at finde ud af hvad der er sket. Byen ligger øde hen, og da Rick vender hjem til sit hus er hans familie ingen steder at finde. Han finder en overlevende far der prøver at overleve sammen med sin søn, og disse peger Rick i retning af Atlanta hvor myndighederne har sagt at man skal drage til.

Det lykkedes for Rick at finde sin familie, som har slået sig ned samme med en lille flok overlevende, og prøver nu at holde stand ind til myndighederne får styr på situationen, noget der dog hurtigt bliver mindre og mindre sandsynlighed for sker.
Rick er meget samvittighedsfuld og pligtopfyldende, og han påtager sig hurtigt en leder rolle i gruppen, og selvom hans familie ikke er glad for at han forlader dem for at drage til byen efter forsyninger, så tager han altid disse opgaver, da det ligger dybt i ham at være med til at skaffe

fællesskabet det de skal bruge.

Når man beskriver handlingen i *The Walking Dead,* kommer man hurtigt til ikke at nævne zombierne særligt meget, men historien er som sagt historien om mennesker der skal finde ud af det sammen. Zombierne er den trussel som disse mennesker er nød til at forholde sig til, og det er en trussel der hele tiden er til stede, og når de føler sig mest sikre så er de der lige pludseligt igen.

Dette er bestemt den bedste zombietegneserie lige nu, og det er et hit at den nu også er tilgængelig på dansk. Den danske udgave falder sammen med at første sæson af den tv-serie der bygger på serien. lige har kørt på DR HD. Der er mange af elementerne fra bind 1 der går igen i første sæson af tv-serien, men tv-serien er også sin egen, og kan bestemt også kun anbefales.
Den amerikanske *The Walking Dead* tegneserie har nu rundet sit hæfte nummer 90, hvilket er samlet i 15 trade paperbacks, hvoraf vi nu har fået den første på dansk, og jeg kan kun håbe at de danske tegneserie og zombie fans tager den så meget til sig at forlaget Fahrenheit fortsætter med at oversætte og udgive serien.

Thomas Winther

Yoko Tsuno nr. 25: Lucifers tjenerinde

Tegneserie, 2011
48 sider, 148 kr.
Skrevet og tegnet af Roger Leloup

Roger Leloup, født 1933, er efterhånden blevet en gammel mand, der arbejder lidt langsomt – det er fem år siden forrige album udkom (anmeldt i Himmelskibet nr. 9). Det forlyder dog at der er endnu et album på vej, som man så kunne forestille sig nok bliver det sidste. Der er på en måde en vis symmetri i at de første 13 album var rigtig gode, mens de sidste 13 ærligt talt ikke var så meget ved. For Yoko Tsuno er en af de serier som startede med en imponerende kvalitet og sidenhen kørte lidt træt i gentagelser og manglende udvikling og fornyelse. Hvor seriens styrker i sin tid var både historie og tegninger, er det i sidste halvdel af forløbet næsten kun tegningerne man kan være begejstret over, men det er også nok for i hvert fald undertegnede. Album nr. 24, *Den syvende kode*, var nok seriens største skuffelse hidtil, især fordi historien foregik i en sump, mens Leloups styrke som tegner er arkitektur og teknologi. Heldigvis er vi med nr. 25 tilbage i den vante stil, og det glæder mig meget at kunne fortælle at den blåhudede rumrace vineanerne endelig er tilbage; dem har vi ikke set siden album nr. 20, *Sjælenes port*, som desværre var en sindssygt rodet og skuffende historie. Album nr. 19, tidsrejsehistorien *Den sorte død*, er efter min mening det eneste ud af de sidste tolv album som tilnærmelsesvis er ligeså godt som de 13 første i serien, og nr. 25 er næsten (men ikke helt) i samme kategori.

Yoko og hendes venner (heraf nogle kedelige figurer fra de senere album; Yoko adopterer alle mulige unge veninder som så åbenbart skal være med på de næste eventyr – en smule irriterende) opdager endnu en vineansk robot (som vi også så det i album nr. 12, *Dybets dronning*), denne gang i en gammel klosterkrybe fra middelalderen. Vineanerne har jo været på Jorden i 400.000 år, og det virker logisk at de også har vekselvirket med menneskene tidligere i verdenshistorien. I vineanernes underjordiske installation er der en forbudt zone styret at en maskin-intelligens (en smule ligesom i album nr. 1, *Nærkontakt i Jordens indre*), baseret på hjernen fra en sindssyg vineansk videnskabsmand som forsøgte at blive udødelig (ja, lidt meget ligesom i album nr. 5, *Vineas tre sole*, og nr. 17, *Robotterne fra Kifa*). Her kommer Yoko og hendes vineanske venner ind for første gang i århundreder og finder en gammel base hvor der er kunstige drager, og har været nogle menneskeslaver som hjalp videnskabsmanden med forskellige eksperimenter. Nu kører det hele selvfølgelig i ring med robotters hjælp. Plottet er ikke genialt, men der er da nogle få gode, sjove og tankevækkende elementer i det – og så er der en masse andre detaljer om figurenes oplevelser og interaktioner. F.eks. bliver Yokos adoptivdatter Lotus, da de er nede ved vineanerne, præsenteret for en halvintelligent robotversion af en engelfigur fra en af hendes børnebøger. Og så er der jo tegningerne, hvor man endelig igen får Leloups skønne rumskibe og andet udstyr at se – denne del af tegningerne er af ligeså høj kvalitet som altid. Menneskefigurene er lidt svagere tegnet; de har aldrig rigtig været Leloups prioritet. Men efter det skuffende album nr. 24 er jeg rigtig godt tilfreds med nr. 25. Historien er en smule rodet, og minder af plottype meget om album nr. 23 (*Tågernes pagode*), hvor der også er en slags drage med (og ja, der er jo også album nr. 15, *Dragen fra Hong Kong* – så det er et tema der er gentaget mere end én gang). Det lever ikke op til fordums storhed, men for en diehard Yoko Tsuno-fan er det sgu okay!

Tue Sørensen

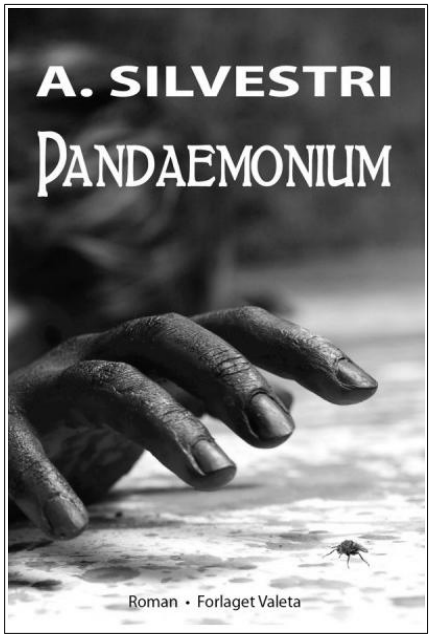
- På grund af en hveps ændrede Larrys liv sig dramatisk

INTERVIEW: A. SILVESTRI

Interview ved Janus Andersen

På FantastiskeForfattere.dk bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrerer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i *Himmelskibet*.

A. Silvestri er i løbet af ganske kort tid gået fra novelleudgivelser i danske fanzines til at have tre bogudgivelser på markedet. Han har tidligere optrådt på Fantastiske Forfattere med *Køtere dør om vinteren*. Den produktive skolelærer/forfatter står denne gang bag en mursten af en bog: 800 sider zombieaction.

Forlaget om *Pandaemonium*

Et sted i København begynder virkeligheden at skride i sømmene. Fluer i græshoppestore sværme torpederer folk og skaber kaos. Ondskaben kommer til verden i en lejlighed på Nørrebro. Presset ud af menneskekød. Mast til ukendelighed under fluesværme genopstår mennesker nu fra de døde.

Den makabre kamp for overlevelse begynder, og den er dømt ulige fra starten af. For hvordan overlever man når flœnsende og hjernedøde zombier pludselig er i overtal i en millionby? En lille gruppe overlevende forskanser sig et sted i Danmark og tager kampen op mod ondskaben. Spørgsmålet er blot, om overlevelse overhovedet er mulig, når zombiehœren glubsk nærmer sig.

Interview

Hvad skal man forvente, når man samler *Pandaemoniums* 800 sider op og giver sig til at læse?

Som læser af Pandaemonium skal man forvente en B-film i bogform, komplet med corny one-liners, hurtig action, personer som noget af vejen er stereotyper og kropsvæsker, der flyver til alle sider. Man bør også forvente en meget grafisk bog, der ikke lægger fingrene imellem, når det kommer til at beskrive, præcis hvad fx et kastespyd gør ved en gennemrådden zombie. Ideen med B-film er så integreret, at den finder vej til selve måde at sætte teksten op på. Eksempelvis forlader en person ikke bare en bil. Man får at vide, hvordan han løsner sikkerhedsselen, åbner døren og sætter foden på asfalten. Men man bør også forvente noget helt andet. Nemlig en god historie, der blander ældgamle religiøse forestillinger fra blandt andet Egypten og Mesopotamien med kristen mytologi. Titlen er ikke tilfældig. Det er en episk tour de force gennem ondskaben og dens rådne tjenere. Og så er der faktisk en mening med zombierne. De er ikke bare hjernedøde ædemaskiner.

Kan du fortælle lidt om bogens tilblivelseshistorie? Den begyndte som flere bøger, men endte som et samlet værk. Hvordan gik det til?

I sommeren 2007 (mener jeg) skrev jeg den første af bøgerne, der dengang bar titlen *Pandoras væske*. Jeg havde egentlig ikke regnet med at skrive videre på den, men responsen fra de mennesker, der læste den, var enorm. De ville have mere. Så jeg tænkte: Hvad fanden … kan jeg skrive en opfølger? Det kunne jeg så, og det blev til hele to af slagsen. Jeg og forlaget (Valeta) snakkede meget frem og tilbage om, hvorvidt vi skulle udgive bogen som en trilogi. Det viste sig dog en smule problematisk, da første del er væsentligt kortere end de to andre. Vi endte med det samlede værk, fordi det signalerer det bombastiske i fortællingen. Det er en stor historie, så det kræver et lige så stort volumen. Jeg tror også, at enhver, der har løftet på et eksemplar, vil have på fornemmelsen, at det ikke er hverdagskost.

Dette er første gang, du får udgivet en roman, hvor du tidligere har skrevet noveller. Hvordan er det at arbejde med den længde lige pludselig?

Det har været en stor oplevelse at arbejde med en så voldsom tekstmængde. Undervejs i redigeringen er der røget flere kapitler, og bogen er blevet reduceret med 10-15%. I forhold til noveller, der selvfølgelig også redigeres, så jeg mig nødsaget til at have et ekstra dokument permanent åbent. I det stod hele historien i punktform, men det viste sig ikke at være det vigtigste. Det gjorde tværtimod personbeskrivelserne. Jeg fangede mig selv i nogle steder at have gjort en af personerne rødhåret, og andre steder var hun blond. Det holder jo ikke. Ligeledes var de i førnævnte beskrivelser også per-

sonernes holdninger og livssyn, så jeg sikrede, at de ikke trådte ud af karakter.

En anden ting, jeg læste rigtig meget op på, var den mytologiske del. Jeg kan godt afsløre, at den egyptiske myte om Solen er ganske væsentlig, og jeg måtte konsultere mere end ét digert værk for at holde tungen lige i munden. Ud over alt det, var der pludselig mange steder, hvor jeg måtte søge hjælp udefra. Jeg har snakket i telefon med alt fra en retsmediciner til en radioamatør. Det nyttede jo ikke noget, at kløjs i sendefrekvenser eller forrådnelsesprocesser.

Efter endt arbejde må jeg nok indrømme, at jeg i fremtiden stadig vil fokusere på novellerne frem for romanen. Dermed ikke sagt, at der ikke kunne falde endnu en roman af i svinget … selv om det sikkert vil være et ret stort sving.

Er *Pandaemonium* den første roman, du har skrevet, eller ligger der tidligere forsøg og simrer i skrivebordsskuffen?

Faktisk har jeg endnu en roman liggende på harddisken. Det er en større sag, men noget mindre end Pandaemonium. Den er meget historisk og kobler en næsten dokumentarisk viden om historiske begivenheder med tidsrejser og magi. Det lyder som noget af en sammenbygning, og det er det egentlig også. Om den nogensinde bliver hevet frem, ved jeg ikke. Ud over den, har jeg et par skitser liggende, men det er alt for tidligt at sige noget om dem.

Zombie-apokalypsen er næsten en genre i sig selv, og i dine noveller blander du gerne genrerne. Har du også gjort det her, eller holder du dig til formen?

Pandaemonium er faktisk meget genretro, og så alligevel ikke. Jeg har ændret stort set alle aspekter af zombie-apokalypsen og krydret den med træk fra blandt andet fuldblods-horror, dannelsesromanen og actionfilmen. Og så er den betydeligt mere humoristisk end f.eks Romeros oprindelige univers. Det ændrer dog ikke ved, at enhver, der læser *Pandaemonium*, vil placere den solidt i zombie-genren, og det er også der, den hører til.

Zombierne bliver ved med at dukke op – i alle mulige forskellige afskygninger. Hvorfor er det lige, at de er så interessante?

Jeg tror at zombier er interessante, fordi det er mennesker, men samtidig monstre. Tag blot en klassisk zombie. En præst, komplet med pibekrave og sort kjortel. Når en læser får præsenteret en sådan zombie, ved de, at den engang har været en levende person, der forestod bryllupper, var til for sine sognebørn og stod for det gode. Kombiner præste-zombien med en grafisk fremstilling af, hvordan en rive har flået halvdelen af maveregionen ud, før den kilede sig selv ind mellem hans ribben, og du har det monstrøse. Det er krydsfeltet mellem det menneskelige, vores viden om hvad der engang var og det modbydelige, der næsten, men også kun næsten, har ødelagt det, vi forstår. Fordi vi ikke kan forbinde de to ting, bliver det så absurd, at vi tiltrækkes af det. Og så en anden ting: Zombier spiller på den måske ældste frygt mennesket har, nemlig at blive spist levende.

Zombierne ses som regel mest i film, men er der nogen litterære zombier, du har haft som inspirationskilder?

Jeg kan ikke undgå at nævne *Kadavermarch* af Dennis Jürgensen. Jeg har læst den bog utallige gange, og den er en massiv grund til, at jeg skrev *Pandaemonium*. Faktisk har jeg næsten ordret snuppet et par sætninger (som en cadeau) fra førnævnte bog og placeret dem i *Pandaemoniums* indre. Se, om I kan finde dem!

Du har været utroligt produktiv det sidste stykke tid. Har du allerede flere udgivelser på arbejdsbordet?

I skrivende stund arbejder jeg på min 'opfølger' til *Køtere dør om vinteren*. Den kommer til at følge samme model, med delvist realistiske noveller og delvist fantastiske af slagsen. Og så har jeg tænkt mig at fortsætte med at medvirke i diverse konkurrencer, selv om jeg nok skruer lidt ned for blusset. Mit arkiv med gamle noveller ser efterhånden også lidt slunkent ud.

Og til slut: 5 zombieværker (film, bøger eller andet), som A. Silvestri vil anbefale?

La Horde: Fransk zombiefilm fra 2009. Den følger en gruppe politifolk, der har taget loven i egne hænder, og nu indleder et overraskelsesangreb på den gruppe pushere, der slog deres kammerat ihjel. Problemet er blot, at zombier kommer med til festen. Den har en fed slutning og formår at forny genren en smule.

Dead Island: Computerspil fra 2011. Ret så nyt, og ret så underholdende. Man kan mest af alt kalde det en klassisk shooter, bare uden skydevåben. Det er sjovt at gå i clinch med de levende døde, og at det hele foregår i et tropisk paradis, er blot den ironiske glasur på kagen.

Pride and Prejudice and Zombies: Bog fra 2009. Forfatteren, Seth Grahame-Smith, har ganske enkelt kombineret Jane Austens gamle roman med zombier og japansk æreskodeks. Selv om jeg ikke var så vild med bogen, står den alligevel som et spændende forsøg på at udfordre genren.

Fido: Canadisk film fra 2006. I denne verden, der er en mærkelig variant over 50ernes USA, er zombie-apokalypsen overstået, og mennesket har vundet. Zombierne er reduceret til tjenende ånder, og det er fascinerende at se, hvor depraverede mennesker egentlig er, når de har hånd- og halsret over andre skabninger.

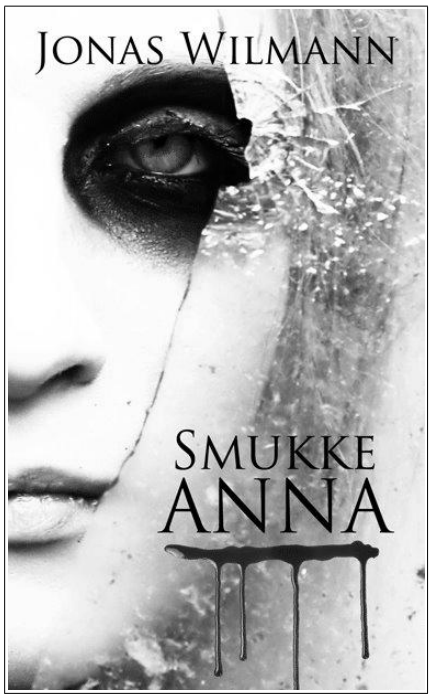
Død Snø: Norsk film fra 2009. Rendyrket underholdning! Der er masser af sne. Og zombierne er ikke bare zombier … de er NAZI-zombier! Need I say more?

INTERVIEW: JONAS WILMANN

Interview ved Janus Andersen

På FantastiskeForfattere.dk bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrerer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i *Himmelskibet*.

Jonas Wilmann debuterede i 2009 med den selvudgivne postapokalyptiske *The End*. Senere udkom han på forlaget Valeta med *Mutage*n, der ligeledes foregik efter verdens undergang – med sit seneste værker er han tilbage som forlægger, men har slået en helt anden tone an.

Forlaget om *Smukke Anna*

Den smukke romapige Anna bor i et nedlagt fabrikskvarter lidt udenfor Prags bymidte.

Hendes skønhed er ikke gået ubemærket hen: I byens underverden er der folk, der har store planer for hende.

Snart bliver hun ledt på en blodig rejse ind i vanviddet – en kamp for genoprejsning for hendes folk, og en færd hvor hun krydser skæbner med de for længst afdøde.

Horrorroman til voksne fra forfatteren bag Mutagen.

Interview

Kan du starte med at præsentere *Smukke Anna*? Hvilken oplevelse skal man forvente, hvis man samler den op?

Man skal forvente sig noget nyt. Noget, det i virkeligheden ikke er særlig nemt at forberede sig på, fordi sammenligningsgrundlaget ikke er ret stort. Men hvis man bereder sig på noget, der er mørkt og brutalt, og samtidig let og luftigt, og så ellers læser med et åbent sind – selv når det bliver rigtig mærkeligt – så skal det nok gå alt sammen.

Bogen foregår i Prag. Stammer ideen derfra, og hvor meget research gik der forud for romanen?

Jeg har et tidligere uudgivet værk, hvor en delegation danske politikere besøger et tjekkisk bordel. I den forbindelse snublede jeg over en case, der omhandlede halvtreds familier, der boede i det forladte fabrikskvarter, Cihelna, og tænkte så ikke videre over det. Et års tid efter var jeg i Prag, og der fik jeg en masse indtryk ved at kigge på folk i gaderne osv. og var også en tur på det famøse Torturmuseum ved Karls Broen. Alt blev skrevet ned i en lille notesbog, og en historie om en smuk gadetøs i et brutalt miljø begyndte at skrive sig selv. Den blev dog skrinlagt i et halvt års tid, fordi den på daværende tidspunkt var ren socialrealisme og manglede den rette horror-vinkel. Denne kom så til mig en dag, da jeg var på vej over til banken på min cykel. Jeg fik pludselig et billede i hovedet af en smuk, ung pige med en bloddrivende ragekniv (spørg mig ikke hvorfor) og vidste i det sekund, hvad det var for en historie, jeg ville skrive. Notesbogen fra Prag blev gravet frem, og så kørte det ellers. Ud over det, var der godt en måneds research omkring gypsy legends, hinduistiske guder osv., da jeg skulle stykke bogens mere surrealistiske sekvenser sammen.

***Smukke Anna* virker lidt som en ny retning for dig i forhold til *The End* og *Mutagen*, både med sproget og historien – er det tilfældet?**

Hmm … Jeg skrev den faktisk lige efter *Mutagen*, og det var ikke noget bevidst valg at ændre retning. Men jeg har det sådan, at min skrivestil tilpasser sig den stemning, jeg slår an på bogens første sider. Man sporer sig ind på et eller andet, der bliver selvforstærkende, jo mere man skriver, og pludselig er man bare i dét mindset. Anna er selvfølgelig meget anderledes end *Mutagen*, som var et mere lige-ud-ad-landevejen-adrenalinsus, men jeg skriver egentlig meget forskelligt og har en ny tilgang til hvert projekt, jeg nærmer mig. Nogle kan måske have sat mig i bås som hr. postapokalypse, men det er også noget med, hvor hurtigt man kan få sine ting udgivet – det tager simpelthen tid og et par udgivelser at markere alle de forskellige personer, man er som forfatter.

Dine tidligere romaner har været mere splattede og visuelle, hvor *Smukke Anna* mere slår på atmosfæren og historien. Har du haft nogle særlige inspirationskilder til denne bog?

Jeg kan ikke tænke på en specifik bog eller film, der direkte har inspireret mig, da historien er opstået ud fra personlige iagttagelser, artikler etc., men jeg har efterfølgende tænkt over, at

den ligger meget godt på linje med den franske horror, der både er voldsom, og hvor kvinderne ikke kun er i offerrollerne, men også kan agere bødler og virkelig have bukserne på.

Jeg er vild med martyrer (mine sidste tre manuskripter har haft forpinte kvinder i hovedrollen … skønt den ene var en drage), så derved kunne man nævne f.eks. den franske film *Martyrs*, *Twin Peaks* med den smukke Laura Palmer, der bliver misbrugt af alt og alle, eller søde, promiskuøse Lucy fra *Dracula*. Og så har jeg læst meget Frank Miller som yngre, hvor kvinderne både bliver udnyttet og efterfølgende sparker røv – det har alt sammen lagret sig et eller andet sted. Men ud over det, har der ikke været specifikke inspirationskilder.

Med *Smukke Anna* er du tilbage som din egen forlægger med forlaget KAOS. Er det et rent Wilmann-forlag, eller pønser du også på at udgive andre forfattere?

Jeg vil kun udgive mine egne ting. Det er i hvert fald planen, som det ser ud nu.

Hvad er det, der er så tiltalende ved at være sin egen udgiver? Hvilke fordele giver det?

Hvis man er en relativt ukendt forfatter i en snæver genre, og ellers har mod på at kaste sig ud i det, synes jeg, der er god fornuft i at gøre det selv. Små forlag kæmper på samme måde som små forfattere med at slå deres navn fast og har sjældent nogen kæmpe rækkevidde. Så hvis det umiddelbare, realistiske mål er at sælge f.eks. 200 bøger (hvilket desværre er meget normalt med små udgivelser), så siger min logik mig, at man lige så godt kan gøre det selv – for så får man en større fortjeneste. Hvis man som forfatter i mit sted skulle drage fordel af at være på et forlag, ville det kræve, at den ret store bid af omsætningen, der ryger, manifesterede sig i en større spredning, dvs. repræsentation i boghandlere, bred markedsføring etc.

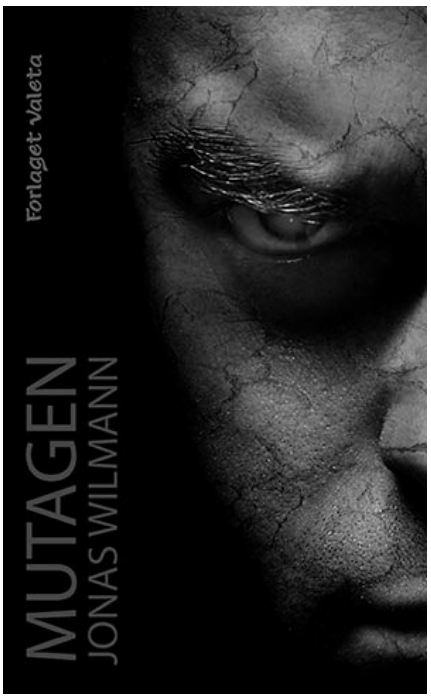
Udover disse tørre, økonomiske betragtninger, er det selvfølgelig også super fedt, at man helt selv kan bestemme, hvad man vil udgive, hvem der skal være betalæser, hvordan forsiden skal se ud etc., etc. Det er i hvert fald det helt rigtige til mit gemyt.

Der sker meget med dansk horror lige i tiden. Føler du dig selv som en del af litterær strømning?

Ja, helt afgjort. Og det er ikke bare noget, jeg føler, det er noget, jeg kan se, hvor end jeg kigger hen. Der er uhørt mange upcoming horrorforfattere p.t., det er interviewsene på denne side, og ikke mindst stiftelsen af Dansk Horror Selskab jo bevis på. Der er en stor spredning i, hvad feltet skriver, men generelt ses der mere og mere, der henvender sig til et voksent publikum, og det er jeg meget glad for.

Hvilken retning ser du gerne, at dansk horror bevæger sig i?

Jeg håber, at horror bliver mindre bevidst om sig selv som glimt-i-øjet genrelitteratur og i stedet fokuserer på at være litteratur, punktum. Selvom det måske lyder lidt voldsomt, synes jeg rent faktisk, horror har brug for at tage sig selv mere seriøst. Vi har nærmest haft to årtier, hvor det eneste, der har fået plads i boghandlere såvel som i medier, har været børne/unge horror, og det har pisset mig umådeligt af.

Og som en forlængelse heraf kun jeg godt tænke mig, at horror var mere farlig. Den skal bryde grænser og chokere, for ellers er der jo ikke noget horribelt ved den. Den skal være perfid, ubehagelig, kvalmefrembringende og få det til at løbe koldt ned ad nakken på én. Den skal turde vise, at morderen ikke bare er et uhyre, en skurk, der skal fanges til sidst af "de gode", men at han er et helt almindeligt menneske, og du skal få lov at være hans øjne, når han hakker og flår.

Og så skal horror være Original! Vi skal have nye ideer i stedet for at dykke ned i smeltegryden af fortærskede klicheer, hver gang vi vil sige "bøh!" Det er derfor, det er fedt, når f.eks. Teddy Vork sidder ovre ved Vesterhavet (tror jeg nok) og blander oldnordiske sagn med det gysende, eller når Nikolaj Højberg skriver geologi-horror. Vi vil have originalitet, for fanden!

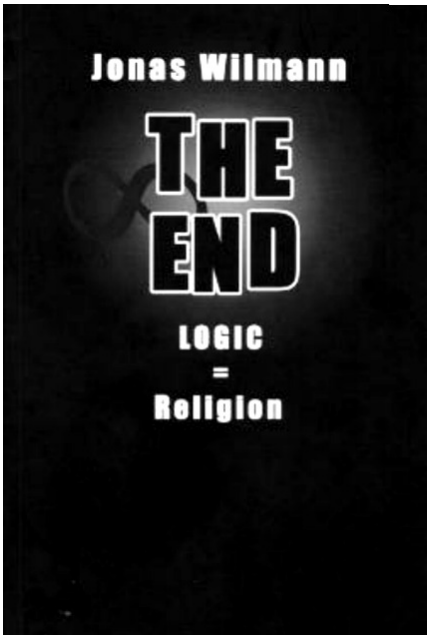
Hvad byder fremtiden så på? Arbejder du allerede på en ny udgivelse?

Jeg har en novellesamling, der hedder "Frygt-filerne", som er mere eller mindre færdig, og jeg satser på at slippe den løs engang til foråret. Der er vi igen ovre i en helt anden boldgade. Det er otte horror-noveller om nutidige menneskeskæbner, der vikles ind i skrækscenarier, der egentlig mere hører gotikken til. Moderne gotik kunne man måske kalde det, med det twist, at det er sindssygt eksplicit materiale. Jeg har brudt mine egne grænser op til flere gange under skrivningen, og der er enkelte af novellerne, jeg nok ville have svært ved at læse højt uden at rødme eller stivne i frygt for fly-

vende, mugne genstande. Der er til gengæld én af novellerne, der er så uhyggelig, at jeg følte mig svimmel, da jeg vendte tilbage for at redigere den – den kunne jeg godt tænke mig at turnere lidt rundt med. Det kunne være fedt at få én til at besvime!

Og som afslutning: 5 gode bøger, man burde læse lige nu ifølge Jonas Wilmann?

Jeg har været meget til horror-klassikere de sidste par år, og vil på det strengeste anbefale, at man f.eks. får læst Richard Mathesons *I am legend*, hvis man skulle have misset den – jeg fik fat på den, efter at flere havde gjort mig opmærksom på, at min forrige bog "Mutagen" gik den lidt i bedene, og det er helt rigtigt, Matheson har bare skrevet sin bog i 1956, han er genial!

William Peter Blattys *The exorcist* er også en fremragende bog, som man SKAL læse, også selvom man har set filmen halvtreds gange – og så er der Clive Barkers noveller "Books of blood", som nærmest er blevet en bibel for min generation, det er simpelthen noget af det mest opfindsomme og grænseflyttende horror, der er set.

Af nyere stof, og hvis vi lige kigger til mine danske kollegaer, vil jeg anbefale Teddy Vorks *Diget*, som var en meget anderledes horror-oplevelse. Der var mange mærkelige fraser i den, der hang fast i hovedet bagefter. Nogle gange når jeg har været lidt kvæstet, har jeg taget mig selv i at gå og mumle, at "Gammen har drukket halvt mit hjerteblod".

Nikolaj Højberg er også et interessant bekendtskab, fordi han styrer fuldstændig uden om alle genreklicheerne, og er helt sin egen. Der var klart nogle pletskud i hans novellesamling *Lejlighed 42*.

Niels Klim-prisen

I 2012 bliver Niels Klim-prisen første gang uddelt til den bedste kortere science fiction fra året før.

Kortere betyder i denne sammenhæng "mindre end 40.000 ord". Der bliver 3 kategorier. Du kan læse mere om reglerne osv. her:

http://www.ommadawn.dk/sfpris2011/

Foreslået læsning: alle kortere tekster, der opfylder ovenstående krav, er interessante at læse i denne sammenhæng. Der fremstilles løbende en liste over disse.

Nomineringer vil finde sted 15. november - 15. februar.

Afstemning vil finde sted i marts.

Den praktiske del af nominering og afstemning foreståes af Knud Larn, Joen Juel Jensen og Lise Andreasen. Michael Pilgaard tager sig af den del af præmien, der indebærer at de vindende tekster bliver oversat til engelsk (hvis de ikke allerede eksisterer på dette sprog). Manfred Christiansen hjælper med at designe den fysiske præmie.

ODYSSEUS REJSER HJEM

Af Jesper Rugård Jensen

Jesper Rugård Jensen er fast bidragyder til Himmelskibet af anmeldelser og har også fået et antal noveller udgivet her og i diverse antologier og magasiner. Her er hans noget opdaterede fortolkning af myten om Odysseus.

Illustration: Manfred Christiansen

Odysseus rejser hjem
Del 1 – Solgudens Ø

Dette er den sande og uforfalskede historie om Odysseus' hjemrejse efter den ti timer lange krig mod svensken i Landskrona. Den historie, der aldrig før, måske lige bortset fra et par gange på bodegaen i Løjt, er blevet fortalt.

Alle kender beretningen om Odysseus og Kyklopen på Holmen og den om hans møde med Kirke på svinefarmen i Sorø. Men historien om, hvordan han kom hjem, er langt mere vedkommende, lærerig og fremfor alt, uden krav om royalties.

Og alle ved, at det var Odysseus, der efter ti timers forgæves stormløb mod de knæhøje mure langs havnepromenaden, foreslog, at de indtog Landskrona, ikke ved vold, men med list. Og at det var ham, der malede striberne på den landskronianske zebra, inden den blevet leveret til de naive indbyggere af pakkepostens ekstraomdeling med Odysseus og hans tro følgesvende indeni.

Efter afbrændingen af Landskronas centrum, forstæder og Svenssons Havnebar, skiltes de sejrrige amargensere og københavnere på stranden og drog hjemad. Landskrona flammede munternt, og alle var enige om at det var en god dags arbejde, og at de havde fortjent det, svenskerne. De skulle aldrig have voldført/stjålet/lokket/taget imod den vidunderlige Helena, da hun gik i land fra færgen med sine tre kartoner Prince Light Mentol, købt på lånte boardingkort.

Agamemnon Jansens, Storkongen af Dragør, sejlede med sit følge tilbage til Dragør Nye Lystbådhavn. Han medbragte Kassandra, som sit eneste bytte efter de udmattende ti timer i det svenske. Da de nåede Dragør, fortøjede Agamemnon selv folkebåden og hjalp Kassandra op på anløbsbroen. Her ventede Klytaimestre sammen med sin elsker Ole Person – havnemesteren, og de skubbede uden tøven Agamemnon og Kassandra i det stadig forårskolde vand i havnen.

Helena Hansen neé Jørgensen fulgtes uvilligt og tøvende tilbage til Køge med sin mand, Menelaos Hansen, og i bunden af Køge bugt løb Menelaos jollen så langt op på stranden, at den aldrig ville kunne stå til søs igen. Han svor samtidig, at han aldrig ville drage ud på togt igen. Og da Helena forsvandt få år efter, gjorde han intet for at finde hende. Han var sjældent glad derefter, men gik ofte ned til strandbredden og båden; lod hånden glide hen over det vejrbidte træ og mærkede, hvordan rælingen blev slebet ned i takt årenes gang.

Man fandt ham til sidst derude, alene, død og lige så vejrbidt som sin båd. Helena blev sidst set bag disken i grillbaren på Køgevej, der kun solgte med-hjem grillkyllinger. Hun var stadig lige skøn, selvom alderen havde sat et par kroge i hendes øjenkanter. De andre tog den sidste færge fra Helsingborg, da den havde tilbud på Pripps stærkøl lige netop den dag. Og måtte derfor med toget til Helsingborg, der stoppede over i Lund.

Odysseus, der havde fundet på den afgørende list, der bragte de tapre marodører inden for bymurene, drog hjem alene med sine tapre mænd, og det først da alle resten var stukket til søs. Han slentrede som den sidste dansker gennem de endnu rygende ruiner i Landskronas gader, blandt aske og smuldrende sten til Silvan på Sörgatan uden for byen og måtte der betale regningerne for papkasserne og malingen, de havde bygget den landskronianske zebra med.

Inden han gav sine folk ordre om at føre jollen ud i det smalle, vindsuste Øresund, besøgte han det trebenede vandtårn og tog elevatoren op til toppen. Her stod han så i lidt over et kvarter og betragtede danskerkysten, og han sagde senere til sin styrmand, at han tænkte, at det skulle være sidste gang, han så Sjælland så klart.

Fra vandtårnet ofrede Odysseus et bundt af de røvede cikli-

der fra Landskronas akvarieklub til Neptun, men denne tog ikke imod ofret, og røgen fra de stegte fisk steg ukonsumeret til vejrs fra engangsgrillen. Dette uheldige varsel fik ham først til at overveje at blive i Sverige, og dernæst til at spise de nu næsten forkullede ciklider med svensk sennep til. Men hjemveen var for stærk og drev ham afsted, så samme eftermiddag stødte han til Peter og Mik ved anløbsbroen ved de gamle, gule fiskehuse, hvor Odysseus havde haft sin lejr i de samfulde ti timer belejringen havde varet.

Både Peter og Mik så overraskede op fra deres ål og snaps fra Konsum, da Odysseus kom løbende ud af træbroen, men de tørrede sig begge roligt om munden, mens han lagde fra.

Det eneste de spurgte om, var om de kunne pilke på vejen, og da han svarede dem nej, var tavsheden som en væg imellem dem. Odysseus gav rorpinden til Mik og satte sig ned på glasfibersædet og trak den gamle diesel motor i gang.

Da de endelig stak ud af havneløbet, var den sidste ild i byen kun gløder, og de vilde hunde var kommet tilbage. Odysseus så sig tilbage, mens kastrupjollen stævnede ud, og hev ned i det viltre skæg.

"Det er sjældent, at der bliver ruget noget stort ud af et sværdæg." Så trak han på skuldrene, tog rorpinden fra Pouls hænder og brummede dystert i takt med dieselmotoren.

De havde sejlet næsten tre timer da Drogden fyr begyndte sin aftenvagt, og den første stråle fra fyret blændede dem i en sådan grad, at de tabte orienteringen. Alle deres kort var blevet våde under det sidste desperate angreb på Landskrona, og Odysseus stod nu op, stadig tavs, og styrede med øjnene stift rettet mod det blinkende grønne og røde lys. Peter, der havde klargjort nedenfor, og stuvet byttet væk i bunden af båden, kom op og stod og så på det blændende, dragende farvesignal med en dåseøl i hånden.

"Det slipper vi ikke godt om," sagde han tørt, "der er bedre mænd end os, der er tørnet ind for sidste gang mod Drogden. Og vi, der har hele bænken fuld af honningbrød og surstrømming."

Det var Mik, der hørte de første toner fra sirenerne, mens han sad i stævnen og spiste af sin del af byttet. Han løb bagud i båden og kastede sig mod rælingen, og det var kun i sidste øjeblik, at Peter fik ham holdt fast.

Odysseus tog hurtigt den twist, der lå på motorkassen og proppede i ørerne på Mik. Derefter gav han et stykke til Peter, der roligt spyttede på det og stoppede det i begge ører. Med et enkelt blik mod sirenerne, der sad på betonblokkene neden for Drogden fyr med vandet skyllende ind over sig, puttede Odysseus også det lydtætte motorrensningsstof i sine egne ører.

Der var der ikke en lyd at høre mellem dem, mens motoren dunkende sendte dem mod Danmark og strømmen tvang dem tilbage ind mod fyret. Det er en velkendt sag, at der kun er få, der har passeret Drogden fyr uden at blive offer for de tyske sirener, der slanger sig på stenene nedenfor, mens de synger Marlene Dietrichs udødelige sange og enkelte andre danske hits, og dermed lokker uforsigtige søfolk nærmere. Og med skibet helt henne ved fyret, så er der kun en ulige en kamp mod malstrømme og klippeknolde tilbage, før sirenernes unaturlige lyster belønnes.

Det var i sidste øjeblik, Odysseus stoppede sine egne og sine mænds ører, men tiltrækningskraften fra "Vor der Kaserne, Vor dem großen Tor…" havde trukket dem så langt ud af kurs, at det kun var da Odysseus indstillede totakteren på elleve, at de undgik at blive suget ned på Øresunds sandede bund på det dybeste sted i sejlrenden.

Tonerne fra sirenerne var kun næsten lige falmet bort, da Mik så Saltholms enge dukke op ud af tågen. Forskrækkelsen fik ham til at skrige op, og da Peter uforstående fjernede twisten fra sine ører for at lytte, fik den stadig dragende sang ham til at kaste sig i vandet uden et ord til afsked og til at svømme med faste tag ind i disen mod den dræbende melodi.

De to andre ventede til de var klar af fyret og tog så øreproppperne ud. "Det var ikke længe, han gad sejle med os," mente Mik.

"Nej, der er åbenbart andet, der trækker mere," sagde Odysseus. "En enkelt sang fra en halvfisk, og så er det farvel."

Så snakkede de ikke mere om det, men rettede øjnene nordpå, op langs sundet. Odysseus tændte en cigaret, og gløden lyste snart op ensomt i den råsorte nat.

"Det ville ikke være så ringe, at lanternerne var tændte," sagde han henkastet. Mik så op på motorlanternen. Han nikkede samstemmende

"Nej, det ville ikke gøre noget. Specielt ikke, når man tænker på, hvor mange containerskibe der sejler rundt her hver dag. Og nogen gange om natten med."

De så begge på den mørke lanterne.

Odysseus nikkede. "Det kan være dødfarligt. Bedst, at vi tændte dem. Så du ikke bliver bekymret."

Mik kradsede sig i nakken og lænede sig tilbage mod rælingen. "Ingen skal kalde os krystere, bare fordi vi tænder for en lampe. Det er jo ikke, fordi vi er mørkerædde. Specielt, hvis du ikke kan se at styre uden lys."

Han gjorde ingen anslag til at rejse sig.

Odysseus pegede ud i mørket, der nu lå tættere over dem. Kun bålene i Landskrona lyste stadig op. Danmarkssiden var helt formørket. Aftentågen lå der og ventede på den utålmodige sejler, der uden tiltro til kort og kompas navigerede efter mavefornemmelsen og en enkelt øl og bitter.

"Og selv en satan som den der, skal ikke få det til at se ud, som om vi er skræmte, når vi tænder lygten i toppen." Han pegede mod noget mørkt og tungt,

der rejste sig forude. Mik så fremad og hans øjne spærrede sig op og reflekterede bålene i land, som store gule cirkler i hans enorme pupiller.

"De har ikke set os. De har kurs lige mod os. Tænd for fanden lanternen."

Odysseus tyggede lidt på det, og sagde så, "Jeg tror sgu, du har ret. Sådan en svinemikkel."

Mik faldt over sine egne ben i sin forivrelse for at nå kontakten til lanternerne, der straks lyste op i deres lovbefalede grønt, rødt og hvidt. Sekundet efter de var blevet tændt, hylede det fra coasteren, der kom imod dem. Mik var kridhvid af bleghed, men Odysseus spyttede ud over rælingen "Jeg tror saft suseme, at du er så bleg af rædsel, at de må tro, vi fører to hvide toplanterner. Helt ureglementeret Kan du falde ned, din slubbert."

Mik vendte sig fremad, og hvad han end ville have sagt, druknede i larmen fra det frembrusende skib. Odysseus så lige ud, og først da den rustne stævn fra coasteren begyndte at skære sig gennem deres kastrupjolle, slap han styrepinden og lod sig falde til siden. Det sidste han så, var Mik, der stivnet stod og baskede med hænderne foran den knivskarpe stævn.

Et slag mod hovedet fik hans bevidsthed til at forsvinde i et mørke, der var lige så sort, som den bund han var på vej imod.

Odysseus drømte, at han var faldet helt til bunden, og mens stimer af torsk og hornfisk svømmede omkring ham, så han en søkvinde bølge mod sig. Han åbnede munden og hilste, men der kom kun bobler ud, og han lukkede munden igen. Der var ingen grund til at sige noget, hvis man alligevel ikke bliver hørt. Odysseus tumlede langsomt rundt om sig selv i vandet og drømte videre. Søkvinden skubbede ham blidt opad mod lyset, der blev brudt mod vandoverfladen. Der var en sol deroppe et sted; Natten var blevet overhalet af lyset. Han endte på en strand, og det blev pludseligt mørkt igen.

Odysseus følte søkvinden kysse sig, først på læberne, så over hele hovedet. Han løftede hovedet op mod kysset og åbnede øjnene. Koen, der stod over ham, muede og lod sin meget lange tunge slikke en ekstra gang over saltet på Odysseus' ansigt.

Hans banden fik den til forskrækket at træde tilbage, men den så på ham med sine brune sørgmodige øjne, med tungen hængende ude parat, som om den overvejede, om han virkelig mente sit nej.

"Der er kys, og så er der kys," sagde han og rystede hovedet, så dråberne sprøjtede af skægget. "Her må vi vist være uenige om fortsættelsen på den historie."

Koen muede sørgmodigt og gik sort og hvid-plettet lidt bort fra ham og græssede i tangen, mens den en gang i mellem skævede hen mod ham for at se om han havde skiftet mening.

Han rejste sig op og tog bestik af situationen. Solen stod i øst og brændte ned over træerne og markerne derovre på fastlandet. Det var morgen. En myg kom forbi og satte sig på hans nøgne ryg, så en til og en til.

"Satans til tid, I er ude på."

Han begyndte at gå ind i landet, men stoppede så og tømte sin ene støvle. Vandet løb ud i en lang grøn strøm ned over stenene og mod vandet, og koen kom straks over og gav sig til at slikke på det rindende vand.

Odysseus genkendte først ikke øen. Den var lav. Han kunne se næsten fra den ene ende til den anden, og den var fuld af græs. Der stod et par enkelte træer og klumpede sig sammen her og der, mest som forklædte buske med det noget trætte udseende træer får, når vandet er for salt.

Lidt længere væk var der flere køer. Der var rigtig mange køer. Han tyggede lidt på sit stadig våde skæg og hørte en skvulpen bag sig. Han vendte sig om, og der i strandkanten rullede Mik roligt frem og tilbage. Om han var død, var ikke til at sige, men koen fra før havde opdaget ham, og var nu på vej i rask trav. Odysseus slog den på flanken og skæmtede: "Væk med dig, dit utro bæst. Her er blevet kysset nok, nu skal der bankes." Han trak Mik helt op på strandbredden og slog vandet ud af ham. I lang tid troede han, at det ingen nytte var til, men så sprutte og hostede Mik og kastede saltvand ud over Odysseus.

"Der drak du nok lidt rigeligt. Det er ikke at anbefale, der skal jo være til os andre. Hvor skal vi ellers sejle?" Mik trak læberne tilbage og blottede tænderne, og Odysseus blev enig med selv om at det i det mindste lignede et smil. Han satte Mik halvt op og bankede ham i ryggen, så saltvand og snot stod ud af åbningerne i hans ansigt.

Mik virrede med hovedet og rejste sig vaklende op. Det var bedre end at blive siddende og udholde Odysseus' trøst.

De to mænd stod side ved side, kammerater. Et fasttømret sammenhold, der havde holdt siden morgenmaden og den flaske Gammel Dansk de skålede i før togtet. Odysseus mærkede vennens tiltro til, at han nok skulle redde dem ud af deres prækære situation, at de var et ubrydeligt, fast sammentømret hold, der fælles skulle læse opgaven med at komme væk fra øen og redde livet.

"Måske skal vi dele os og udforske øen hver for sig? Alene, altså." Mik stillede forslaget tøvende og skævede til koen, der stadig stod og betragtede de to saltindhyllede mænd.

"Øh, tjo. Det var jeg lige ved at foreslå. Og jeg tænkte, at du kunne gå mod øst, så drager jeg vestpå. Pas på hvad du gør. Jeg tror, vi måske er landet på Saltholm."

Farven løb væk fra Miks ansigt. Den røde farve nærmest fordampede og efterlod et blegt stirrende fjæs.

"Hyperions private paradis?"

Odysseus nikkede og følte sig mere oven på. Han tjattede venligt til Mik, der skævede østpå.

"Solgudens ø?"

"Jeps, lige præcis. Man kan se det på køerne."

"Hvor det er ulovligt at være?"

“Hvis vi bare holder lav profil, så sker der ikke noget. Vi skal bare ikke sole os i vores berømmelse.” Odysseus så forventningsfuldt på Mik. “Der gik ikke noget lys op for dig, der? Du brænder ikke for at gå sol … o. Eller er stjerneglad for situationen? Jeg mener, det er jo nærmest himmelsk her.” Odysseus gryntede af grin. Mik stod og stirrede tavst på koen og begyndte så langsomt at gå over mod den store klynge buske, der stod lidt inde i landet. Koen, der havde fulgt deres samtale på afstand, sjoskede efter ham.

Odysseus rankede ryggen og fortsatte klukkende vestpå langs stranden. Han fandt intet undtagen en stor kæp, der var drevet i land. Han samlede kæppen op af mangel på et bedre våben. Da han vendte sig om, så han en tyk røgsøjle, der krøb østpå hen over øen og mod vandet, hvor den spredtes ud over bølgerne og opløstes.

Han satte i løb og fandt Mik stående ved et stort bål dannet af tørre buske. Over bålet var der på en klodset stillads sat skroget fra en ko. Odysseus lod, som om han ikke kunne genkende den. Mik så op på ham, og rakte stolt en stump flint frem.

“Jeg fik ild i det uden min lighter. Man er vel lidt en hero. Og jeg fik selv det meste af skindet af på benene. Jeg har ikke gjort noget ved dens indvolde. Det var for ulækkert, synes jeg, men vi kan vel spise det andet først.”

Odysseus styrtede forbi ham og spredte bålet ud over det hele med kraftige spark. Koen væltede ned og lignede en hund, der havde lagt sig på ryggen forventningsfuld efter at blive kløet på maven, med de nøgne, afskindede ben strittende lige op i luften.

En svag rystelse løb hen over øen, et ganske kort øjeblik følte Odysseus det, som om hans ben ikke stod fast på jorden, men snarere var placeret i boghvedegrød, som han hadede.

Det blev synligt mørkere.

“Hvad er det du har gang i? Din ulyksagelige ulykkesmager.”

“Muh-barbecue, hornene afslører det, synes du ikke?. Har du tænkt over, at vi ikke har spist siden morgenkomposten ved broen. En mand må spise, som du altid siger. Og med en lille en til sidebenet.” Mik så på den ulmende ko.

“Jeg tror ikke den er færdig. Den lugter stadigvæk af brændt pelsdyr. Tror du, jeg skulle have plukket den helt?”

Odysseus rynkede brynene, den sprøde lugt af grillet ko spillede ham om næsen. “Vi må væk herfra, inden Hyperion opdager, at vi har flamberet et af hans yndlingsdyr.”

Odysseus begyndte at gå, men Mik stod stille.

“En kæleko? Ikke en gang guderne kan være dumme nok til at holde køer som kæledyr.”

En endnu større rystelse end den første løb hele vejen under øen og fik den til at flapre som et tæppe, der bliver strakt ud med et ryk. Mik tabte balancen og faldt ned oven i et par af de spredte gløder, og koen rullede om på siden, som skulle den have en halv time mere på øjet. Odysseus hev sin faldne kompatriot op og trak af sted med ham.

“Han har ikke opdaget præcist, hvad der er sket endnu. Lad os komme væk herfra.” De løb i fuld fart over øen, mod vestky-

sten og den lille havn, solens præster ankom til ved de rituelle solfester hen omkring midsommer. Undervejs rystedes jorden regelmæssigt, og langt borte kunne de høre en tordenlignende rumlen. Solen flimrede, gik ud og lyste op igen. Det så ud til, at en kopi af den løsnedes og faldt med høj hastighed ned mod vandet.

De nåede den åbne havn, egentlig ikke andet end en spinkel anløbsbro med en enkelt jolle fortøjret for enden, i samme øjeblik lyskuglen ramte vandet og endnu en rystelse bankede jorden op og ned. En kæmpebølge skyllede ind over dem. Odysseus spyttede spruttende saltvandet ud og rejste sig op. Mik lå stadig ned og hostede. Bro og båd var væk. Noget mørkt og stort rørte sig ude i det åbne vand. Odysseus satte sig på hug ved siden af Mik.

"Vi må være stille og ikke gøre opmærksomme på os selv. Ikke sige hans navn."

Mik rullede om på ryggen og hostede svagt. "Hvis?"

Odysseus så ud mod vandet: "Hans, i hvis stråler, vi ikke er værdige til at hvile blot et øjeblik."

"Hvem? Hyperions? Hvis det er ham, kan du så ikke bare sige det ligeud."

Odysseus tyssede, men for sent. Den mørke plet ude i vandet rejste sig op over dem i en søjle. Vandet fossede ned, og Odysseus kunne kun se en sort klump og i den noget brændende rødt, der måtte være gudens øjne.

"Han hørte dig, ti nu stille, din ulykkesfugl, og rør ikke ved vandet." Mik så fortørnet ud og skulle til at sige noget, men blev afbrudt sit eget hosteanfald. Det gik over i en svag rallen, og han trak vejret dybt ind.

"Det er sgu da ikke min skyld!" Hans stemme blev højere og mere fortørnet. "Det er da dig, der har alle de smarte ideer. Du tænkte da også på at æde kræet. Jeg kunne se det på dig, og du plejer i øvrigt også at prale med, at du ikke er bange for noget. Jeg ved ikke hvorfor, jeg skal ha' skylden." Det sidste blev fremført med høj og klynkende stemme, der fik Odysseus' fyldninger at sitre. Mik åbnede munden for at fortsætte, men faldt så forover, fældet af Odyssus kæp.

"Klynkeri og kæppe er en farlig blanding."

Odysseus skulle til at slå en gang til, men nu tårnede Guden sig helt op over dem, og i det brusende vandfald, der strålede blåt og sort med glimtende dråber i kanterne, der spredte sollyset fra den anden sol, kunne Odysseus skimte en skikkelse. Langt hår, bred kæbe og funklende øjne, der endte i sorte huller.

"Hvem har taget et af solgudens hellige køer?" Hyperion slog sit scepter ned i vandet, og rystelserne tippede Saltholm, så Odysseus et øjeblik var ved at miste balancen og Mik rutschede et stykke ud mod det salte hav og vandsøjlen.

"HVEM?" råbet var så højt, at det fik Odysseus' ører til at smerte. og ekkoet af det vendte tilbage et stykke efter og fik det knæhøje græs til at lægge sig fladt ned, som var det blevet trampet på at en hær af latte-drikkende heloter.

"Øhm." Der blev helt stille. Odysseus rømmede sig igen. "Øhm. Det var … ikke os." Han nikkede til sig selv. "Det var helt sikkert ikke os. Ser du, vi kom forbi din ø og skulle bare lige til at smutte igen, efter at vi havde varmet os ved et meget lille bål. Da der kom en ko forbi og lagde sig i bålet og begyndte at brænde. Vi smed den selvfølgelig ud igen. Men der var det … for … sent."

Odysseus fulgte den faldende ko med øjnene, mens de sidste ord i sætningen snublede sig vej hen over hans læber. Koen faldt lige foran ham på stranden med et vældigt vump.

"Og hullet i halsen?" Stemmen var nu meget lav, og af en eller anden grund fik den det til at løbe koldt ned ad ryggen på Odysseus. "Og det manglende skind?"

"Den havde måske et uheld med en sten, før den kom hen til os." Han stemme blev mere opstemt. "Måske var den ked af det, og ville begå selvmord. Der er mange køer, der er melankolsk anlagt. Måske skulle du have spillet noget Mozart for den. Det skulle få dem til at give mere mælk, og sådan generelt komme i bedre humør."

Han holdt en pause, mens han overvejede det sidste. "Eller noget Marlene Dietrich. Det får en til at glemme sine bekymringer, har jeg set."

Hyperions stemme var igen oppe i det høje leje, og Odysseus holdt sig for ørene. "Mine køer skal ikke give mælk. De er gudernes ejendom. Mine! Og straffen for at forbryde sig mod dem, er frygtelig."

Han holdt en pause, og Odysseus, der skubbede til Mik med den ene fod, nåede at indskyde: "Åh, nej ikke endnu en bøde. Penelope hader, når jeg kommer hjem med bøder."

Hyperion gjorde et kast med armen, så det salte vand oversprøjtede dem.

"Ingen bøder. Straffen for at stjæle fra solguden er aldrig at skulle se sit hjem igen."

Mik begyndte at græde, højt og hulkende.

"Elsebeth, min Elsebeth. Jeg har ikke set dig siden vi tog afsked i går morges. Og jeg lovede dig at komme hjem med bytte. Kurv og glas. Og du vidste ikke, hvad nogen af tingene var. På svensk, det lo vi af. Og børnene."

Odysseus så på ham.

"I har jo ingen."

"Nej, men det kunne vi jo få. Ingen skal sige, at vi ikke prøvede. Eller, det gjorde vi ikke så meget på det sidste, men alligevel."

"Måske kunne I mødes i København City? I en af parkerne, måske?"

"Men det er ikke Amager Strandpark. Jeg savner min have og mit hus. Nåde, nåde."

Guden bøjede sig ned mod dem, og hans ånde sved deres små hår af på armene og fik deres øjenbryn til at krølle sammen. Odysseus' skæg flammede op og forsvandt. Lugten af brændt hår fik deres øjne til at

løbe i vand.

"Måske kan du komme på feriebesøg en enkelt gang." Stemmen gungrede hen over Saltholm og de efterladte køer stak i en hylekoncert, der mindede Odysseus om sidste års sangkonkurrence til havnefesten. Guden vendte sig rundt, og skulle med ophøjede skridt til at bevæge sig væk. Ikke et ord til de to dødelige, der stod stille i hans skygge.

"Og får vi vores stegte ko med så?" Miks stemme var spinkel men fast. Han pegede på den nu gennemstegte ko, der lå foran dem. Odyssus spekulerede på om det mon var solguden der havde givet den den sidste grillning eller om den bare var fortsat med at stege i sit eget fedt, efter at han havde sparket den ud af ilden.

Hyperion vendte sig rundt og stod med ét kæmpeskridt henne ved dem igen. Han bøjede sig frem og lagde sine enorme hænder på koen og Mik. Mik åbnede munden og skulle lige til at sige noget, da han stivnede og blev grålig i ansigtet. Øjeblikket efter stod han stivnet, forvandlet til en en saltstøtte sammen med koen. Hyperion drejede ansigtet mod Odysseus:

"Og du, lille mand, hvad vil du plage solguden med? Vil du også semi-udødeliggøres som de to? Har du også tænkt dig at plage mig om mad, når jeg sørger over Maren."

Odysseus skævede hen på de to statuer, der mindede ham om et maleri hans faster havde en gang. Kodriveren hed det vidst. Et stærkt og smukt værk, som altid havde fået ham i godt humør.

"Jeg havde tænkt mig at tage hjem til min kone, på fastende hjerte. Det skulle være sundt med en udrensning." Han trådte et skridt væk fra tableauet og guden.

Hyperion lo: "Husk at få salt nok. når du drikker. Man kan dø af saltmangel. Og omvendt. Og, i øvrigt…" Han bøjede sig ned mod Odysseus og så undersøgende på ham. Odysseus mærkede sin mave vende sig, og forsøgte hektisk ikke at blinke over for gudens strålende blik.

"Og du skulle få gjort noget ved din hage. Den er lidt veg."

Et optimistisk muh afslørede en ko på vej hen mod dem. I hvad Odysseus formodede var rask trav, styrede den hen mod de to saltstøtter og begyndte at slikke grådigt på Miks ene fod. De andre køer kom derefter en efter en. Solguden klappede en enkelt kærligt, inden han langsomt steg op mod himlen igen. Det forsinkede rutefly til Halma undgik ham med en tønderulning.

Hyperion så sig tilbage og med et kast med hånden viftede han Odyssus ud i vandet, hvor den kraftige nordgående strøm tog ham.

"Du er i øvrigt ikke velkommen her mere. Og der er ikke noget ko-misk i det, jeg mener det, selvom du muh-ligvis skulle tro noget andet."

Solguden forsvandt, og Odysseus lod sig bære af det salte vand og så Saltholm blive mindre og mindre, mens han flød bort fra den ulyksalige ø. Han sparkede prøvende ud i vandet.

"Det er hårdt at være alene, men langt kedeligere at være død," sagde han til de hvide skumtoppe, mens han på ryggen forsøgte at styre mod land med lange seje fodslag. Efter et par timers svømning mærkede han, at vandet var ved at trække ham ned. Under ham ventede havkvinderne. Ventede med en evig omfavnelse og et enkelt, dybt åndedræt af Øresunds salte fluidum.

Han mærkede pludselig et slag i siden. En planke, Nej, en spånplade. Lettere brændt i siden og med dyvelhuller i kanten. Han greb fat i pladen og mærkede den kollektive skuffelse under ham. Han kravlede halvt op på brættet og mærkede, hvordan det holdt ham oppe, men han kunne ikke ligge der for evigt. På et tidspunkt ville hornfisk og sild finde modet og han ville være så afkræftet, at de uden problemer ville kunne begynde at nippe bidder af ham. Ikke noget kønt syn. Som den strandvasker de fandt i forfjors. Med sildetandmærker langs det ene skinneben. Små grådige sataner. Odysseus spyttede i vandet og mærkede hvordan bølgerne løftede ham og brættet op og ned i større og større udsving.

Han kravlede længere op på brættet og begyndte at padle med hænderne, først langsomt, men så med større og større kraft. Han mærkede den dybe rumlen af en af de store bølger bag sig, og gjorde sig klar. Padlede endnu mere kraftigt, og så. Dér var bølgen under ham.

Han kom op at stå, og med Ikeapladen under sig surfede sig han over mod Danmarkskysten.

"Den perfekte bølge. Tag den, svenskdjævlar!" Odysseus grinede og pegede sin langemand over mod den svenske kyst.

"Tag, den sildehoveder." Han vendte fingeren ned mod vandet. "Så, Mutter, Nu er farmand på vej hjem for alvor."

Odysseus rejser hjem
Del 2 – Kyklopen

Men strømmen og vinden gik brat i syd, og han blev tvunget bort fra sin sikre kurs mod Lynetten. Væk fra Penelopes stegte sild med løg og surt og de kølige høkerbajere, der stod og ventede på klubhusets terrasse I et sort øjeblik overvejede han, om hun her til eftermiddag stadig ville huske ham, når hun satte sig ud på terrassen på klubhuset. Ville Penelope vente på ham med madkurven, mens solen gik ned? Det var trods alt over to døgn siden, han var taget afsted. Og han havde svoret at være tilbage inden aften. Til krebinetter og måske endda rejecocktails. Ufrivilligt var han draget ud, og sent kom han tilbage, så det ud til.

Odysseus surfede og så Middelgrunden komme nærmere. Den var ellers ikke et af de steder, man frivilligt gik ind, men balancerende på en plade svensk limtræ og med den enorme bølge brusende sydfra, havde Odysseus ikke noget valg. Han

tørnede mod stenmolen og nåede kun lige med et vældigt tryk fra sine korte stovte ben at dreje brættet langs med molen. Han grinede i det skæg, han havde mistet, og med et elegant hop landede han på en af molens kampesten. Derfra var der bare et kort spring og så stod han oppe ved hovedkajen.

Odysseus så sig om: Middelgrunden var berygtet i alle klubhusene langs Øresund, både på dansker og svenskersiden. Mange var de historier om tursejlere, der uforvarende var gået i land i den tro, at de havde nået Flakfortet, og at det var tid til en solnedgangspilsner, og som så aldrig var blevet hørt fra igen. Kun den sidste knasen over VHS'en og en uforståelig forskræmt mumlen.

Overalt: Kontorer, våbendepoter, sovesale, alt sammen levn fra en anden tid. Alt sammen indbygget i klippen. Der var tomt, men det kunne kun være midlertidigt, kun en enkelt perserkat, der lå og slikkede solskin på en sten, var at se. Men Odysseus lod sig ikke narre, faren lurede sikkert overalt. Han sparkede ud efter katten, der forsvandt med en hvæsen.

Odysseus listede ind i det største af kontorene og fandt bagest i det en dør og bag den et køkken. På væggen hang en telefon, og han flåede røret af og ringede hjem, der var dog ikke andet end telefonsvareren: "Det er Penelope. Jeg kan ikke komme til telefonen lige nu, da jeg er travlt optaget med… Tihi. Du ved…"

Han smed røret på og lænede sig afkræftet op ad væggen. Sulten overvældede ham, og han tømte køleskabet for leverpostej og kødpølse. Han byggede et bjerg af madder med syltede rødbeder, asier og taffelsennep smurt rundhåndet rundt på toppen.

Odysseus havde lige netop fået kæmpet sig igennem den sidste rundtenom, da døren åbnedes. Der lød skridt og han trak sig om bag køleskabet. Ind i køkkenet kom en uniformeret mand. Grøn uniform, hue, og kun et øje. Da han stillede sig med siden til Odysseus, så han lige ind i den fremmedes tomme øjenhule. Officeren bøjede sig frem og åbnede køleskabet med hårdt og kontant ryk. Hans ene øje gled ildevarslende over de tomme hylder i køleskabet.

"Hvor i helvede er al rullepølsen? Har der nu været været ubudne gæster igen." Manden snusede ind, snøftede nærmest. Odysseus trak sig tilbage mod køkkenbordet og nåede lige akkurat væk, da manden løftede køleskabet ubesværet op og så ind bag det.

"Jeg kunne sværge på, at jeg lugtede noget. Var det det bare dig, misser? Hvor er du henne, fru Oline? Skal du snart have noget mamsemad?" Han satte sig på en stol med ryggen til Odysseus og køleskabet og faldt så i søvn med hovedet tungt placeret på sine hænder. Han snorkede let og gryntede da Oddysus ufrivilligt skubbede til en af køkkenlågerne, der knagende bevægede sig en millimeter.

Odysseus krabbede sig langsomt hen mod køleskabet. Han lirkede køleskabsdøren op med et lille svup, der fik kyklopen til at give sig i søvne igen, og famlede hurtigt ind efter lyskontakten inde i skabet. Han holdt den inde af alle kræfter, mens han hurtigt rodede rundt i køleskabslågen. Han trak sennepsflasken ud, skruede tutten af og rejste sig så målbevidst op.

Kyklopen sov videre, og Odysseus hostede en enkelt gang. Den uniformerede vågnede med et sæt og opdagede Odysseus foran sig. Han fiskede sin pistol op og nåede næsten af få den op. Men helten var for hurtig, med et hårdt tryk på flasken bankede en strøm af den ekstra stærke sennep mod den enøjede, der fik det hele i det raske øje.

Kyklopen hylede op og skød en enkelt gang derhen, hvor han sidst havde set Odysseus. Men Odysseus lå allerede på gulvet og kuglen lavede blot et hul i køleskabsdøren og en økologisk plastic ketchupflaske. Manden rejste sig famlende og gik et par tøvende skridt frem og tilbage i køkkenet, mens han pegede alle vegne med sin pistol. Så trådte han tilbage til døren og forsvandt ud. Det sidste Odysseus hørte var hans stemme: "Det slipper du ikke godt fra. Så sandt jeg hedder Poul Y. Femossen, finder jeg mig ikke i den slags. Nu kan du enten blive her, eller blive skudt når du forsøger at slippe ud."

Der opstod en kort pause, hvor ingen lyd hørtes. Så spurgte kyklopen: "Hvem er du egentlig, fremmede, der så ufredeligt besøger folk i deres køkkener?"

Odysseus, der ikke var kommet op at stå endnu, råbte tilbage til ham med høj pibende stemme: "Jeg er Inge."

Så hørte han ikke mere og listede sig hen til døren. Han kunne se Poul Y. Femossen sidde tæt på udgangsdøren med pistolen i hånden. Han gned sig febrilsk i det seende øje med den anden hånd, men det gjorde åbenbart kun tilstanden værre, for ved hvert gnid stønnede og klagede han sig.

"Åh, Inge, jeg skal lære dig. Du slipper ikke væk herfra i live. Og når jeg har skudt dig, gås, så voldtager jeg dine rester, og derefter pakker jeg dine ben sammen og steger dem."

Han hørte Odysseus skubbe til køkkenbordet, og en kugle borede sig ind i væggen få centimeter over heltens hårløse hoved.

Odysseus greb fat i de brune fløjlsviskestykker, der hang på væggen og draperede dem hen over kyklopens stol. Han kravlede så forsigtigt, han kunne ned under spisestolen, og med den over sig, nærmede han sig langsomt Femossens plads. Men kyklopen hørte ham og skulle lige til at skyde, da han mærkede stolebenene på sine fødder. Odysseus mjavede ynkeligt og kyklopen klappede viskestykkerne varsomt.

"Så, fru Oline. Du trænger da vist til at spise et nærende måltid gås. Du er jo ikke andet end skind og ben. Du skal ikke vente så længe."

Han rystede let på hovedet og

lod stolen med Odysseus under slippe ud i det fri. Odysseus kom på benene, men den den enøjede hørte det og kom væltende ud, skrigende i sin walkie-talkie.

"Kode Rød Kylling. Vi er under angreb, Jeg er blevet overfaldet og snydt på det groveste. Over."

Han skød vildt omkring sig og Odysseus begyndte at løbe ned ad molen.

"Hvem har snydt dig, Poul Femost?" stemmen fra walkie-talkien var endnu dybere end Pouls, og Odysseus gruede for størrelsen af taleren.

"Inge har snydt mig! Over." Pouls stemme var næsten helt knækket over af raseri. "Og jeg hedder ikke Femost. Helt over."

"Inges Kattehjem? Vi tager ind til Inges Kattehjem i næste uge. Det har vi jo snakket om. Der er ingen grund til at blive hysterisk igen. Du skal nok få en ny killing. Og lad os nu få noget arbejdsro."

Walkie-talkien gav den karakteristiske lyd af ophørt samtale fra den anden side. Poul løb ud på broen efter Odysseus. Denne var nået til speedbåden ud for den yderste ende og havde kastet sig ned i den.

"Nej, *Inge*, for helvede. Over." Han gned sig i øjet og kunne åbenbart se igen. "Der er hun. Skyd hende."

Stemmen fra walkie-talkien vrissede: "Dine kvindebekendtskaber må du selv håndtere. Han har sgu haft et eller anden tøsebarn herude, og nu er de blevet uvenner." Det sidste var svært at høre, som om taleren have vendt hovedet bort og snakkede til en eller anden ved siden af ham. Der lød et kor af skrattende latter fra walkie-talkien.

"Der er du, Inge!" Poul skød efter båden og Odysseus famlede ned efter nøglen, der sad i. Han fik motoren startet ved første drej og løb op på dækket for at kaste los. Femossen kom nærmere, stadigt skydende. Et skud røg lige forbi Odysseus, gennem rælingen og ned i vandet med et skarpt plask. Odysseus sparkede fra kaj og hoppede ned til rattet. Oppe på molen gned Femossen sig igen i øjet og rettede pistolen mod Odysseus, der rev gashåndtaget helt i bund. Båden accelererede med et vældigt vrid og han blev trykket tilbage i den mærkværdige barstol der knejsede bag ham. Han hørte råbene fra molen og mærkede skuddene, der viftede ham om ørene, men kom ud af havneløbet uden problemer.

Tilbage så han Poul Y. Femossen stå og ryste knytnæverne ud mod vandet, og bag ham kom den ene monsterstore skikkelse til syne efter den anden.

Et skingert skrig lød, og Odysseus formodede at Poul havde set katten i havnebassinet. "INGEEEEEE! Jeg hader dig! Du tog alt fra mig, og nu også fru Olineee.# Kyklopens stemme forsvandt i en hulken.

Odysseus rejser hjem
Del 3 – Frierne

Turen til fastlandet gik hurtigere end Odysseus nogensinde før havde prøvet, og efter ganske kort tid rejste Lynetten sig ud foran ham. Han sagtnede ikke farten til de reglementerede tre knob, men strøg igennem havnen og førte båden med fuld fart op af søsætningsrampen, så speedbåden i et kort øjeblik svævede to meter over jorden og endte med at glide hen af asfalten lige hen til klubhusets dør. Han drejede nøglen, klappede båden på siden og sprang så ned på jorden og styrede hen mod den mørke indgang.

Indenfor var der fest. Det sædvanlige lørdag aften: Cigarettåger, høj countrymusik, kysseri i krogene. Odysseus masede sig gennem mængden og så efter Penelope. Hun var der ikke, og han løb op af trapperne til første, ud på terrassen med havudsigt. På vejen op tog han viceværtens kittel og baret og trak hastigt om sig.

Her stod hun. Penelope. Odysseus fik næsten tårer i øjnene, men et velrettet spyt over i hjørnet rensede systemet for den slags føleri. Penelope var fuldstændig, som han huskede hende fra afskeden i går morges. Høj, statelig, stadig erotisk buttet og med det lange mørke hår, der stod om hende som et efterårs stormvejr i Køge bugt. Hun stod ved terrassens ene hjørne og rundt om hende stod en bunke yngre mænd. Alle sammen i sejlertøj og med deres tynde hår barberet ned for at give udtryk af, at de slet ikke var ved at tabe håret, nej, men den slags hår er en nødvendighed, når man har en aktiv livsstil, som lyst- og kapsejler.

Den største af bejlerne lænede sig halvdrukkent ind over Penelope, som han lige akkurat tårnede over, og spyttede let, men han stemme lød på engang omsorgsfuld og overtalende: "Han har været væk hele dagen, så han kommer først tidligst i morgen. Måske aldrig."

En anden skubbede let til den store og masede sig længere frem mod Penelope:

"Vi må afholde en ekstraordinær generalforsamling; formandsposten er jo ledig."

De andre kunne nu ikke holde sig tilbage længere, og deres stemmer blandede sig i en hvirvlende kakofoni af gode råd og uforbeholdne meninger: "Odysseus har altid været et fjols, det burde være en med økonomisk indsigt der sad på den post."

"Og samarbejder med dig, skønne Penne."

"Ja, og Penelope du kan fortsætte som min … sekretær."

"Og min."

"Nej, kun som min."

Pusten og fnysen, småhåndgemæng og lyden af mange mænd, der blæste sig op. Penelope afbrød de talende med en fast stemme, som kun Odysseus kunne høre ikke var spor sikker: "Han er ikke død. Han kommer tilbage lige straks, og så skal I se."

Nu blev flokken omkring hende bitter og rykkede nærmere.

"Det har du sagt hele dagen."

"Der må snart ske noget."

De så alle sammen synkront på deres ure, nikkede og løftede

stadig synkront hver især deres højre hånd for at pege på Penelope, der blegt stod med ryggen til dem og spejdede ud mod havneindløbet.

"Du får femten minutter, og hvis han ikke til den tid er kommet tilbage, så afholder vi den ekstraordinære generalforsamling, der er hjemmel for i paragraf otte. Og du er ikke på valg!" Det var den største og mest brovtende af de tilstedeværende, der igen havde skubbet sig forrest, men denne gang uden at nogen af de andre brokkede sig.

Odysseus blev stående i mørket. De var rigtig mange. Der måtte list til. Penelope smed cigaretstumpen fra sig og gik ind lige forbi uden at ænse ham. En af de blonde monstre havde fundet Odysseus fiskestang frem.

"Se, her er den. Den berømte ABU 666." Han vrængede det næste: "Som ingen mand kan kaste over 20 meter, ingen andre end den berømte Odysseus." Han gjorde et overdrevent kast med armen og lod sit håndled flapre bagefter, så hele flokken hånlo. De gjorde plads til ham ved rækværket og han trak fiskestangen tilbage og svirpede den ud. Det store tunblink med flyder røg ud over kanten og faldt ned, blot fem meter længere væk.

Mængden af fulde, unge døgenigte brød ud i jubel og hån. "Du kan jo ikke. Måske skal du tunes."

"Lad mig, din torsk."

"Slapsvans, det går i fisk for dig."

Odysseus så intenst på, at den ene efter den anden forsøgte at kaste blinket ud, men alle måtte de give op. Ingen af dem havde kræfterne eller teknikken til at nå vandet fra hvor de stod.

Han masede sig igennem mængden og stod så henne ved den sidste, der skulle til at prøve. Odysseus tog fiskestangen ud af hans hånd og gav et lille svip med den. Der lød et hyl i massen, og et udbrud af "Av, pas da på, det kan være farligt. Der kan jo ryge et øje. Det er ikke sjovt." Men alle omkring ham grinede og ingen tog sig af manden med den nysrevne kind.

Odysseus løftede stangen, stoppede og så sig omkring. Penelope var kommet tilbage, og han følte at tiden var inde. Han fleksede sine muskler, trak fiskestangen tilbage og lod musklerne i kroppen spændes. Helt ned fra den mindste muskel i tæerne, over de vældige lårmuskler og op til overarmen, der nu svulmede op og blev helt firkantet. Med et overmenneskeligt kast sendte han flyder og blink ud mod det mørke vand. Der lød et gisp fra gruppen bag ham, og han vendte sig om for at blinke til dem. Som med én krop trådte de samlet hastigt et skridt tilbage. Der lød et vældigt plask, og Odysseus' to kilos blink ramte vandet, så langt ude at det næsten ikke var til at se i halvmørket. Han rykkede i stangen og gav snøren fri igen. Der var helt stille bag ham, det var som om alle som en havde glemt at trække vejret.

Odysseus mærkede et ryk i stangen og begyndte at rulle ind. Der var noget på linen. Med et eneste gigantisk træk hev han den største torsk, nogen i København nogen sinde har set, op. Det fløj i slowmotion op mod terrassen, og Odysseus drejede som en gal på sit specielle tilpassede opgearede ABU-hjul med dobbelt udveksling. Torsken kom op i hovedhøjde samtidig med at næsten hele linen var rullet ind på hjulet. Så slog han til: med den paniske torsk på krogen bankede han løs på de omkringstående unge fløse, der alle som en hvinede og forsøgte at undgå de tunge torskeslag. Det varede ikke længe, så var der kun Odysseus, Penelope og torsken tilbage.

Penelope skyndte sig hen til Odysseus, og han lod fiskestang være fiskestang og greb fat om hende på det smalleste sted. Og med torsken som det eneste vidne, kyssede de hinanden.

"Du er hjemme igen, og du ser lidt medtaget ud. Var det en træls rejse?"

Odysseus så på hende, lige ind i de blå øjne, der skinnede mod ham. Lugten af stegt flæsk og persille, dovent fadøl og tang fra havnen blandede sig med hendes æteriske perfumer fra Bilka.

"Sådan en svenskerrejse skal man nok ikke tage på hver dag. Men det gik. Og det bliver ikke med det første at Odysseus Leif Christopher Jason Drake Armstrong Jensen tager på langfart igen."

Men det skete førend han anede det, og det på en langt længere rejse end den første.

NYT OM FANTASTIK

Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

Forfatteren **George R.R. Martin**, bedst kendt for sin fantasyserie *A Song of Ice and Fire* (på tv kendt som *A Game of Thrones*), er af avisen *USA Today* blevet udnævnt til 'årets forfatter'.

World Fantasy Award er tildelt følgende:

- Roman: Nnedi Okorafor for *Who Fears Death*
- Kortroman: Elizabeth Hand for *The Maiden Flight of McCauley's Bellerophon*
- *Novelle:* Joyce Carol Oates for "Fossil-Figures"
- Antologi: Kate Bernheimer (red.) for *My Mother She Killed Me, My Father He Ate Me*
- Novellesamling: Karen Joy Fowler for *What I Didn't See and Other Stories*
- Kunstner: Kinuko Y. Craft
- Særpris (professionel): Marc Gascoigne for *Angry Robot*
- Særpris (ikke-professionel): Alisa Krasnostein for *Twelfth Planet Press*.

British Fantasy Awards er (med nogle kontroverser) gået til følgende:

- Roman: Sam Stone for *Demon Dance*
- Korroman: Simon Clark for *Humpty's Bones*
- Novelle: Sam Stone for "Fool's Gold"
- Novellesamling: Stephen King for *Full Dark, No Stars*
- Antologi: Johnny Mains (red.) for *Back From the Dead: The Legacy of the Pan Book of Horror Stories*
- Faglitteratur: Vincent Chong for *Altered Visions: The Art of Vincent Chong*
- Kunstner: Vincent Chong
- Small Press: *Telos Publishing*
- Magasin: *Black Static*
- Graphic NoveL. I.N.J. Culbard for *At the Mountains of Madness*
- Film: *Inception*
- TV: *Sherlock*
- Karl Edward Wagner (særpris): Terry Pratchett
- Sydney J. Bounds (debutantpris): Robert Jackson Bennett for *Mr Shivers*.

Dødsfald

Den yderst populære amerikanske science fiction-forfatter **Anne McCaffrey** er død, 85 år gammel. Hun er mest kendt for sine bøger om dragerne på planeten Pern, hvoraf flere er oversat til dansk. Hun var æresgæst på den danske Eurocon i 2007.

Den danske science fiction-fan, forfatter og globetrotter **Bjarne Lund-Jensen** er pludselig død efter en hjerneblødning få dage før sin 64-års fødselsdag. Bjarne opnåede at blive Danmarks mest berejste mand.

Den meget produktive franske forfatter **Richard Bessière** er død, 88 år gammel. Han debuterede i 1951 med serien *Conquérants de l'Universe* og skrev en del romaner der blandede horror og science fiction og dertil næsten 100 spionthrillere.

Den tasmansk-fødte filminstruktør **Don Sharp** er død, 89 år gammel. Han er bedst kendt for sine film for Hammer Studios i 1960'erne og 70'erne, blandt andet *The Kiss of the Vampire*, *Witchcraft*, *Curse of the Fly*, *Rasputin, the Mad Monk, The Face of Fu Manchu*, *Jules Verne's Rocket to the Moon* og *Psychomania*.

Glenn Lord, agent for **Robert E. Howards** forfatterskab, redaktør af Howard-samlinger og forfatter til en kombineret biografi og bibliografi over forfatteren, er død, 80 år gammel.

Den amerikanske tegneserietegner **Jerry Robinson** er død, 89 år gammel. Han er mest kendt for at have skabt Batman-figurerne Jokeren og Robin.

Forfatteren **T.J. Bass**, som skrev to semi-klassiske science fiction-romaner, *Half Past Human* og *The Godwhale*, er død, 79 år gammel.

Tegneserietegneren og -forfatteren **Joe Simon** er død, 98 år gammel. Han er bedst kendt for at være **Jack Kirby**s samarbejdspartner i årtier. Sammen skabte de blandt andet serierne *Captain America*, *The Boy Commandos*, *Fighting American*, *Sandman*, *Manhunter* og *The Newsboy Legion*, og de opfandt den romantiske tegneserie med hæfter som *Young Love*, *Young Romance* og *My Date*.

Den kendte amerikanske fantasy-kunstner **Darrell K. Sweet** er død, 77 år gammel. Han lavede omslag til en mængde populære fantasy-romaner og serier, bl.a. Robert Jordans *The Wheel of Time*, David Farlands *Runelords*, Piers Anthonys *Xanth* og Stephen R. Donaldsons *The Chronicles of Thomas Covenant the Unbeliever*.

Den britiske tegneserieskaber **Mick Anglo** er død, 95 år gammel. Han er bedst kendt som skaber af superhelteserien *Marvelman* (senere også kendt som *Miracleman*). Han skrev og tegnede mere end 730 numre af denne og andre serier.

Den engelske filminstruktør **Ken Russell** er død, 84 år gammel. Han er bl.a. kendt for filmene *Tommy, Altered States, Billion Dollar Brain, Faust* og *Gothic*.

Den amerikaske tegneserieforfater **Alvin Schwartz** er død, 95 år gammel. I 1940'erne og 50'erne skrev han historier til stort set alle DC's superhelte, og han opfandt bl.a. Supermans kiksede modstykke Bizarro.

Skuespilleren **Charles Napier** er død, 75 år gammel. Han har bl.a. medvirket i tv-serierne Star *Trek* og *Incredible Hulk*, tegnefilmserierne *Legend of Tarzan*, *The Mummy* og *Men in Black* og *Austin Powers*-filmene.

SF-TEGNESERIER: NEXUS

Af Tue Sørensen

Hvis man skulle lave en top-3 over de bedste science fiction-tegneserier der nogensinde er lavet, så ville den amerikanske serie *Nexus* helt sikkert være med på min liste. Serien er det store hovedværk for to af de efter min mening største talenter i den amerikanske tegneserieindustri, Mike Baron og Steve Rude. Forfatteren Mike Baron er erklæret republikaner, med et relativt sort menneskesyn og mange kontroversielle holdninger. Han er også en mester i at finde på humoristiske ordspil og absurde figurer, hvilket denne series interplanetariske fremtid er en perfekt ramme for. Tegneren Steve Rude er på mange måder Mike Barons diametrale modsætning. Han er et optimistisk og kulørt gemyt, hvis tegninger sprudler af glade mennesker og skønne futuristiske landskaber. Hans stil kan næsten kaldes utopisk, men han er også rigtig god til at formidle dystre stemninger og situationer. Og det får han brug for i *Nexus*, som er en fantastisk velfungerende blanding af Baron & Rudes respektive styrker. Serien spænder problemløst mellem det meget komiske og det meget dystre, og udgør en skøn række af action-fyldte rumeventyr.

Nexus begyndte i 1981 og er (ligesom Mike Barons anden store serie, *The Badger*) grundlæggende en superhelte-parodi. Eller i hvert fald en kommentar på de superhelte fra Marvel og DC som dominerer det amerikanske tegneseriemarked. De gængse superhelte er (eller var i hvert fald for 30 år siden) kendte for at de nægter at slå ihjel, uanset situationen. Denne regel var Mike Baron, som går ind for dødsstraf, irriteret over, og *Nexus* handler derfor om en ufrivillig superhelt i fremtiden, som af et mystisk og magtfuldt rumvæsen tvinges til at slå diverse skurke og massemordere ihjel. Hvis han ikke gør det, bliver han hjemsøgt at mareridt der bliver værre og værre. Nexus får med tiden tilnavnet "Menneskehedens samvittighed". De situationer han tvinges ud i, er dog (efter min mening, i hvert fald) sjældent særlig moralsk kontroversielle, da skurkene ofte er folkemordere og planetødelæggere som har millioner af liv på samvittigheden, og derfor virkelig bør henrettes – men pointen kommer alligevel igennem.

Nexus' fremtidsverden er en farverig samling af underlige (ofte komiske) figurer og (ofte politiske) interplanetare situationer, karakteriseret ved gode historier og fede – nogle gange meget kryptiske – ordspil. Det starter i år 2583, og Nexus selv hedder Horatio Hellpop i sin civile identitet. Han er udstyret med såkaldte 'fusionkasting' kræfter, som gør at han kan flyve og sende meget store energiudladninger mod sine fjender. Han bor sammen med sin kæreste, Sundra, og deres base er den uafhængige asteroide Ylum, som fungerer som asyl for alle mulige politiske flygtninge, religiøse kulte og diverse statsløse væsner fra dusinvis af verdener (f.eks. Headworld, hvor hele befolkningen er levende, afhuggede hoveder i svævende montrer).

Nexus selv fungerer som diplomat, ofte i politisk sammenhæng. Den dominerende civilisation, som Jorden også er medlem af, hedder The Cohesive Web of Planets, og de billiger absolut ikke Nexus' aktiviteter. Nogle af hans tilbagevendende fjender er kommunister fra The Sov Empire; i historierne produceret efter 1991 også kaldet The Second Soviet Union.

Nexus'' bedste ven er den gorilla-lignende Dave, hvis søn, Judah Maccabee, også er en superhelt og kalder sig *Hammer of God* (og ja, dette er i høj grad baseret på jødisk mytologi, men det er bare en del af joken). Judah har selv været hovedperson i et par mini-serier, som fokuserer på hans morsomme eventyr (som bl.a. involverer en snigmorder-organisation der hedder Gucci). Nexus blev på et tidligt tidspunkt desuden forført af en kvindelig skurk, som efterfølgende fødte tvillingepiger. De bor hos deres mor, men mødes nu og da også med Nexus (og de vokser i real-time, så de i de nye-

ste historier efterhånden er voksne). Nexus' funktion som henretter af interplanetariske massemordere blev i en periode overtaget af en anden fyr, krigerdigteren Stanislaus. Så der er en dejlig stor mængde forviklinger, og serien skildrer udviklingen i dette spændende, varierede og satiriske univers på mange forskellige niveauer.

Her er en hurtig oversigt over de Nexus-tegneserier, der er udkommet i USA (serien er aldrig kommet på dansk). Det drejer sig om 102 hæfter, hvoraf de første 98 udkom mellem 1981 og 1997 fra Capital Comics, First Comics og Dark Horse Comics. Den sidste mini-serie udkom i 2007-2009 fra Steve Rudes eget forlag, Rude Dude Publications:

- *Nexus* vol. 1 (sort/hvid) #1-3
- *Nexus* vol. 2 #1-80
- *Nexus: The Origin* (#81)
- *Nexus: Alien Justice* #1-3 (#82-84)
- *Nexus: Wages of Sin* #1-4 (#85-88)
- *Nexus: Executioner's Song* #1-4 (#89-92)
- *Nexus: God Con* #1, 2 (#93-94)
- *Nexus: Nightmare in Blue* #1-4 (#95-98, sort/hvid)
- *Nexus: Space Opera* #1-4 (#99-102, sort/hvid)

Ovennævnte vol. 1 og 2 (op til #80) er fra 2005-2011 blevet samlet i 12 lækre hardcover udgaver, *Nexus Archives*, fra Dark Horse Comics (nogle af de efterfølgende mini-serier kan også fås i samlede trade paperbacks). Udover hovedserien er der også udkommet nogle spin-off serier og oneshots, nogle gange skrevet af andre end Mike Baron, f.eks. *The Next Nexus* #1-4 (passer ind efter vol. 2 #52), *Nexus: Liberator* #1-4, og et par mægtig underholdende *Hammer of God* mini-serier. Der skulle desuden udkomme en ny Nexus-historie af Baron & Rude i 2012 (serialiseret i tre numre af *Dark Horse Presents*, fra #12 som kommer i maj). Det kan alt sammen anbefales på det varmeste til folk der nyder humoristisk og generelt god tegneserie-science fiction i space opera undergenren. Jeg opdagede selv *Nexus* i midten af 1990erne, hvor jeg efter at have fået serien anbefalet af Mike Baron selv til San Diego Comic Convention i '95 (jeg snakkede med ham fordi jeg godt kunne lide hans *Punisher*-historier for Marvel) købte mini-serien *Executioner's Song*, som jeg blev så imponeret over at jeg straks opkøbte alt hvad jeg kunne finde af tidligere numre. Jeg kan især også anbefale de to *God Con* numre, som er præcis hvad titlen antyder: en convention for forskellige guder. Det er yderst effektiv religionssatire, uden dog at være religionsfjendtlig, da Mike Baron går stærkt ind for religionsfrihed. Køb det og læs det!

Nexus, Badger og Judah Maccabee i knibe

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

Ved Janus Andersen

Listen i denne udgave gælder fra januar til og med maj 2011.

Skønlitteratur, voksne

- *Den nye koloni*, redaktør: Carl-Eddy Skovgaard (Lige under overfladen, 5). Science Fiction Cirklen, 332 sider, kr. 298,00
- *Sølvbyen og andre Helsingørnoveller*, redaktør: Linda Nørgaard Framke / Lonni Krause. Siesta, 148 sider
- Aira, César: *Spøgelserne*. Tiderne Skifter, 145 sider
- Calvino, Italo: *De kosmikomiske historier*. Gyldendal, 407 sider, kr. 299,00
- Claudel, Philippe: *Efterforskningen*. Arvids, 199 s., kr. 288
- Coelho, Paulo: *Valkyrierne*. Bazar, 219 sider
- Doyle, A. Conan: *Billejægeren: 6 fortællinger*. Fritanken, ca. 130 sider, kr. 128,00
- Evytt, Carina: *Jack the Rippers lærling*. Tellerup, 359 sider, kr. 398,00
- Gluchovskij, Dmitrij: *Metro 2033: det sidste tilflugtssted*. Cicero, 502 sider
- Grimwood, Jon Courtenay: *Assassinernes hemmelighed*. Klim, 460 sider, kr. 299,00
- Kamp, Michael: *Bunker 137*. Tellerup, 208 sider, kr. 348,00
- Koontz, Dean R.: *Hvad natten skjuler*. Cicero, 392 sider, kr. 299,95
- Lunøe, Benjamin: *En dag uden sol*. Ostenfeld, 207 sider
- Martin, George R. R.: *Kampen om tronen* (En sang om is og ild, bind 1). Gyldendal, 768 sider, kr. 349,00
- Murakami, Haruki: *1Q84, bog 1*. Klim, kr. 349,00
- Murakami, Haruki: *1Q84, bog 2*. Klim, kr. 349,00
- Sandemo, Margit: *Skammens hus* (Heksemesteren, 11). Jentas
- Sandemo, Margit: *Sagn om glemte riger* (Heksemesteren, 12). Jentas, 231 sider
- Sandemo, Margit: *Klostret i Tårernes Dal* (Heksemesteren, 13). Jentas, 235 sider
- Sandemo, Margit: *Frostens datter* (Heksemesteren, 14). Jentas, 230 sider
- Silvestri, A.: *Pandaemonium*. Valeta, 777 sider
- Vedelsby, Jakob: *Menneskeloven*. Aronsen, 269 sider, kr. 249,00
- Ward, J.R.: *Vampyrkongen* (The black dagger brotherhood, #1). Tellerup, 606 sider, kr. 398,00
- Wilmann, Jonas: *Smukke Anna*. Kaos, 198 sider, kr. 189,00

Børne- og ungdomslitteratur

- *Huset: gyserhistorier*. Djurhuus, 111 sider.
- *Shhh – og andre fantasynoveller*. CD+BOG. Nordkraft, 1 bog, 63 sider, 1 cd.
- Agergaard, Erling: *Dragen & ridderen*. CD+BOG. Infoko, 1 cd 1 bog, 76 sider, Kr. 325,00
- Alrø Mogensen, Kirsten: *Pengekejserens søn*. Mellemgaard, 270 sider, kr. 249,00
- Armstrong, Kelley: *Sjælenes klage* (Mørkets kræfter, 3). Carlsen, 391 sider
- Barlow, Steve: *Dragejægeren*. Flachs, 50 sider, kr. 168,00
- Biltoft Davidsen, Danny: *Universets hersker* (Meta-type ; 3). Facet, kr. 199,00
- Björkelid, Anders: *Ildbærerne* (Fortællingen om blodet, 2. bog). Politiken, 415 sider
- Blay, Charlotte: *Monsterkisten* (Felix Fox; 1). Høst, kr. 169,95
- Bødker, Benni: *Det forladte kloster (*Shishu; 3). Gyldendal, 46 sider
- Bødker, Benni: *Gespenst*. Carlsen, 47 sider, kr. 180,00
- Bøgh Andersen, Kenneth: *Kenneth Bøgh Andersens Antboy – slim, snot og superkræfter* (Antboy, 5). Høst, 185 sider
- Caine, Rachel: *Den døde piges bal* (The Morganville vampires, #2). Tellerup, 317 sider, kr. 298,00
- Caine, Rachel: *Midnatsgyden* (The Morganville vampires, #3). Tellerup, 307 sider, kr. 298,00
- Cast, P. C.: *Vækket* (Nattens hus, #8). Tellerup, 263 sider, kr. 298,00
- Clausen, Nick: *De blodige*

bid. Tellerup, 181 sider
- Clausen, Nick: *Silhuet*. Tellerup, 266 sider, kr. 298,00
- Conrad, Jesper Felumb: *Dødningehovedbyen – dyrenes hævn*. Familieforlaget, 15 sider, kr. 59,95
- De la Cruz, Melissa: *Afsløringer* (Blue Bloods; 3). People's Press Jr., 270 sider
- Derting, Kimberly: *Body finder: ekko fra de døde*. Politiken, 281 sider
- Deutsch, Stacia: S*mølferne - smølferne i New York: bogen til filmen*. People's Press Jr., 188 sider
- Donbavand, Tommy: *Nattevægteren slår til!* (Gysergaden Scream Street, 9). Alvilda, 124 sider, kr. 99,95
- Durup, Peter: *Rummanden Zvuzzick* (Nul-nul-syv detektiver). DuuBooks, 149 sider, kr. 99,00
- Dürr, Morten: *Det 4-armede monster*. Alinea, 23 sider, kr. 103,75
- Egeskjold, Eva: *Legenden om Querqus Skjoldet* (Næslandet; 1). Mellemgaard, kr. 289,00
- Einspor, Henrik: *Den gale dukke*. Gyldendal, 53 sider, kr. 141,25
- Elfgren, Sara B.: *Cirklen*. Gyldendal, 523 sider, kr. 249,95
- Eken, Cecilie: *Den blinde konge* (Det levende sværd; 2). Høst, 167 sider, kr. 199,95
- Engdal, Britt: *Månepigen og den fremmede*. Klematis, 79 sider, kr. 199,95
- Engdal, Britt: *Rød måne*. Klematis, 57 sider, kr. 199,95
- Everlyn, Lea: *Tøbrud*. Facet, 193 sider, kr. 149,00
- Eybye, Pernille: *Blodsøstre* (Blodets bånd, bind 1). Tellerup, 279 sider, kr. 298,00
- Eybye, Pernille: *Hycænelatter* (Blodets bånd, bind 2). Tellerup, 253 sider, kr. 298,00
- Eybye, Pernille: *Spejlsøstre*. Tellerup, 148 sider, kr. 298,00
- Fermer, David: *Den første kamp* (Team Z; 1). Turbine, kr. 229,00
- Finderup, Mette: *Drengen fra stjernerne* (Gemini; 3). Gyldendal, kr. 129,95
- Finderup, Mette: *Skyggedæmonens datter* (Gemini; 4). Gyldendal, kr. 129,95
- Fleischer, Charlotte: *Den lille heks og Hexikon* (Vejen til Spang Kuk, del 1). S
- Fleischer, Rune: *Hjælp! Min lærer er zombie*. Så til hest, 31 sider, kr. 137,50ofort, 31 sider, kr. 137,50
- Fleischer, Rune: *Ånden i glasset*. Så til hest, 32 sider, kr. 137,50
- Frisov, Bo: *Kode 2112 – skyggerne*. Hovedland, 357 sider, kr. 249,00
- Frydensberg, Marie: *Shishastra* (Shishastra serien, bog 1). Starshine, 394 sider, kr. 250,00
- Gammelgaard, Per: *Flasken i kisten* (Den lyseblå Baron, 17). Alrune, 47 sider, kr. 137,50
- Gammelgaard, Per: *Flasken i kisten*. CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 1 cd 1 bog, 47 sider, Kr. 493,75
- Gehm, Franziska: *Vampyrsøstrene – en lækker veninde* (Vampyrsøstrene, bind 1).
- Gehm, Franziska: *Vampyrsøstrene – et eventyr med bid i* (Vampyrsøstrene, bind 2). Turbine, 159 sider, kr. 199,00
- Golding, Julia: G*orgonens dræberblik* (Emblem, #2). Tellerup, 264 sider, kr. 348,00
- Gotthardt, Peter: *Den gale troldkvinde* (Den magiske falk, 1). Carlsen, 72 sider
- Gotthardt, Peter: *Jætternes hjem* (Katla & Knøs; 4). Alvilda, kr. 179,95
- Gotthardt, Peter: G*udernes mørke* (Katla & Knøs; 5). Alvilda, kr. 179,95
- Gotthardt, Peter: *I fjendens lejr* (Elverdronningens børn, 5. bog). Carlsen, 72 sider, kr. 179,95
- Hansen, Marianne Iben: *Mirakelkuren: en monstersaga*. Gyldendal,28 sider, kr. 229,95
- Harrison, Lisi: *Monster High*. Buster Nordic, 260 sider, kr. 149,00
- Hartung Nielsen, Jørgen: *Ånder i mosen*. Cadeau, 33 sider, kr. 139,00
- Helbl, Ingrid: *Skeletkælderen: pigen der kunne rejse i tid* (Den rustne nøgle; 2). Books on Demand, 64 sider
- Hunter, Erin: *Ud i vildnisset* (Krigerkattene; 1). Sohn, kr. 149,95
- Hunter, Erin: *Ild og is* (Krigerkattene; 2). Sohn, kr. 199,95
- Jacobsen, Søren Vagn: *Stemmen i skabet*. Gyldendal, 37 sider, kr. 141,25
- Jensen, Jørn: *Den magiske dukke*. Alinea, 23 sider, kr. 103,75
- Jensen, Jørn: *De sorte ånder*. Alinea, 23 sider, kr. 103,75
- Jensen, Jørn: *I mørket*. Alinea, 16 sider, kr. 60,00
- Jensen, Jørn: *Spåkonen*. CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 1 cd 1 bog, 39 sider, Kr. 531,25
- Jensen, Louis: *Kejserinden*. Replikant, 136 sider, kr. 189,00
- Johnsen, Kjetil: *Æon-paradokset* (Den fjerde parallel, 3). Høst, 313 sider, kr. 199,95
- Jost, Alain: *Babysmølf* (Smølferne; 1). People's Press Jr.
- Jost, Alain: *Smølfeolympiaden* (Smølferne; 2). People's Press Jr.
- Jost, Alain: *De sorte smølfer* (Smølferne; 3). People's Press Jr.
- Kate, Lauren: *De fortrængte liv* (Fallen, #3). Tellerup, 383 sider, kr. 298,00
- Knudsen, Julie Kristine: *Blodets farve* (Nymphana; 1). Mellemgaard, kr. 249,00
- Kyed Knudsen, Line: *Sydhavsprinsessen* (Pigerne fra Nordsletten, 4). Gyldendal, 155 sider, kr. 99,95
- Laub, Ole Henrik: *En nat kom en vampyr* CD+BOG. Infoko, 1 cd 1 bog, 102 sider, Kr. 320,00
- Lauritsen, Birthe: *Aslak i troldkvindens borg*. Puella, 153 sider, kr. 189,00
- Lindgren, Astrid: *Astrid Lindgrens allerbedste historier*. Gyldendal, 187 sider, kr. 249,95
- Mann, Merlin P.: *Ronal barbaren: the book*. People's Press Jr., 157 sider
- Meinke, David: *Ordenen*.

Høst, 295 sider, kr. 249,95

- Miehe-Renard, Martin: *Agent 00 Nisse: mysteriet om den forsvundne hue*. Klematis, 127 sider, kr. 249,95
- Miller, Christopher: *Hunter Brown og den fortærende ild* (Kodebærerne, 2). ProRex, 389 sider, kr. 199,95
- Nix, Garth: *Shades børn*. Rosenkilde & Bahnhof, 314 sider, kr. 250,00
- Noël, Alyson: *For evigt* (De udødelige (Kbh.), 6). Alvilda, 357 sider, kr. 249,95
- Nordstrøm, Christina: – *Og slotsspøgelserne* (Team Triple 3). Facet, kr. 149,00
- Poole, Gabriella: *Splittede sjæle* (Darke Akademiet, 3). Flachs, 303 sider, kr. 298,00
- Riordan, Rick: *Den røde pyramide* (Kane Arkiverne, Bog 1). Carlsen, 569 sider
- Riordan, Rick: *Slaget i labyrinten* (Percy Jackson & olymperne, 4. bind). Carlsen, 374 sider
- Rune, A.: *Natdværgen* (Traia trilogien, 1. bog). Store Ord, 329 sider.
- Ryding, Helle: *Serpina* (Klintespind, bog 1). Nyt Nordisk Forlag, 414 sider, kr. 199,95
- Salmson, Jo: *Jagten på Tam* (Drageridderne, 3). Carlsen, 116 sider
- Sandal, Lise: *Dydige Dorete*. Books on Demand, 147 sider
- Sims, Lesley: *De tre ønsker*. Flachs, 31 sider, kr. 168,00
- Suleyman, Esma: *En fæl jætte*. DigTea, 23 sider, kr. 62,50
- Smith, L. J.: *Trangen* (The vampire diaries – Stefans fortælling ; 3). Tellerup, kr. 298,00
- Sniegoski, Thomas E.: *Aria og Dommens dag* (Englen; 2). People's Press Jr.
- St. Crow, Lili: *Forrådt* (Sorte engle, 2. bog). People's Press Jr., 375 sider
- Taylor, G. P.: *Indigostenens hemmelighed* (Dopple Ganger-fortællingerne; 2). Fokal, kr. 249,95
- Tidemand, Thor V.: *Sværdenes kalden* (Sølvklinge saga, del 1). Tidemands, 430 sider, kr. 249,00
- Verne, Jules: *Jorden rundt på firs dage*. Carlsen, 224 sider
- Verne, Jules: *Rejsen til jordens indre* (Ved Kirsten Andersen). Special-pædagogisk Forlag, 160 sider, kr. 147,50
- Ward, Rachel: *Døden i dine øjne*. Politiken, 318 sider
- Weatherly, Lee: *Angel – flugt*. Carlsen, 479 sider
- Weinreich, Jacob: *Den sorte blomst* (Drømmeværelset, bog 1). Alvilda, 271 sider, kr. 269,95
- Weis, Margaret: *Dragens hemmelighed* (Drageskibe, 3). Tellerup, 263 sider, kr. 398,00
- Weis, Margaret: *Flugten* (Drageskibe, 4). Tellerup, 269 sider, kr. 398,00 Turbine, 154 sider, kr. 199,00

Tegneserier

- Arcudi, John: *Almægtig*. G. Floy Studio, 193 sider, kr. 248,00
- Ayroles, Alain: *Uhyret med krystaløjne* (Garulfo, 4). Arboris, 48 sider, kr. 99,50
- Ayroles, Alain: *Våbenmesteren* (Med kappe og kårde, 8) (Fjerne horisonter, 26). Arboris, 48 sider, kr. 99,50
- Bendis, Brian Michael: *Sentry* (De nye Avengers, vol. 2). G. Floy Studio, ca. 100 sider
- Christin, P.: *Rejser i tid og rum: Linda og Valentins samlede eventyr, bind 3*. Cobolt
- Crisse: *Mysterierne på Samothrake* (Atalante; 3). Donovan Comics, kr. 99,95
- Hamme, Jean van: *Thorgal magnum, bind 2*. Cobolt, kr. 398,00
- Hermann: *Hvepserede* (Jeremiah, 31). Faraos Cigarer, 47 sider, kr. 128,00
- Jodorowsky, Alexandro: *Louz de Garra* (Den sidste inkal; 2). Faraos Cigarer, kr. 148,00
- Kirkman, Robert: *Til døden os skiller* (The walking dead; 1). Fahrenheit, kr. 99,50
- Leloup, Roger: *Lucifers tjenerinde* (Yoko Tsuno, 25). Cobolt, 47 sider, kr. 148,00
- Lindgren, Astrid: *Den store tegneseriebog om Pippi, bind 3*. Gyldendal, kr. 149,95
- Meyer, Stephenie: *Twilight graphic novel – tusmørke, 2. del*. Carlsen
- Mignola, Mike: *Hellboy – Troldheksen og andre historier*. G. Floy Studio, ca. 140 sider, kr. 198,00
- Moore, Alan: *1969* (Det hemmelighedsfulde selskab). Fahrenheit, ca. 80 sider, kr. 149,50
- Morvan, Jean-David: *Har du mere energi?* (Konvojen – Navis' ungdomsår, 4). Arboris, 45 sider, kr. 99,50
- Nørbæk, Søren Winther: *Stella*. Fahrenheit, 47 sider, kr. 129,50
- Parthoens, Luc: *Smølfesalat*. Cobolt, 46 sider, kr. 148,00
- Sente, Yves: *Sabelskibet* (Thorgal, 33). Cobolt, 48 sider, kr. 168,00
- Vehlmann, Fabien: *Månebase Z* (Splint & Co. , 52). Cobolt, 48 sider, kr. 148,00

Fag og anden litteratur

- Goddin, Philippe: *Hergés liv og værk, Bind 3: 1950-1983*. Cobolt, kr. 398,00
- Lyngvild, Jim: *Skyggernes bog: på opdagelse i eventyrlandet Anglesey*. Carlsen,28 sider, kr. 249,95
- Rauff-Nielsen, Martin: *Ud i Barda: eventyrlege*. Carlsen, 95 sider, kr. 149,95
- Rye Andersen, Tore: *Den nye amerikanske roman*. Aarhus Universitetsforlag, 254 sider, kr. 299,95
- Sichlau, Jesper: *Her er dit liv, Don Rosa*. Afart, 181 sider, kr. 320,00
- Weinreich, Torben: *Forfattere i nyere dansk børnelitteratur*. Høst, 284 sider

KALENDER

Arrangementer arrangeret af eller med interesse for Fantastik.

Tilbagevendende arrangementer

Fantastik caféaften
TID: d. 2. og 20. hver måned kl. 19.00
STED: Café Asta, Valby Langgade 62, København (medmindre andet er aftalt via caféforummet på www.fantastik.dk).
Kaffe, øl, mad og hyggesnak i afslappede omgivelser.

Gratisbiograf: Laterna Magika
TID: Sidste mandag i hver måned kl. 19.30
STED: Blågårdens Bibliotek, Blågårds Plads 5, København N
Gratis filmforevisning arrangeret af foreningen Fantastik og Blågårdens Bibliotek.
Program for 2012:
27/2: *Superman II – The Richard Donner Cut*
26/3: *Ladyhawke*
30/4: *DeepStar Six*
28/5: *Demolition Man*
25./6: *Sky High*
30/7: *Back to the Future*
27/8: *Star Trek IV: The Voyage Home*
24/9: *Cutie Honey*
29/10: *Edward Scissorhands*
26/11: *Dark City – Director's Cut*

Monsterbiffen
TID: Tredje onsdag i hver måned kl. 19.00
STED: Øbro Jagtvej Bibliotek, Jagtvej 227
Gratis-biograf som viser monsterfilm en gang om måneden!
Program for 2012:
15/2: *Bram Stoker's Dracula*
21/3: *Interview with the Vampire*
18/4: *The Thing*
16/5: *Pitch Black*
20/6: *The Host*
18/7: *Princess Mononoke*
(Program for resten af året er ikke fastlagt endnu)

Festivaler

Norcon 2012
TID: 10-12/2, 2012
STED: Oslo (flere steder)
Årets nationale norske festival.
Æresgæster: China Miéville, Lise Myhre. Klaus Æ. Mogensen og Ragnar Tørnquist
http://norcon.fandom.no/

World horror convention
TID: 29/3-1/4, 2012
STED: Salt Lake City, UT
The horror, the horror…
Æresgæster: Sherrilyn Kenyon, Mike Mignola, P.N. Elrod og Scott Allie
www.whc2012.org

Olympus/Eastercon 2012
TID: 6-9/4, 2012
STED: Radisson Edwardian Hotel, Heathrow, London, UK
Årets nationale britiske festival.
Æresgæster: George R.R. Martin, Paul Cornell, Tricia Sullivan, Cory Doctorow og Paul Cornell.
http://olympus2012.org/

Fantasticon 2012
TID: 1-3/6 2012
STED: Kulturstationen Vanløse, Frode Jakobsens Plads 4, 1. sal
Årets store danske festival med forfattere, forskere, paneler, quizzer, marked o.m.a.
Æresgæster: Alastair Reynolds og Ellen Datlow.
http://fantasticon.dk

Finncon 2012
TID: 20-22/7, 2012
STED: Scandic Tampere Cityn, Tampere, Finland
Årets nationale finske festival.
Æresgæster: Lois McMaster Bujold, Liz Williams og Irma Hirsjärvi
http://2012.finncon.org

Chicon 7: The 2012 World Science Fiction Convention
TID: 30/08-3/09 2012
STED: Hyatt Regency, Chicago
Årets store internationale sf/fantasy-festival.
Æresgæster: Mike Resnick, Rowena Morrill, Story Musgrave, Peggy Rae Sapienza, Jane Frank og John Scalzi.
www.chicon.org

Kontrast – Swecon 2012
TID: 5-7/10 2012
STED: Hotell Gillet, Uppsala
Årets nationale svenske festival
Æresgæster: Joe Abercrombie, Kelly Link, Peter Watts, Sara Bergmark Elfgren, Mats Strandberg og Niels Dalgaard.
http://kontrast2012.se

World Fantasy Convention 2012
TID: 1-4/11 2012
STED: Sheraton Parkway Toronto North Hotel, Suites & Conference Centre, Toronto, Canada
Næste års internationale fantasy-festival. Tema: Northern Gothic Fantasy og Urban Fantasy.
Æresgæster: Elizabeth Hand, John Clute, Richard A. Kirk, Gary K. Wolfe, Tanya Huff og Charles de Lint.
http://wfc2012.org

Andre arrangementer

Science Fiction på film:
A Scanner Darkly
TID: 21/2, 2012, kl. 18.00
STED: Vigerslev Bibliotek, Kirsebærhaven 23, Valby
Filmforevisning arrangeret af Science Fiction Cirklen

Fantastik støtteauktion
TID: 23/02 2012 kl. 19:00
STED: Valby Kulturhus, 3.sal
Årets første auktion. Kom og gør en god handle, og medbring gerne effekter (bøger, film mm) der har relation til de fantastise genrer, hvis du vil donerer dem til auktionen.

Science fiction på film:
Blade Runner
TID: 20/3, 2012, kl. 18.00
STED: Vigerslev Bibliotek, Kirsebærhaven 23, Valby
Filmforevisning arrangeret af Science Fiction Cirklen

Science fiction på film:
The Adjustment Bureau
TID: 24/4, 2012, kl. 18.00
STED: Vigerslev Bibliotek, Kirsebærhaven 23, Valby
Filmforevisning arrangeret af Science Fiction Cirklen

WWW · WICKED-FAIRYTALE · COM

WICKED · FAIRYTALE ·

ARTWORK BY KIRI OESTERGAARD

2012

THE FAIRY PIN UP CALENDAR

Kalenderen koster 149 kr and kan købes online på www.wicked-fairytale.com

FESTIVAL FOR SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

1-3. OF JUNE

FANTASTICON 2012

Guests of honour:

ALASTAIR REYNOLDS (UK)

Author of Revelation Space and the Poseidon's Children-series (science fiction)

ELLEN DATLOW (US)

Multiple award-winning editor (horror & fantasy)

AND MANY OTHERS

VANLØSE KULTURSTATION
Frode Jakobsens Plads 4, 1
Vanløse · Denmark
(Right next to Vanløse S-train and metro station)

www.fantasticon.dk